JULIE GARWOOD

SEDUSĂ ŞI ÎNDRĂGOSTITĂ

#1 *New York Times* Bestselling Author of *Come the Spring*

JULIE GARWOOD

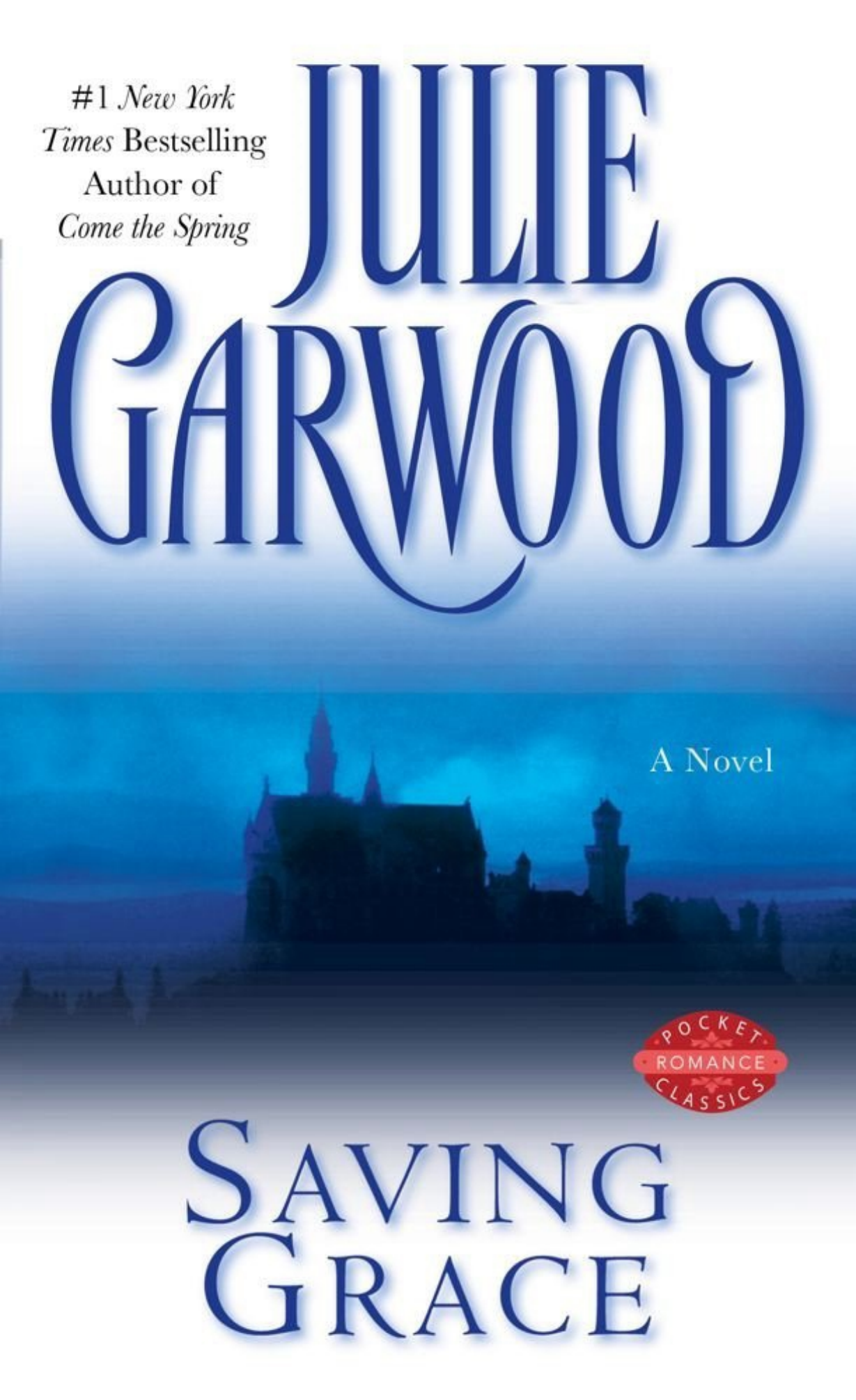

A Novel

POCKET ROMANCE CLASSICS

SAVING GRACE

The Spellbinding
New York Times Bestseller

JULIE GARWOOD

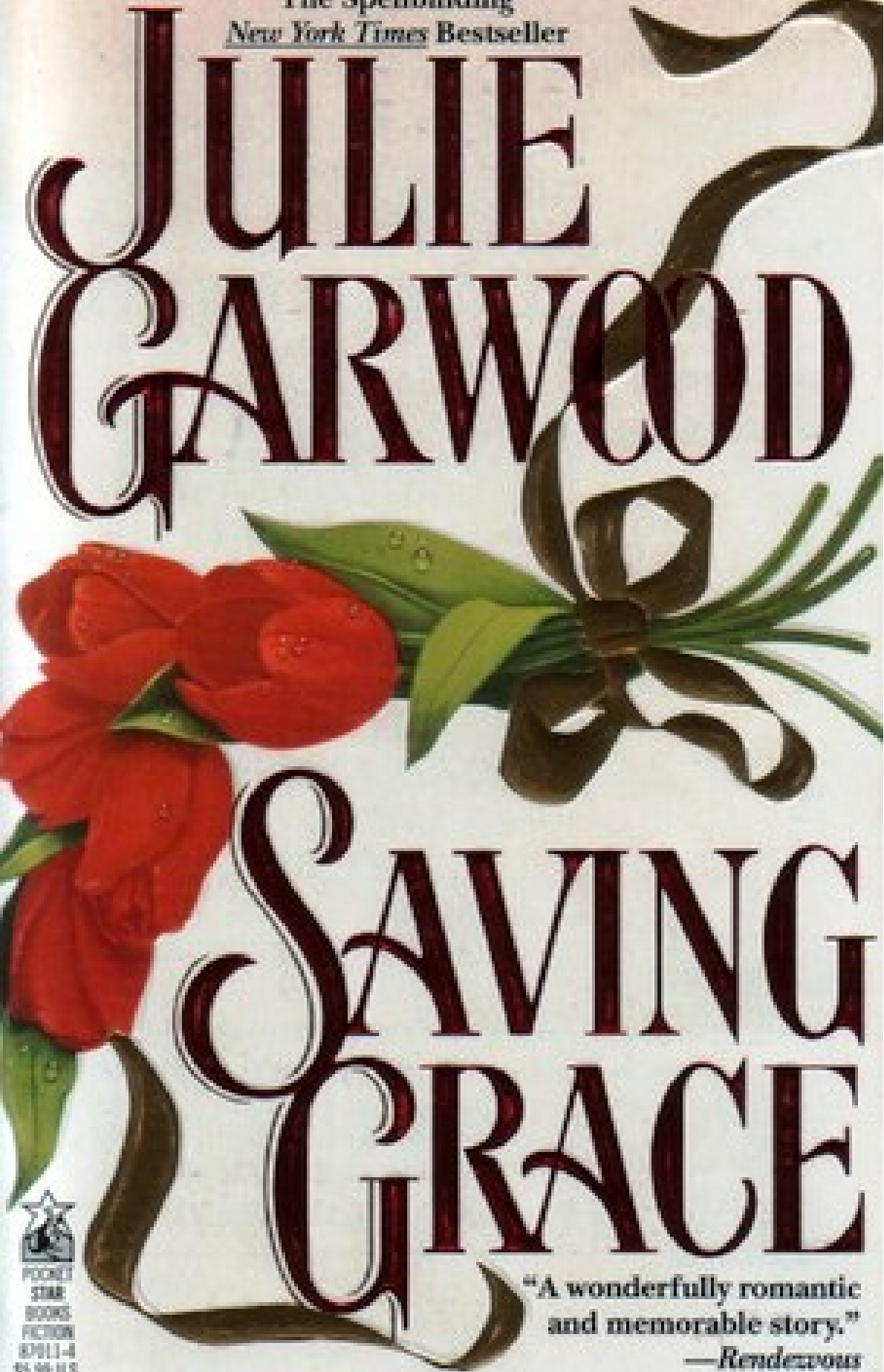

SAVING GRACE

"A wonderfully romantic and memorable story."
—*Rendezvous*

POCKET STAR BOOKS FICTION
0-671-11-4
$5.99 U.S.
$7.50 CAN.

Copyrighted Material

JULIE GARWOOD

The Splendid Novel from the *New York Times* Bestselling Author of Mercy

"A wonderfully romantic and memorable story."
—*Rendezvous*

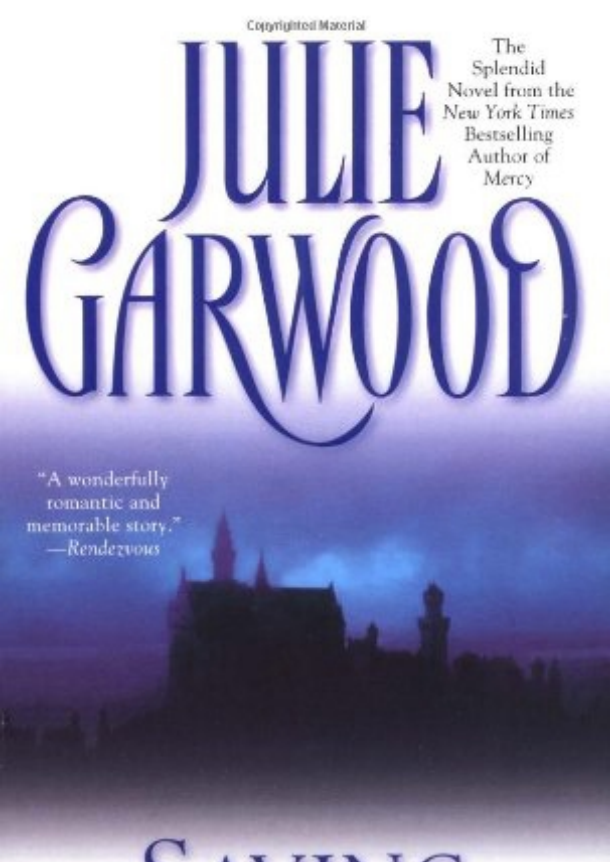

SAVING GRACE

Copyrighted Material

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
SWEET TALK

JULIE GARWOOD

SAVING GRACE

JULIE GARWOOD

Lady Johanna

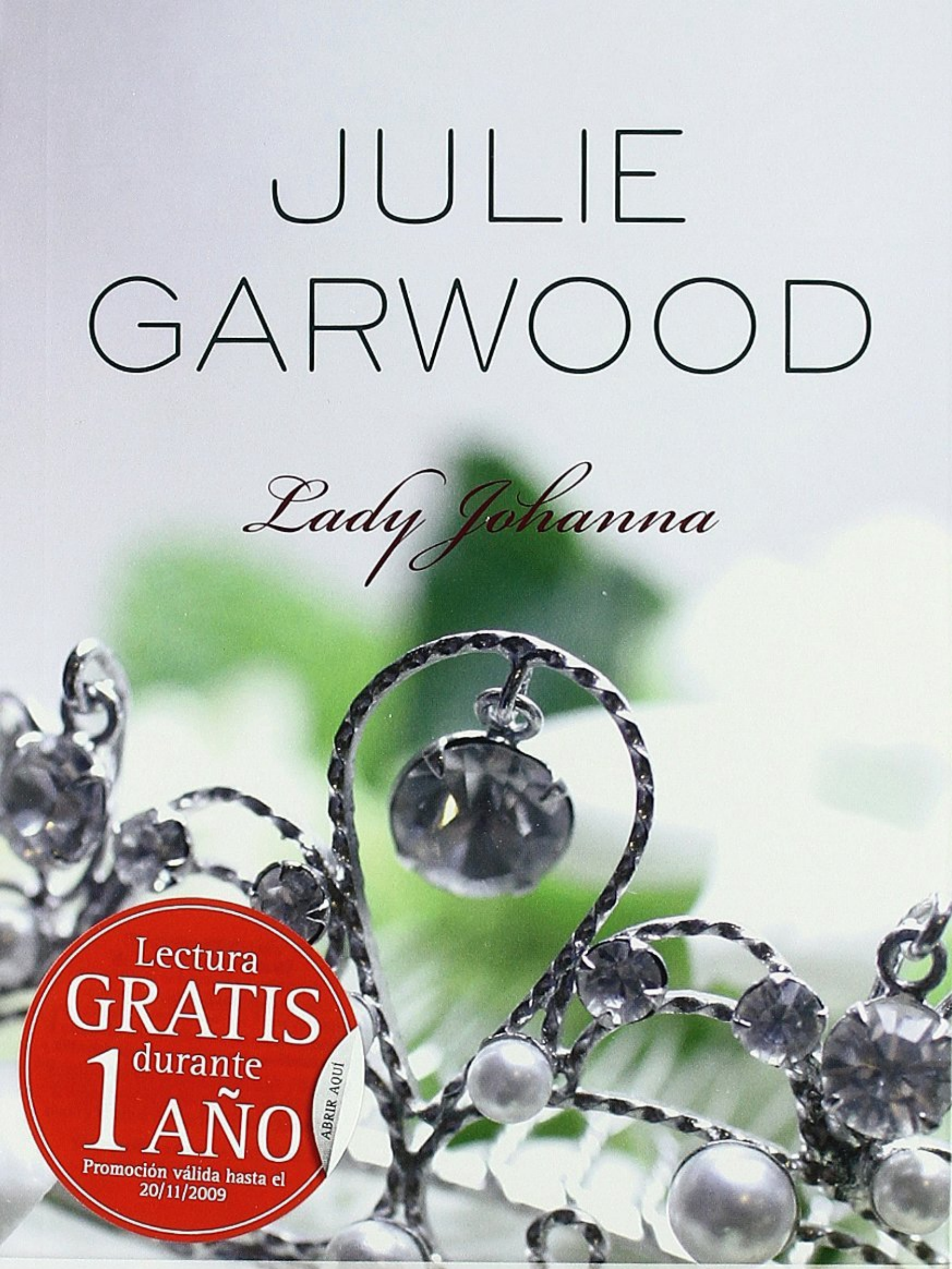

RECOMENDADO POR LA WEB

ROMÁNTICA

ZETA

Noche en Almack's

LADY JOHANNA

«No podría escapar al encanto del temible guerrero»

JULIE GARWOOD

JULIE GARWOOD

Lady Johanna

RECOMENDADO POR LA WEB

Noche en Almack's

ROMÁNTICA

ZETA

JULIE GARWOOD

Die standhafte Witwe

ROMAN

BASTEI LÜBBE

JULIE GARWOOD

Die standhafte Witwe

Die junge Lady Johanna schwört nach dem Tode ihres Mannes, niemals wieder zu heiraten. Doch King John hat Gründe, sie zu einer neuen Ehe zu zwingen.

BASTEI LÜBBE

ROMAN

Julie Garwood
Zacht zingen de Hooglanden

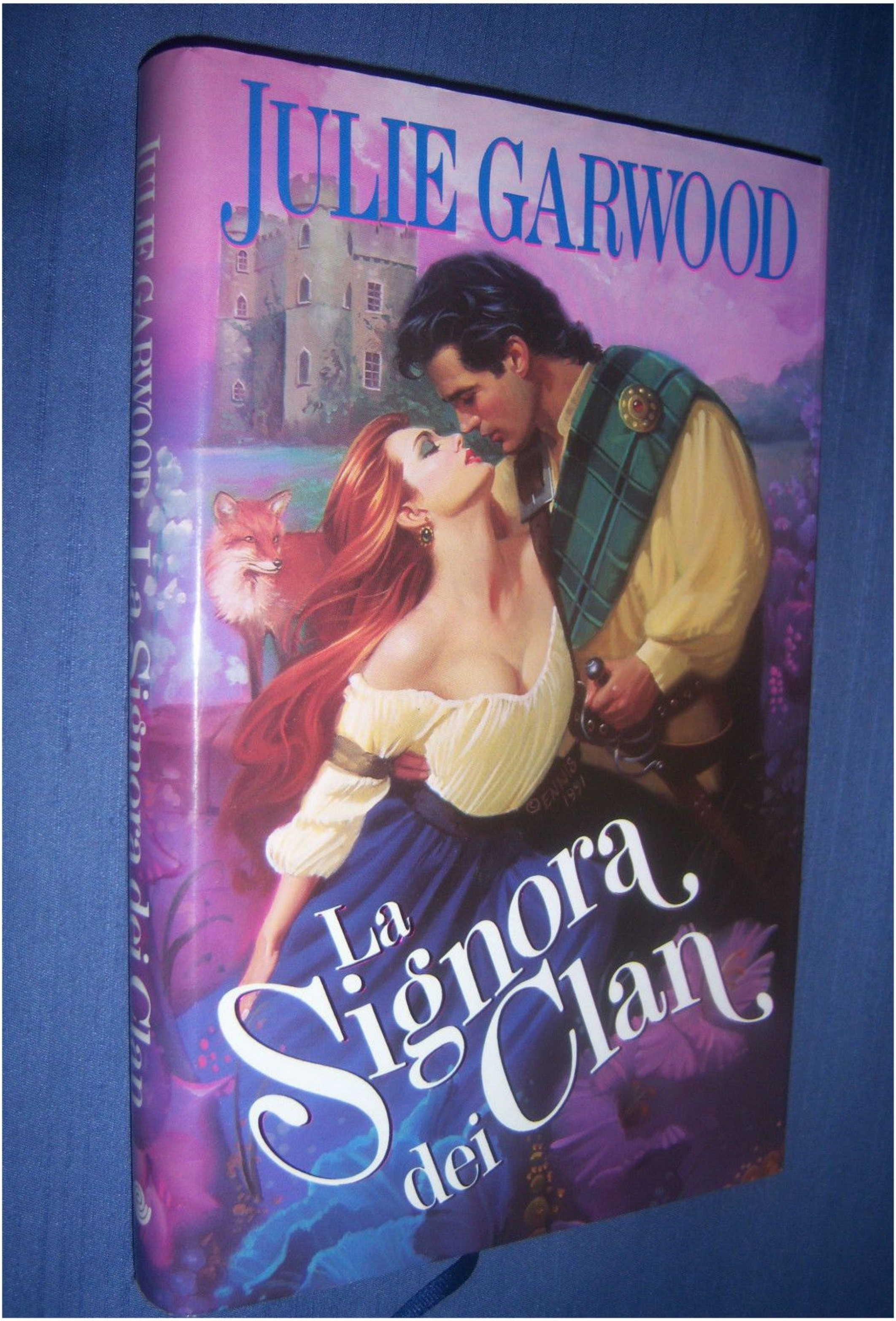
JULIE GARWOOD
La Signora dei Clan

JULIE GARWOOD

Autoarea succesului internațional
TRANDAFIRI PENTRU EA

SEDUSĂ ȘI ÎNDRĂGOSTITĂ

SAVING GRACE

JULIE GARWOOD

SEDUSĂ ŞI ÎNDRĂGOSTITĂ

Traducere:
Mihnea Columbeanu

Prolog

Mănăstirea Barnslay, Anglia, 1200

– Sfinte Episcope Hallwick, eşti bun să ne explici ierarhia din cer şi de pe pămînt? Cine e cel mai stimat, în ochii lui Dumnezeu? întrebă învăţăcelul.

– Apostolii sînt cei dintîi în graţia divină? întrebă alt elev.

– Ba, răspunse înţeleptul episcop. Arhanghelul Gabriel, apărătorul femeilor şi al copiilor, campionul inocenţilor, stă mai presus de toţi ceilalţi.

– Şi apoi cine urmează? întrebă primul elev.

– Toţi ceilalţi îngeri, desigur, replică episcopul. Vin apoi la rînd apostolii, cu Petru cel dintîi din doisprezece, după care urmează profeţii şi făcătorii de minuni, şi acei buni învăţători ai cuvîntului lui Dumnezeu pe pămînt. Ultimii din rîndurile cerului sînt toţi ceilalţi sfinţi.

– Dar aici, pe pămînt, cine e cel mai însemnat, Episcope Hallwick? Cine-i cel mai binecuvîntat în ochii lui Dumnezeu aici?

– Omul, sosi imediat răspunsul. Iar cel mai sus-pus şi mai important dintre oameni este sfîntul nostru papă.

Cei doi învăţăcei dădură din capete a încuviinţare. Thomas, cel mai vîrstnic, se aplecă înainte peste meterezele zidului de piatră din jurul sanctuarului. Avea fruntea încreţită de concentrare.

– Următorii la rînd pentru iubirea lui Dumnezeu sînt cardinalii, apoi ceilalţi oameni orînduiţi de Dumnezeu, interveni el.

– Aşa este, confirmă episcopul, mulţumit de completare.

– Dar următorii ca însemnătate cine sînt? se interesă al doilea învăţăcel.

– Ei, sînt cîrmuitorii împărăţiilor de-aici, de pe pămînt, îi explică episcopul.

Se aşeză în mijlocul băncii de lemn, îşi întinse în jur robele negre cu ornamente, apoi adăugă:

– Acei conducători care îngraşă tezaurul bisericii sînt mai iubiţi de Dumnezeu, desigur, decît cei ce tăinuiesc aurul pentru propria lor plăcere.

Încă trei tineri se apropiară să asculte predica sfîntului lor păstor. Se aşezară în semicerc, la picioarele episcopului.

– După aceea urmează bărbaţii căsătoriţi, şi apoi cei necăsătoriţi? întrebă Thomas.

– Dară, răspunse episcopul. Şi sînt de acelaşi rang cu negustorii şi şerifii, dar puţin mai presus de şerbii legaţi de pămînt.

– Şi pe urmă, episcope? vru să ştie al doilea învăţăcel.

– Animalele, începînd cu cel mai credincios omului, cîinele, replică episcopul, şi sfîrşind cu boii cei înceţi la minte. Iată, cred că v-am arătat întreaga ierarhie, ca s-o repetaţi învăţăceilor voştri, după ce vă veţi depune jurămintele şi veţi deveni oameni rînduiţi ai lui Dumnezeu.

Thomas clătină din cap.

– Ai uitat femeile, Episcope Hallwick. Ele unde stau, în ochii iubitori ai lui Dumnezeu?

Episcopul îşi scărpină fruntea, meditînd la întrebare.

– N-am uitat nici femeile, spuse el într-un tîrziu. Ele sînt cele din urmă iubite de Dumnezeu.

– Mai prejos decît boii cei înceţi la minte? întrebă al doilea ucenic.

– Dară, mai prejos ca boii.

Cei trei tineri aşezaţi pe jos dădură imediat din capete a încuviinţare.

– Episcope? insistă Thomas.

– Ce este, fiule?

– Ne-ai arătat ierarhia lui Dumnezeu, sau pe cea a bisericii?

Episcopul fu indignat de această întrebare. I se părea o blasfemie.

– Dar sînt una şi aceeaşi, nu-i aşa?

Mulţi oameni care au trăit în secolele timpurii credeau într-adevăr că simţămintele lui Dumnezeu au fost întotdeauna interpretare îndreptăţit de biserică.

Dar unele femei erau de altă părere. Aceasta este povestea uneia dintre ele.

Capitolul 1

Anglia, 1206

Ştirea avea s-o distrugă.

Kelmet, credinciosul ei steward însărcinat cu grijile casei de la plecarea grabnică a Baronului Raulf Williamson din Anglia cu treburi personale de-ale regelui, primise responsabilitatea de a-i spune stăpînei sale îngrozitoarea veste. Servitorul n-a amînat temuta îndatorire, bănuind că Lady Johanna dorea să-i chestioneze pe cei doi mesageri înainte ca aceştia să se întoarcă la Londra.

Da, trebuia să i-o spună blîndei doamne cît de curînd posibil. Kelmet îşi cunoştea destul de bine îndatoririle şi, deşi ardea de nerăbdre să termine cît mai repede, îşi tîra totuşi cu greu picioarele, ca printr-o mlaştină, în drum spre capela nouă unde Lady Johanna îşi făcea rugăciunile de după-amiază.

Părintele Peter MacKechnie, un cleric venit în vizită de la moşia Maclaurin din Highlands, urca panta abruptă dinspre curtea de jos, cînd Kelmet îl zări întîmplător. Stewardul scoase un oftat scurt de uşurare, înainte de a-l striga pe preotul cu expresie posomorîtă.

– Am nevoie de ajutorul dumitale, MacKechnie! răcni el, ca să se facă auzit peste şuierul vîntului.

Preotul dădu din cap, apoi se încruntă. Încă nu-l iertase pe steward pentru comportamentul său jignitor din urmă cu două zile.

– Vrei să te mărturiseşti? strigă la rîndul său preotul, cu o undă de batjocură în glasul lui gros.

– Ba, părinte.

MacKechnie clătină din cap.

– Negru mai eşti la suflet, Kelmet.

Stewardul nu răspunse, aşteptînd cu răbdare pînă cînd scoţianul cel brunet ajunse lîngă el. Văzu amuzamentul în ochii preotului şi ştiu că-i ardea de glumă.

– Am altă problemă, mai importantă decît spovedania, începu Kelmet. Tocmai am primit de veste...

Preotul nu-l lăsă să continue.

– Azi e Vinerea Mare, îl întrerupse el. Nimic nu poate fi mai important decît confesiunea. N-ai

să primeşti cuminecătura de la mine în dimineaţa de Paşti, dacă nu-ţi mărturiseşti păcatele azi şi nu-i ceri iertare lui Dumnezeu. Poţi începe cu dezgustătorul păcat al grosolăniei, Kelmet. Dară, acela ar fi un început aşa cum se cuvine.

Kelmet îşi ţinu cumpătul.

– Ţi-am prezentat scuzele mele, părinte, dar văd că încă nu m-ai iertat.

– Dreptu-i că nu te-am iertat.

Stewardul se încruntă.

– După cum ţi-am explicat şi ieri, şi alaltăieri, nu ţi-am putut îngădui să intri în fort fiindcă primisem ordine clare de la Baronul Raulf să nu las pe nimeni înăuntru în lipsa lui. Pînă şi fratelui lui Lady Johanna, Nicholas, mi s-a spus să-i interzic intrarea, dacă venea. Părinte, încearcă să înţelegi. Sînt al treilea steward aici, în răstimp de nici un an, şi nu încerc decît să-mi păstrez slujba mai mult decît ceilalţi.

MacKechnie pufni. Încă nu terminase cu muştruluielile.

– Dacă Lady Johanna nu intervenea, aş mai fi stat şi-acum dincolo de ziduri, nu-i aşa?

Kelmet dădu din cap.

– Ai fi stat, dară, recunoscu el. Doar dacă nu cumva te lăsai păgubaş şi te întorceai acasă.

– N-am să plec nicăieri pînă nu vorbesc cu Baronul Raulf despre nenorocirea pe care o face vasalul lui pe pămînturile din Maclaurin. Curată măcelărire a inocenților i-acolo, Kelmet, dar mă rog ca baronul dumitale să nu aibă habar ce om rău și ahtiat după putere s-a vădit a fi Marshall. Am auzit că Baronul Raulf e un om onorabil. Sper să fie așa, căci trebuie să îndrepte atrocitățile astea cît mai grabnic. Chiar acum, unii dintre ostașii din Maclaurin cer ajutorul bastardului de MacBain. O dată ce-i vor jura credință și-l vor numi boier, o să fie iadul pe pămînt. MacBain va porni la război contra lui Marshall și a tuturor celorlalți englezi care pradă pămînturile din Maclaurin. Războinicului din Highlands nu-i e străină nici furia și nici răzbunarea, și pun rămășag că pănă și pielea Baronului Raulf va fi în joc, o dată ce MacBain va vedea cu ochii lui cum au fost siluite pămînturile din Maclaurin de către necredincioșii trimiși acolo de baronul vostru.

Kelmet, deși nu era implicat personal în necazul scoțienilor, se simțea totuși captivat de povestire. În plus, preotul îl ajuta, involuntar, să-și mai amîne temuta misiune.

– Sugerezi că acest războinic MacBain ar veni în Anglia?

– Nu sugerez, replică preotul, o declar cu toată convingerea. Baronul dumitale nu va avea nici cea mai mică bănuială că-i aici, pînă nu-i va simți sabia pe grumaz. Iar atunci, desigur, va fi prea tîrziu.

Stewardul clătină din cap.

– Oștenii Baronului Raulf l-ar ucide încă înainte de a ajunge la podul mobil.

– N-ar avea nici cea mai mică șansă, afirmă MacKechnie, plin de convingere.

– După cum vorbești, războinicul ăsta pare de neînvins.

– Mă gîndesc că s-ar putea să fie așa. Dreptu-i că niciodată n-am mai întîlnit altul ca el. Dar n-am să-ți răpesc timpul cu poveștile pe care le-am auzit despre MacBain. De-ajuns să spun că n-ai vrea deloc ca mînia lui să se abată asupra acestui fort.

– Toate astea nu mai ai nici o importanță, părinte, șopti Kelmet pe un ton prudent.

– A, ba au foarte mare importanță! se răsti preotul. Voi aștepta să-l văd pe baronul vostru cît de mult timp va fi nevoie. E o chestiune prea gravă ca să mă las biruit de nerăbdare.

Părintele MacKechnie se opri, făcînd un efort să se stăpînească. Știa că necazurile din Maclaurin nu-l priveau pe steward, dar o dată ce

începuse să explice, furia înfrînată cu atîta grijă îi dăduse pe din afară şi nu-şi mai putuse ascunde mînia din glas. Străduindu-se să vorbească pe un ton mult mai calm, schimbă subiectul.

– Tot un păcătos rămîi, Kelmet, cu sufletul tău de cîine bătrîn, dar eşti un om cinstit, care încearcă să-şi facă datoria. Dumnezeu îşi va aduce aminte de asta, cînd vei sta dinaintea Lui în Ziua Judecăţii. Dacă nu vrei să-ţi aud spovedania acum, ce serviciu îmi ceri?

– Am nevoie de ajutorul dumitale cu Lady Johanna, părinte. Tocmai a sosit o veste de la Regele John.

– Aşa...? insistă MacKechnie, cînd stewardul nu continuă imediat cu explicaţiile.

– Baronul Raulf a murit.

– Dumnezeule mare din ceruri, nu se poate să vorbeşti serios!

– Ba vorbesc cît se poate de serios, părinte.

MacKechnie scoase o exclamaţie răguşită, apoi îşi făcu grăbit semnul crucii. Îşi lăsă capul în piept, împreunîndu-şi mîinile, şi se rugă în şoaptă pentru sufletul baronului.

Vîntul îi plesnea poalele sutanei peste picioare, dar MacKechnie era prea adîncit în rugăciune ca să-i dea atenţie. Kelmet ridică ochii spre cer. Norii erau negri şi groşi, învolburaţi de

un vînt puternic, care urla. Furtuna se apropia, sinistră, amenințătoare... numai potrivită cu situația.

Preotul își termină rugăciunea, se închină din nou, și-l privi iar pe steward.

– De ce nu mi-ai spus de îndată? De ce m-ai lăsat să vorbesc? Trebuia să mă oprești. Doamne ferește, ce-o se întîmple acum cu neamul Maclaurin?

Kelmet clătină din cap.

– Nu știu ce să-ți răspund, părinte, în legătură cu moșia baronului din Highlands.

– Trebuia să-mi spui imediat, repetă preotul, încă zguduit de veste.

– Cîteva momente în plus nu contează. Și poate că tocmai de-aia te-am ținut de vorbă, ca să mai amîn. Sînt dator s-o informez pe Lady Johanna, înțelegi, și ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta. E atît de inocentă, atît de îndepărtată de orice trădări... O să i se frîngă inima.

MacKechnie dădu din cap.

– O cunosc pe stăpîna dumitale doar de două zile, dar mi-am dat deja seama că are o fire blîndă și o inimă curată. Nu-s sigur, totuși, că-ți pot fi de prea mare ajutor. Stăpîna dumitale pare să se teamă de mine.

– De cei mai mulți preoți se teme, părinte, şi pe bună dreptate.

– Din care pricină, mă rog?

– Confesorul ei e Episcopul Hallwick.

Părintele MacKechnie se încruntă.

– Nu mai e nevoie să scoți o vorbă, mormăi el dezgustat. Reaua reputația a lui Hallwick e bine cunoscută, chiar şi în Highlands. Nu-i de mirare că fătuca se teme. Mare minune că mi-a venit în ajutor şi a stăruit să mă primeşti, Kelmet. Acum îmi dau seama că a avut nevoie de mult curaj. Biata fată, adăugă el, cu un oftat. Nu merită durerea de a-şi pierde soțul iubit la o vîrstă aşa de fragedă. De cît timp era căsătorită cu baronul?

– De peste trei ani. Lady Johanna era doar un copil cînd au cununat-o. Părinte, rogu-te, vino cu mine la capelă.

– Desigur.

Cei doi porniră unul lîngă altul. Cînd vorbi din nou, glasul lui Kelmet era întretăiat.

– Ştiu că n-am să-mi găsesc cuvintele potrivite. Nu sînt sigur... cum să zic...

– Fii cît mai direct, îl sfătui preotul. Îi va plăcea asta. N-o face să ghicească, vorbind pe ocolite. Poate ar fi bine să aducem şi o femeie, ca să ne ajute s-o mîngîiem. Cu siguranță, Lady

Johanna va avea nevoie şi de compasiunea unei femei, pe lîngă a noastră.

– Nu ştiu pe cine să chem... recunoscu Kelmet. Chiar înainte să plece, Baronul Raulf a schimbat iar tot personalul casei. Stăpîna mea abia dacă ştie numele servitoarelor. Şi sînt atît de multe... În ultima vreme, stă mai tot timpul singură. E foarte bună, părinte, dar se ţine la distanţă de slugi, şi a învăţat să fie tăcută. Adevăru-i că nu are nici o confidentă pe care s-o putem chema acum.

– De cît timp a plecat Baronul Raulf?

– De aproape şase luni.

– Şi-n tot acest răstimp, Lady Johanna n-a ajuns să se bizuie pe nimeni?

– Ba, părinte. În nimeni n-are încredere, nici măcar în stewardul ei. Baronul ne-a spus că va lipsi doar o săptămînă, două, şi-l aşteptam zi se zi să se întoarcă acasă.

– Cum a murit?

– A călcat greşit şi a căzut într-o rîpă.

Stewardul clătină din cap.

– Sînt sigur că n-a fost numai atît, căci Baronul Raulf nu era un om stîngaci. Poate că regele îi va spune lui Lady Johanna mai mult.

– Un accident tragic, aşadar, conchise preotul. Facă-se voia lui Dumnezeu.

– Să nu-şi fi vîrît dracul coada, mormăi Kelmet.

MacKechnie nu comentă.

– Cu siguranţă, Lady Johanna se va mărita din nou, declară el dînd din cap. O să moştenească o avere apreciabilă, nu-i aşa?

– O treime din toată avuţia soţului ei, preciză Kelmet. Am auzit că e foarte întinsă.

– S-ar putea să-i revină şi moşia Maclaurin, pe care Regele John i-a furat-o regelui Scoţiei şi i-a dat-o Baronului Raulf?

–Tot ce se poate.

Preotul reţinu această informaţie care-i putea fi de folos pe viitor.

– Cu părul ei ca aurul şi ochii aceia albaştri atît de frumoşi, îmi închipui că fiecare baron necăsătorit din Anglia o va dori de soţie. E o minune de fată şi, deşi poate-i un păcat din partea mea s-o recunosc, îţi spun că n-am rămas nepăsător la vederea ei. Înfăţişarea sa ar putea vrăji cu uşurinţă un bărbat, chiar şi fără averea pe care o are de oferit.

Cînd preotul îşi termină comentariile, ajunseră la scara îngustă care urca spre uşile capelei.

– E foarte frumoasă, îi dădu dreptate stewardul. Am văzut bărbaţi în toată firea căscînd

ochii la ea ca niște băiețandri. Cu siguranță, o vor dori o mulțime de baroni, adăugă el, dar nu de nevastă.

– Ce prostie mai e și asta?

– E stearpă, spuse Kelmet.

Preotul făcu ochii mari.

– Doamne sfinte! șopti el.

Și, plecîndu-și capul în piept, făcu semnul crucii, apoi se rugă pentru pacostea blîndei doamne.

Lady Johanna se ruga și ea. Stătea în fața altarului și cerea îndrumare. Era hotărîtă să facă ceea ce trebuia. Ținea în mîini un sul de pergament și, cînd termină rugăciunea, îl înfășură într-o pînză de in pe care o întinsese deja pe placa de marmură a mesei.

Se gîndi din nou să distrugă dovezile care-l incriminau pe regele ei. Apoi clătină din cap. Într-o bună zi, cineva putea găsi pergamentul, și dacă un singur om afla adevărul despre regele cel rău care cîrmuise odată Anglia, exista o mică șansă să se facă dreptate.

Johanna puse pergamentul între cele două lespezi de marmură de sub placa altarului, asigurîndu-se că era bine ascuns și apărat. Apoi mai rosti o rugăciune scurtă, își îndoi genunchiul și porni prin naos. Deschise ușa ca să iasă.

Părintele MacKechnie şi Kelmet se întrerupseră imediat din conversaţie.

La vederea lui Lady Johanna, preotul se simţi din nou afectat, recunoscînd acest adevăr fără a simţi nici o undă de vinovăţie. MacKechnie nu se considera dus în ispita poftelor trupeşti, numai fiindcă-i observa luciul scînteietor al părului sau îi privea fermecătoarea faţă puţin mai mult decît ar fi fost necesar. După părerea lui, Johanna nu era decît una dintre făpturile lui Dumnezeu, o pildă magnifică, fără doar şi poate, a putinţei Domnului de a plămădi desăvîrşirea.

Era saxonă din moşi-strămoşi, cu pomeţii ei înalţi şi coloraţia deschisă. Deşi de statură medie, puţin mai scundă decît ceilalţi saxoni, părea totuşi mai înaltă, datorită atitudinii sale de regină.

Da, înfăţişarea ei îi plăcea preotului, iar acesta nu se îndoia că-i plăcea şi lui Dumnezeu, căci avea cu adevărat o inimă bună şi blîndă.

MacKechnie era un om milostiv. Îl durea inima la gîndul loviturii crude pe care o primise biata fată. O femeie stearpă n-ar fi slujit nici unui scop în regatul acela. Singurul ei motiv de a trăi fusese înlăturat. Povara pe care o purta, cunoscîndu-şi propriul cusur, era cu siguranţă motivul pentru care niciodată n-o văzuse zîmbind.

Iar acum, se pregăteau să-i dea încă o lovitură, şi mai crudă.

– Putem schimba două vorbe cu dumneata, my lady? întrebă Kelmet.

Pesemne ca tonul stewardului o înştiinţase că era ceva în neregulă, căci în ochi i se ivi o expresie reţinută, iar pumnii i se strînseră lîngă trup. Dădu din cap şi se întoarse încet să intre iar în capelă.

Cei doi o urmară. Cînd ajunse în mijlocul naosului dintre şirurile de strane, Lady Johanna îi privi din nou. Altarul se afla în spatele ei, şi singura lumină provenea de la cele patru lumînări aprinse. Flăcările pîlpîiau în globurile lor rotunde, dispuse la distanţe de cîte o palmă în lungul plăcii de marmură.

Lady Johanna îşi îndreptă umerii, îşi împreună mîinile şi rămase cu privirea spre steward. Părea să se pregătească pentru îngrozitoarea veste. Într-o şoaptă înceată, lipsită de orice emoţie, întrebă:

– S-a întors acasă soţul meu?

– Ba, my lady, răspunse Kelmet.

Aruncă o privire spre preot, care-l încurajă cu un gest din cap, apoi izbucni:

– Tocmai au sosit doi mesageri de la Londra. Au adus o veste cumplită. Soţul dumitale a murit.

Urmară cîteva momente de tăcere. Kelmet își încleșta și-și descleșta mîinile, în timp ce aștepta ca vestea să-și facă efectul. Stăpîna lui nu avea nici o reacție vizibilă, așa că începu să se teamă că nu-i înțelesese bine cuvintele.

– E adevărat, my lady. Baronul Raulf e mort, repetă el, într-o șoaptă răgușită.

Nu primi nici acum vreun răspuns. Schimbă o privire îngrijorată cu MacKechnie, apoi se uită iar la Lady Johanna.

Dintr-o dată, ochii acesteia se umplură de lacrimi. Preotul aproape că oftă ușurat. Înțelegea ce se întîmplase.

O așteptă să nege, căci în anii îndelungați de cînd îi consola pe cei năpăstuiți, văzuse mulți oameni refuzînd să primească veștile triste, ca să mai păcălească măcar puțin timp adevărul.

Propria ei negație fu rapidă și violentă.

– Nu! țipă ea, scuturînd din cap atît de tare, încît coada lungă îi sări peste umăr. N-am să ascult minciuna asta! Nu primesc!

– Kelmet a grăit adevărul, insistă părintele MacKechnie, încet, liniștitor.

Lady Johanna clătină din cap spre el.

– Trebuie să fie o înșelătorie. Nu se poate să fi murit. Kelmet, trebuie să afli adevărul. Cine ți-a spus o asemenea minciună?

Preotul făcu un pas spre nefericita femeie, grăbit s-o cuprindă cu brațul pe după umeri. Durerea din vocea ei îl făcea să lăcrimeze.

Nu se lăsă consolată. Făcu un pas înapoi, încleştîndu-şi mîinile laolaltă, şi întrebă:

– E o glumă crudă, sau ce este?

– Ba, my lady, răspunse Kelmet. Ştirea vine de la însuşi Regele John. A fost şi un martor. Baronul e mort.

– Dumnezeu să-l odihnească, intonă preotul.

Lady Johanna izbucni în plîns. Cei doi bărbați se apropiară grabnic. Se feri de ei, retrăgîndu-se iar. Nesiguri ce să facă, se opriră, privind-o cum le întorcea spatele. Căzu în genunchi, cu brațele încrucişate peste pîntec, şi se îndoi de mijloc, ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică.

Suspinele ei erau sfîşietoare. O lăsară să-şi mai uşureze astfel durerea un timp, iar cînd în sfîrşit se putu stăpîni cît de cît şi plînsul cu sughițuri îi mai slăbi, preotul îi puse o mînă pe umăr, şoptindu-i cuvinte de alinare.

Nu-i înlătură mîna. MacKechnie o privi cum îşi regăsea treptat demnitatea. Lady Johanna trase adînc aer în piept, se şterse pe față cu batista de in pe care i-o dăduse preotul, apoi îl lăsă s-o ajute să se ridice în picioare.

Rămase cu capul în piept pe cînd li se adresa:

– Acum aş dori să rămîn singură. Trebuie... să mă rog.

Nu le aşteptă încuviinţarea, ci se întoarse şi porni spre prima strană. Îngenunche pe perniţa căptuşită cu piele şi-şi făcu semnul crucii, începîndu-şi rugăciunile.

Preotul ieşi primul, urmat îndeaproape de Kelmet. Acesta tocmai închidea uşa în urmă-i, cînd stăpîna lui îl strigă.

– Jură-mi, Kelmet. Jură pe mormîntul tatălui tău că soţul meu a murit cu adevărat.

– Jur, my lady.

Stewardul mai aşteptă un moment, două, să vadă dacă stăpîna sa mai dorea ceva de la el, apoi închise uşa.

Johanna privi mult, mult timp spre altar. Mintea-i era un vălmăşag de gînduri şi emoţii.

Era prea uluită ca să mai gîndească raţional.

– Trebuie să mă rog, şopti ea. Soţul meu e mort. Trebuie să mă rog...

Închise ochii, îşi împreună mîinile, şi în sfîrşit îşi începu rugăciunea. Era o litanie simplă şi directă, care provenea din adîncul inimii.

– Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne!

Capitolul 2

Scoția, Highlands, 1207

Era clar că baronul îşi dorea moartea. Boierul avea să-i facă pe plac.

MacBain auzise cu patru zile în urmă că Baronul Nicholas Sanders urca pe ultima dintre colinele abrupte şi înăpezite spre moşia Maclaurin. Englezul nu era străin şi, de fapt, chiar luptase alături de MacBain, într-o aprigă bătălie contra necredincioşilor englezi care-şi înfipseseră rădăcinile pe pământul Maclaurin. După ce înviorătoarea luptă luase sfîrşit, MacBain devenise boier atît peste propriii lui supuşi, cît şi peste clanul Maclaurin; şi, ca nouă căpetenie a lor, hotărîse să-i îngăduie lui Nicholas să stea pe loc destul cît să-şi vindece rănile. Atunci, MacBain considerase că era foarte înțelegător, şi al dracului de mărinimos, dar pe bună dreptate. Oricît de mult îl rîcîia conştiința, adevărul era că Baronul Nicholas îi salvase lui MacBain viața în

timpul luptei. Boierul era un om mîndru. Îi venea greu să-i mulțumească, ba chiar cu neputință, așa că, recunoscător că fusese salvat de o spadă engleză care-i țintea spatele, MacBain nu-l lăsase pe Nicholas să sîngereze pînă-și dădea ultima suflare. De vreme ce nu aveau pe nimeni priceput la meșteșugurile tămăduirii, MacBain spălase și bandajase personal rănile baronului. Generozitatea lui nu se oprise aici, deși socotea că se achitase îndeajuns de datorie. Cînd Nicholas se înzdrăvenise destul ca să călătorească, MacBain îl lăsase să-și ia magnificul cal înapoi și-i dăduse unul dintre propriile lui pleduri să-l poarte, pentru a putea merge nestingherit spre Anglia. Nici un alt clan n-ar fi îndrăznit să se atingă de un MacBain, așa că pledul îl apăra mai bine decît cămașa de zale.

Fusese ospitalier dară, ba bine că nu, iar acum baronul era hotărît să profite de firea lui binevoitoare.

Fir-ar al dracului să fie, chiar trebuia să-l ucidă.

Un singur gînd plăcut îl făcea să nu se posomorască pînă la capăt. De data asta, avea să păstreze calul lui Nicholas.

– Dă-i de mîncare unui lup o dată, MacBain, și sigur se va întoarce să mai adulmece.

Aghiotantul boierului, un războinic blond şi lat în umeri, pe nume Calum, făcu acest comentariu cu sarcasm forţat. Lucirea din ochii lui arăta că era amuzat de sosirea baronului.

– Ai să-l ucizi?

MacBain se gîndi îndelung înainte să-i răspundă, pe un ton plictisit:

– Poate.

Calum rîse.

– Baronul Nicholas e un om curajos, să se întoarcă aici.

– Nu curajos, îl corectă MacBain. Nechibzuit.

– Urcă pe ultima colină, purtîndu-ţi netulburat pledul, MacBain!

Keith, cel mai vîrstnic dintre războinicii clanului Maclaurin, strigase aceste cuvinte intrînd ţanţoş pe uşă.

– Vrei să-l aduc înăuntru? întrebă Calum.

– Înăuntru? pufni Keith. Sîntem mai degrabă afară decît înăuntru, Calum. Acoperişul a ars, şi doar trei pereţi din patru mai stau în picioare. Aş zice că stăm deja afară.

– Englezii au făcut asta, îi reaminti Calum boierului său. Nicholas...

– A venit aici să scape pămîntul Maclaurinilor de necredincioşi, îi reaminti MacBain ostaşului său. Nicholas nu a luat parte la distrugeri.

– Tot englez e.

– N-am uitat.

Se desprinse de consola unde stătuse rezemat, mormăind o sudalmă cînd o scîndură căzu la pămînt, apoi ieşi. Calum şi Keith îl urmară, ocupîndu-şi poziţile de-o parte şi de alta a conducătorului lor, la baza scării.

MacBain îşi domina soldaţii cu statura sa. Era un uriaş fioros la înfăţişare şi la temperament, cu păr castaniu închis, aproape negru, şi ochi cenuşii. Pînă şi poziţia sa era bătăioasă. Îşi ţinea picioarele depărtate şi braţele încrucişate peste pieptul masiv, iar sprîncenele i se încruntaseră aprig.

Baronul Nicholas îl zări imediat ce calul său ajunse pe culmea colinei. MacBain arăta furios, nici vorbă. Nicholas îşi reaminti că era starea lui obişnuită. Totuşi, expresia sa încruntată îl punea pe gînduri.

– Pesemne-s un netot, bombăni el de unul singur.

Trase adînc aer în piept, apoi scoase un şuierat ascuţit, în semn de salut. Zîmbi, ca să fie cît mai sigur, şi ridică un pumn în văzduh.

MacBain nu fu impresionat de manierele baronului. Îl aşteptă să ajungă în mijlocul curţii

sterpe, înainte de a ridica mîna, făcîndu-i semn să se oprească.

– Credeam c-am vorbit al dracului de limpede, baroane. Ți-am spus să nu mai vii aici.

– Mi-ai spus, dară, să nu mă mai întorc, încuviință Nicholas. Îmi aduc aminte.

– Îți amintești și că ți-am spus că va trebui să te omor dacă mai pui o dată piciorul pe pămînturile mele?

Nicholas dădu din cap.

– Am memorie bună la amănunte, MacBain. Țin minte și amenințarea asta.

– Va să zică, vrei să cred n-ai venit să mă sfidezi?

– N-ai decît să crezi ce pofteşti, ridică Nicholas din umeri, nepăsător.

Zîmbetul de pe chipul lui îl nedumerea pe MacBain. Credea că-i ardea de jocuri? Era slab la minte?

MacBain oftă prelung.

– Scoate-ți de pe umeri pledul meu, Nicholas.

– De ce?

– Nu vreau să se murdărească de sînge.

Glasul îi tremura de furie. Nicholas se ruga la toți sfinții să se prefacă numai. Socotea că era la fel de puternic ca boierul, și știa că aveau aceeași statură. Totuși, nu voia să se lupte cu el. Dacă-l

ucidea, planul avea să dea greş; iar dacă-l omora boierul pe el, n-avea să ale în veci despre ce naiba era vorba în plan. Şi-n plus, MacBain era mult mai iute în luptă. Şi nici nu lupta cinstit - trăsătură pe care Nicholas o găsea impresionantă.

– Al tău e pledul, îi strigă el barbarului. Dar pământul, află dară, e de-acum al surorii mele.

MacBain se încruntă şi mai tare. Nu-i plăcea să audă adevărul. Făcînd un pas înainte, îşi scoase spada din teacă.

– La naiba, mormăi Nicholas, descălecînd. Cu tine nimic nu merge simplu, nu-i aşa, MacBain?

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu-l primi. Aruncă pledul peste şa şi-şi scoase şi el spada. Unul dintre oamenii lui Maclaurin se grăbi să ia calul. Nicholas nu-i dădu prea mare atenţie, încercînd să ignore şi mulţimea adunată în cerc împrejurul curţii. Se gîndea numai la adversar.

– Cumnatul tău a distrus moşia asta şi jumătate din clanul Maclaurin! mugi MacBain. Şi ţi-am îndurat destul prezenţa.

Cei doi uriaşi se măsurară din priviri. Apoi, Nicholas clătină din cap.

– Vezi că le cam încurci, MacBain. Soţul surorii mele, Baronul Raulf, l-a pus pe necredinciosul de Marshall cu amărîţii lui la cîrmuirea moşiei; dar cînd Raulf a murit şi sora

mea a scăpat de el, m-a trimis aici să curăț pământurile de vasalii lui trădători. A ei e moşia, MacBain. Regele William Leul al tău a uitat s-o ia înapoi de la Richard, cînd acel om cumsecade era regele Angliei şi avea atîta nevoie de bani pentru cruciadele lui, dar John n-a uitat. I-a dat pământul credinciosului său servitor Raulf, iar acum, că Raulf a murit, l-a moştenit Johanna. E moşia ei, vrei, nu vrei.

Dezgroparea ofenselor din trecut îi înfuria pe amîndoi. Înaintau unul spre altul ca doi tauri furioşi; ciocnirea dintre spadele lor făcu să sară scîntei, într-un zgomot asurzitor, acoperind mormăielile de aprobare ale mulțimii.

O vreme, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Lupta le consuma toate puterile şi gîndurile. MacBain ataca, iar Nicholas, în defensivă, para fiecare lovitură mortală.

Deodată, MacBain se răsuci şi-i puse piedică baronului cu piciorul. Nicholas căzu pe spate, se rostogoli şi sări din nou agil ca o pisică, înainte ca boierul să profite de ocazie.

– Neprimitor mai eşti, gîfîi el.

MacBain zîmbi. Ar fi putut pune capăt luptei în momentul căderii lui Nicholas, dar în sfîrşit recunoştea în sinea lui că nu-i stătea inima la lupte.

– Curiozității mele îi datorezi viața, Nicholas, afirmă el, respirînd greu, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, în timp ce lovea năprasnic cu spada de sus în jos.

Nicholas își ridică și el spada, venind în întîmpinarea loviturii.

– O să fim rude, MacBain, vrei, nu vrei.

Cuvintele lui nu-și făcură efectul decît peste cîteva secunde. Fără să-și oprească atacurile, boierul întrebă:

– Cum se poate una ca asta, baroane?

– Am să-ți devin cumnat.

MacBain nu încercă să-și ascundă uimirea. Făcu un pas înapoi, coborînd încet spada.

– Ți-ai ieșit din minți de-a binelea, Nicholas?

Baronul rîse, aruncîndu-și arma într-o parte.

– Arăți de parcă tocmai ți-ai fi înghițit spada, MacBain.

Și, în clipa următoare, se repezi înainte, cu capul în pieptul boierului. Avu senzația că nimerise într-un zid de piatră. Lovitura îl duru îngrozitor, dar nu rămase fără rezultat. MacBain scoase un mormăit gros, scăpînd spada din mînă, în timp ce amîndoi se răsturnau unul peste altul, Nicholas ajungînd deasupra. Era prea obosit și îndurerat ca să se mai miște.

MacBain îl împinse într-o parte, se săltă în genunchi şi tocmai se pregătea să-şi ia iar spada, cînd dintr-o dată se răzgîndi şi întoarse încet capul spre englez.

– Să mă însor cu o englezoaică?

Părea îngrozit. Se ridică şi-l săltă şi pe Nicholas în picioare, după care îi dădu un brînci înapoi, ca să nu creadă cumva că-l ajutase din mărinimie, şi-şi încrucişă braţele pe piept, cerîndu-i explicaţii:

– Şi cu cine crezi c-am să mă însor?

– Cu sora mea.

– Te-ai smintit.

Nicholas clătină din cap.

– Dacă nu te însori cu ea, Regele William i-o va da Baronului Williams, care-i un ticălos rău ca dracu', adăugă el, cu o veselie scrîşnită. Iar atunci, să te ferească Dumnezeu, MacBain. Dacă Williams se căsătoreşte cu ea, oamenii lui Marshall îţi vor părea blînzi ca nişte adevăraţi mieluşei pe lîngă cei pe care-i va trimite el.

La auzul acestei veşti, boierul nu avu nici o reacţie. Nicholas îşi frecă o latură a capului, încercînd să-şi alunge durerea, înainte de a continua:

– Probabil c-ai să-i omori pe cei pe care-i va trimite aici.

– Am să-i omor dracului! se răsti MacBain.

– Da, dar Williams nu va face decît să riposteze, trimiţînd alţii... şi alţii... şi alţii. Îţi poţi permite să rişti un război continuu cu Anglia? Cîţi Maclaurini vor mai muri pînă să se termine? Uită-te-n jurul tău, MacBain. Marshall şi oamenii lui au dărîmat aproape toate casele. Maclaurinii ţi-au cerut ajutorul şi te-au făcut boierul lor. Se bizuie pe tine. Dacă te însori cu Johanna, pămîntul va deveni de drept al tău. Regele John o să te lase-n pace.

– Regele tău e de acord cu uniunea asta?

– E foarte de acord! afirmă cu tărie Nicholas.

– De ce?

Baronul ridică din umeri.

– Nici eu nu-s sigur. Vrea ca Johanna să plece din Anglia, atîta ştiu. De mai multe ori a spus-o. Părea nerăbdător să vadă căsătoria încheiată şi a încuviinţat să-ţi da moşia Maclaurin în ziua nunţii. Eu voi primi titlul proprietăţii ei din Anglia.

– De ce? întrebă din nou MacBain.

Nicholas oftă.

– Cred că sora mea înţelege de ce vrea John s-o trimită atît de departe - la capătul pămîntului, cum spune el - dar nu vrea să-mi spună care-i motivul.

– Deci, ai avea şi tu de cîştigat de pe urma acestei căsătorii.

– N am nevoie de moşia din Anglia. N-ar însemna decît dări în plus, an de an, şi deja am destule cheltuieli de făcut cu refacerea caselor de pe propriile mele moşii.

– Atunci, de ce-ai cerut-o pe-a surorii tale...

Nicholas nu-l lăsă să termine.

– Lăcomia e un sentiment pe care John îl înţelege, îl întrerupse el. Dac-ar fi ştiut că nu făceam decît s-o apăr pe sora mea de Baronul Williams, s-ar fi putut să-mi refuze propunerea de a te căsători cu ea. A insistat asupra unei taxe mari, desigur, dar am şi plătit-o.

– Te contrazici, baroane. Dacă John voia ca Johanna să plece din Anglia, de ce s-a gîndit s-o mărite cu Baronul Williams?

– Fiindcă Williams îi e foarte loial. Îi mănîncă din palmă. Ar ţine-o pe sora mea sub control.

Apoi, Nicholas clătină din cap, şi continuă mai încet, aproape în şoaptă:

– Sora mea a aflat nişte informaţii compromiţătoare, iar John n-are chef ca păcatele lui din trecut să revină şi să-l bîntuie. A, n-ar depune niciodată mărturie la judecător împotriva nimănui, nici chiar contra regelui ei, căci e femeie şi, prin urmare, nimeni nu i-ar da ascultare.

Totuşi, există unii baroni care sînt gata să se revolte împotriva regelui. Johanna ar putea să-i întărîte, dacă le-ar spune ce ştie. E o taină, MacBain, dar cu cît stau mai mult să mă gîndesc, cu atît mă încredinţez mai tare că regele se teme de ceea ce ştie Johanna.

– Dacă bănuielile tale sînt adevărate, mă mir că n-a pus să fie omorîtă. Regele vostru ar fi în stare de-o asemenea mişelie.

Nicholas ştia că n-ar fi avut nici o şansă de a cîştiga deplina cooperare a lui MacBain, dacă nu era absolut sincer cu el.

– E capabil s-o ucidă. Eram cu Johanna cînd a fost chemată la Londra. I-am văzut reacţia. Parcă s-ar fi dus la excecuţie.

– Şi totuşi, mai e în viaţă.

– Regele o ţine sub pază. Are odăi private unde nu e îngăduit nici un vizitator. Zi de zi trăieşte cu spaima-n suflet. Vreau să plece din Anglia. Iar căsătoria cu tine e singura soluţie pe care am găsit-o.

Boierul era mulţumit de sinceritatea baronului. Îi făcu semn să-l însoţească şi porni spre ruinele fostei case, remarcînd:

– Aşadar, tu ai făcut planul ăsta dibaci.

– Într-adevăr. Şi tocmai la timp. John era hotărît s-o mărite cu Baronul Williams acum şase luni, dar ea a reuşit să i se împotrivească.

– Serios? Cum?

Nicholas zîmbi.

– A cerut mai întîi o anulare.

Suprinerea lui MacBain fu vizibilă.

– De ce să ceară o anulare? Soţul ei murise?

– A fost o tactică isteaţă, ca să mai cîştige timp. Există un martor al morţii bărbatului ei, dar cadavrul n-a fost găsit. Sora mea i-a spus regelui că n-o să se mărite cu nimeni atîta vreme cît mai este cît de cît o speranţă ca Raulf să fie în viaţă. Înţelegi, n-a murit în Anglia. Era într-un oraş construit pe apă, ca trimis al lui John, cînd s-a întîmplat accidentul. Regelui puţin i-ar fi păsat, desigur, dar de vreme ce-n ultimul timp are atîtea greutăţi cu biserica, s-a hotărît să procedeze cum se cuvine. Johanna tocmai a primit hîrtiile. I-a acordat anularea.

– Cine-i acel martor al morţii soţului ei?

– De ce întrebi?

– Din curiozitate. Îl ştii?

– Da. Williams a fost martorul.

Gabriel reţinu această informaţie care-i putea fi într-o zi de folos.

– Şi de ce mă preferi pe mine în locul baronului englez?

– Williams e un monstru, şi nu suport gîndul că sora mea ar fi în puterea lui. Dintre două rele, tu eşti cel mai mic. Ştiu c-ai să te porţi frumos cu ea... dac-o să fie de acord să te ia.

– Ce prostie mai e şi asta? Nu ea hotărăşte.

– Ba mă tem că da, răspunse Nicholas. Johanna trebuie să te cunoască mai întîi, şi abia apoi să decidă. Mai mult n-am putut face. La drept vorbind, nu s-ar mărita cu nimeni, dac-ar putea să găsească banii pe care-i cere regele ca s-o lase nemăritată. Sau, cel puţin, aşa crede ea. Eu, însă, ştiu mai bine cum stau lucrurile. Într-un fel sau altul, regele tot are s-o mărite.

– Regele vostru e un om lacom, comentă MacBain. Sau, poate, pedeapsa asta deosebit de aspră a fost gîndită anume pentru a o face pe sora ta să coopereze?

– Care, taxa?

MacBain dădu din cap.

–Nu, îl contrazise Nicholas. John le poate sili pe văduvele supuşilor lui să se recăsătorească. Dacă vor să rămînă nemăritate sau să-şi aleagă singure bărbaţii, ei bine, trebuie să-i plătească o taxă apreciabilă în fiecare an.

– Spuneai că ai şi plătit-o. Prin urmare, presupui că Johanna mă va găsi acceptabil?

Nicholas confirmă.

– Sora mea nu ştie că am plătit taxa, şi ţi-aş fi recunoscător dacă nu-i vei spune, cînd ai s-o întîlneşti.

Punîndu-şi mîinile la spate, MacBain intră în casa ruinată.

– Trebuie să mă gîndesc la propunerea asta a ta, anunţă el. Gîndul de a mă însura cu o englezoaică e greu de înghiţit, iar cînd mai adaugi şi că e sora ta, aproape că-mi vine rău.

Nicholas ştia că voia să-l insulte, dar nu reacţionă. Baronul MacBain îşi dovedise tăria de caracter în lupta contra cohortelor lui Marshall.

– Mai e un lucru la care ar trebui să te gîndeşti, înainte de a te hotărî, spuse el.

– Care?

– Johanna e stearpă.

MacBain dădu din cap, semn că-i auzise cuvintele, dar nu spuse nimic cîteva momente.

Apoi, ridică din umeri.

– Am deja un fiu.

– De Alex vorbeşti?

– Da.

– Mi s-a spus că cel puţin trei bărbaţi i-ar putea fi taţi.

– Aşa e. Maică-sa umbla după taberele ostaşilor. N-a putut spune cine e adevăratul tată al lui Alex. Bănuia că s-ar fi putut să fiu eu. A murit la naştere, aşa că l-am luat ca şi cum ar fi fost propriul meu fiu.

– Îl mai revendică şi altcineva dintre ceilalţi?

– Nu.

– Johanna nu-ţi poate dărui copii. Faptul că Alex e nelegitim va avea vreo importanţă, pe viitor?

– N-o să conteze cu nimic, declară neînduplecat MacBain. Şi eu sînt nelegitim.

Nicholas rîse.

– Vrei să spui că, atunci cînd te-am făcut bastard, în toiul luptei contra lui Marshall, am nimerit-o?

MacBain confirmă.

– Pe alţii i-am omorît că mi-au spus aşa, Nicholas. Poţi să te consideri un om norocos.

– Norocos vei fi tu, dacă Johanna acceptă să te ia de bărbat.

Baronul clătină din cap.

– Vreau ceea ce-mi aparţine de drept. Dacă trebuie să mă-nsor cu scorpia ca să-mi capăt pămînturile, am s-o fac.

– Şi de ce crezi că e o scorpie? întrebă nedumerit Nicholas.

– Mi-ai spus destule despre caracterul ei. Se vede clar că-i o femeie încăpățînată, pentru că a refuzat să i se confeseze fratelui ei cînd a fost întrebată cu ce informații-l are la mînă pe rege. Are nevoie de un bărbat care s-o controleze chiar tu mi-ai spus, Nicholas, nu mai fi așa de mirat - și, în sfîrșit, întîmplător e stearpă. Sună atrăgător, nu?

– E atrăgătoare, dară.

MacBain pufni.

– Nu ard de nerăbdare să-i devin soț, dar ai dreptate: am să mă port bine cu ea. Cred că vom găsi o cale să nu ne călcăm pe bătături.

Turnă vin în două cupe de argint și-i oferi una lui Nicholas. Le ridicară în semn de salut, apoi și le turnară pe gît. Nicholas cunoștea eticheta din Highlands, așa că rîgîi fără întîrziere. MacBain dădu din cap aprobator.

– Cred că asta nseamnă că ai să te-ntorci aici cînd îți trăsnește prin cap?

Nicholas rîse. MacBain părea foarte amărît de o asemenea posibilitate.

– Voi avea nevoie să iau cu mine mai multe pleduri, spuse el apoi. Doar nu vrei să i se întîmple nimic miresei tale, nu-i așa?

– Nu doar cîteva, Nicholas. Vreau s-o escorteze cel puțin treizeci de oameni. Fiecare va

purta culorile mele. Cînd ajungeţi la Rush Creek, le dai drumul să plece. Numai tu şi sora ta veţi fi îngăduiţi pe pămînturile noastre. Ne-am înţeles?

– Glumeam în legătură cu pledurile, boierule. Pot să am şi singur grijă de sora mea.

– Vei face cum îţi poruncesc eu! se răsti MacBain.

Nicholas cedă. Apoi, boierul schimbă vorba.

– Cît timp a fost Johanna măritată?

– Trei ani şi ceva. Ar fi vrut să nu se mai mărite, dar pe John nu-l interesează ce vrea ea şi ce nu. La Londra, a ţinut-o sub zăvor şi cheie. N-am avut voie să-i fac decît o vizită scurtă, iar John a fost de faţă tot timpul. Cum îţi spuneam, sora mea e pentru el o problemă pe care vrea s-o ştie rezolvată, MacBain.

MacBain se încruntă. Pe neaşteptate, Nicholas zîmbi.

– Ce părere-ţi faci la gîndul că eşti răspunsul la rugăciunile Regelui John?

Boierul nu era deloc amuzat.

– Capăt pămîntul, remarcă el. Asta-i tot ce contează.

Nicholas întoarse capul spre uşă, cînd în casă intră uriaşul cîine-lup al lui MacBain. Fiara arăta feroce, cu blana de culoarea iascăi şi ochii negri. Îl zări pe Nicholas şi coborî la trap treptele,

mîrîind gros, amenințător, de baronului i se făcu părul măciucă.

MacBain dădu o comandă scurtă, în limba gaelică. Monstruosul său animal de companie veni imediat lîngă el.

– Un sfat, MacBain. Ascunde-ți garguiul ăsta urît cînd am s-o aduc aici pe Johanna. O singură privire dacă vă aruncă la voi doi, şi-o să facă pe loc calea-ntoarsă în Anglia.

MacBain rîse.

– Ține minte ce-ți spun, Nicholas. Pe mine nu mă refuză nimeni. O să mă ia.

Capitolul 3

–Nu-l iau, Nicholas. Pesemne ţi-ai ieşit din minţi, dacă ţi-ai închipuit să m-aş gîndi, măcar, să-i fiu nevastă.

– Aparenţele înşală, Johanna, replică fratele ei. Aşteaptă numai să ne apropie. Cu siguranţă, ai să-i observi bunătatea din ochi. MacBain se va purta frumos cu tine.

Johanna clătină din cap. Mîinile-i tremurau atît de violent, încît fu cît pe ce să scape hăţurile calului. Strînse mai tare frîul de piele, încercînd să nu caşte ochii la uriaşul războinic... şi la monstruosul animal care stătea lîngă el.

Se apropiau de curtea cetăţii. Boierul stătea pe treptele care urcau spre fortul dărăpănat. Nu arăta deosebit de încîntat s-o vadă.

Johannei i se făcea rău numai uitîndu-se la el. Trase adînc aer în piept, încercînd să se liniştească, apoi îşi întrebă în şoaptă fratele:

– Ce culoare au ochii lui?

Nicholas nu ştia.

– I-ai văzut bunătatea în ochi, dar culoarea nu le-ai observat-o?

Îl încuiase, şi o ştiau amîndoi.

– Bărbaţii nu observă fleacuri din-astea, se justifică el.

– Mi-ai spus că e un om bun, cu glas blînd şi zîmbet cald. Acum nu prea zîmbeşte, nu-i aşa, Nicholas?

– Ştii, Johanna...

– M-ai mințit.

– Nu te-am mințit, se apără Nicholas. MacBain mi-a salvat viaţa nu o dată, ci de două ori, în lupta cu Marshall şi oamenii lui, şi refuză pînă şi s-o recunoască. E mîndru, dar onorabil. Trebuie să ai încredere-n ce-ți zic. Nu ți-aş propune să te măriți cu el dacă n-aş fi convins că veți avea o căsnicie solidă.

Johanna nu-i răspunse. O cuprindea tot mai mult panica. Privirea i se tot muta de la războinicul cel uriaş şi fiara de-alături, şi-napoi.

Nicholas avu impresia că era gata să leşine. Căută înnebunit să-i spună ceva care s-o calmeze.

– MacBain e cel din stînga, Johanna.

Gluma lui n-o amuză deloc.

– E un om foarte înalt, nu-i aşa?

Fratele ei o bătu pe dosul mîinii.

– Nu-i mai înalt decît mine.

Johanna îi dădu mîna la o parte. N-avea nevoie de mîngîieri. Şi nici nu voia s-o simtă cum tremura de frică.

– Majoritatea nevestelor îşi doresc bărbaţi puternici, care să le apere. Statura lui MacBain ar trebui să te bucure. E o calitate a lui.

– Ba e un cusur, clătină din cap Johanna, continuînd să-l privească pe boier.

Parcă ar fi crescut în faţa ochilor ei. Cu cît se apropia mai mult, cu atît devenea mai mare.

– E chipeş.

Îşi exprimase opinia izbucnind pe un ton ce părea acuzator.

– Dacă aşa ţi se pare ţie... se hotărî Nicholas să-i dea dreptate.

– Iar ăsta-i alt cusur. Nu vreau să fiu măritată cu un bărbat chipeş.

– Vorbeşti fără cap şi coadă.

– N-am nevoie de nici un cap şi de nici o coadă. M-am hotărît. Nu-l iau. Du-mă acasă, Nicholas. De îndată.

Nicholas trase de frîul calului ei, ca să-l oprească, apoi o sili să se uite la el. La vederea spaimei din ochii ei, i se strînse inima. Numai el ştia ce purgatoriu avusese de îndurat ca soţie a lui Raulf, şi deşi Johanna nu vorbea despre asta,

înțelegea cît de înspăimîntată era acum. Cu glas scăzut şi insistent, îi spuse:

– Ascultă-mă, Johanna. MacBain n-o să-ți facă nici un rău.

Nu era sigură dacă să-l creadă sau nu.

– În veci nu l-aş lăsa să-mi facă vreun rău.

Înverşunarea din răspunsul său îl făcu pe fratele ei să zîmbească aprobator. Raulf nu-i putuse frînge curajul. Nicholas considera asta o binecuvîntare.

– Gîndeşte-te la toate motivele pentru care ar trebui să te măriți cu el, îi spuse. Vei scăpa de Regele John şi de cohortele lui, şi n-au să vină aici după tine. Aici vei fi în siguranță.

– M-am gîndit şi la asta.

– MacBain urăşte Anglia şi pe regele nostru.

Johanna îşi muşcă buza de jos.

– Încă un argument solid în favoarea lui, recunoscu ea.

– Cetatea asta, oricît de mohorîtă arată acum, va fi cîndva un paradis, reconstruită cu ajutorul tău. E nevoie de tine aici.

– Da, îl voi ajuta s-o reconstruiască. Şi mi-e dor de-o vreme mai caldă. Adevăru-i c-am primit să vin aici numai fiindcă m-ai convins că prin partea locului pămîntul e mai aproape de soare. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama de asta pînă

acum. Recunosc că mă atrage gîndul de a nu trebui să mă încotoşmănez cu mantii grele mai mult de o lună pe an. Şi spuneai că e o ciudăţenie că vremea-i aşa de rece pentru anotimpul ăsta.

Dumnezeule mare, uitase de această minciună neînsemnată! Johanna nu putea suferi frigul şi nu ştia absolut nimic despre Highlands. O păcălise anume, pentru a o scoate din Anglia, iar acum se simţea îngrozitor de vinovat. Şi mai corupsese şi un om al bisericii, căci îl rugase pe părintele MacKechnie să-i confirme născocirea.

– O să mă lase în pace, Nicholas?

– Da.

- Nu i-ai spus nimic despre anii mei de căsnicie cu Raulf?

- Nu, în nici un caz. Ţi-am dat cuvîntul meu.

Johanna dădu din cap.

– Şi eşti sigur că ştie că nu-i pot face copii?

Discutaseră problema de cel puţin o duzină de ori, pe drum. Nicholas nu ştia ce i-ar mai fi putut spune ca s-o liniştească.

– Ştie, Johanna.

– De ce n-a contat pentru el?

– Voia numai pămînturile. Acum e boier şi trebuie să pună grijile clanului mai presus de ale lui proprii. Căsătoria cu tine n-a fost decît o cale pentru a-şi atinge scopul.

Era un răspuns rece şi cinstit. Johanna dădu din cap.

– Am să mă întîlnesc cu el, încuviinţă ea în cele din urmă. Dar nu-ţi promit că mă mărit cu el, aşa că poţi să-ţi ştergi zîmbetul de pe buze, Nicholas.

MacBain se săturase să-şi tot aştepte mireasa. Porni în jos pe trepte, tocmai în momentul cînd Johanna îşi mînă calul înainte. Încă nu apucase să se uite bine la ea, căci o acoperea complet pelerina neagră cu glugă. Fu însă surprins să vadă cît de mică era. Se aşteptase la o femeie mult mai înaltă, judecînd după mărimea lui Nicholas.

Dar înfăţişarea ei nu avea nici o importanţă. Căsătoria era un aranjament practic şi nimic mai mult. Totuşi, presupusese că avea aceeaşi coloraţie şi acelaşi păr arămiu ca ale fratelui ei.

Se înşelase. Nicholas descălecă primul. Îi aruncă frîul unui ostaş şi se duse la Johanna s-o ajute.

Era o bucăţică de om. Ajungea cu creştetul capului abia pînă la umărul fratelui ei. În timp ce-şi dezlega cingătoarea pelerinei, soldaţii începuseră să se aşeze în spatele conducătorului lor. Oamenii clanului Maclaurin stăteau înapoia boierului, în stînga treptelor, iar cei ai lui

MacBain, în spatele lui, la dreapta. Toţi ardeau de curiozitate să-i vadă mireasa.

Nicholas nu scosese o vorbă despre înfăţişarea ei, iar pe MacBain nu-l interesease atît de mult încît să-l întrebe. Acum, privindu-l pe baron, îi văzu în ochi amuzamentul. Ştie că-s răvăşit, îşi spuse el. Ascunzîndu-şi uimirea, o privi din nou pe femeia cea frumoasă care se apropia.

Doamne, fermecătoare mai era fătuca! Buclele ei blonde, lungi pînă la talie, se unduiau la tot pasul. Nu părea să aibă nici un cusur. Peste rădăcina nasului i se zărea o spuză de pistrui, şi-i plăcea. Ochii ei aveau o nuanţă vie de albstru, tenul îi era imaculat, iar gura, Dumnezeule mare, gura ei ar fi putut duce în ispită pînă şi pe-un sfînt! Şi-i plăcea şi asta.

Doi oameni din clanul Maclaurin fluierară prelung, cu admiraţie. Ofensat, MacBain se întoarse spre ei, îl luă pe fiecare de ceafă şi-i aruncă pe amîndoi ca pe nişte saci, lîngă scară. Ceilalţi soldaţi fură nevoiţi să se ferească din calea lor.

Johanna se opri brusc, îi privi pe ostaşii prăvăliţi la pămînt, apoi se uită iar la conducătorul lor.

– Un om blînd? îl întrebă ea în şoaptă pe Nicholas. Asta a fost o minciună, nu-i aşa?

– Dă-i o şansă, Johanna. Măcar atîta lucru ne datorezi, şi lui, şi mie.

Îşi privi nemulţumită fratele, înainte de a se întoarce iar spre boier.

MacBain făcu un pas înainte. Cîinele-lup îl însoţi, nedezlipit de lîngă stăpînul său.

Johanna se rugă să nu-i piară curajul. Cînd ajunse la doi paşi în faţa lui, se opri şi făcu o reverenţă ireproşabilă.

Genunchii-i dîrdîiau atît de tare, încît se bucură că nu căzuse în nas.

– Bună ziua, Boier MacBain.

Vocea-i tremura. Se temea de el. MacBain nu se mira. Destule femei tinere o luaseră la sănătoasa, văzîndu-l. Îl întrebă pe Nicholas:

– Ştie graiul gaelic?

Îi răspunse Johanna:

– Am învăţat limba voastră.

Nu vorbise în gaelică, şi-şi ţinea mîinile împreunate în faţă, atît de strîns încît i se albiseră degetele.

Gîndindu-se că o conversaţie oarecare ar fi ajutat-o să se liniştească, MacBain o întrebă:

– Şi de cît timp ne înveţi limba?

I se făcu gol în minte. Privirea lui era atît de intensă şi neliniştitoare, încît nu era-n stare să articuleze nici un gînd. Dumnezeule mare, nu-şi mai aducea aminte nici măcar despre ce vorbeau!

Cu răbdare, MacBain repetă întrebarea.

– De aproape patru săptămîni... murmură ea.

MacBain nu rîse. Unul dintre soldaţi pufni amuzat, dar privirea boierului îl amuţi.

Nicholas îşi privea încruntat sora, întrebîndu-se de ce nu-i spusese adevărul. Erau aproape patru luni de cînd părintele MacKechnie începuse s-o înveţe. Abia cînd îi văzu panica din ochi înţelese. Johanna era pur şi simplu prea nervoasă ca să mai gîndească limpede.

MacBain hotărî că nu avea nevoie de spectatori în timpul unei întîlniri atît de importante.

– Nicholas, aşteaptă aici. Sora ta şi cu mine mergem să vorbim în casă.

După ce dădu această poruncă, MacBain o luă pe Johanna de braţ. Cîinele îl urmă iar. Instinctiv, Johanna se retrase, iar cînd îşi dădu seama cît de laşă părea, porni iar înainte.

Uriaşul animal mîrîi la ea. MacBain îi ordonă răstit ceva în gaelică. Imediat, cîinele tăcu.

Johanna părea gata să leşine. Nicholas ştia că avea nevoie de timp pentru a-şi regăsi curajul. Făcu un pas înainte.

– De ce nu i-ai lăsat pe oamenii mei şi părintele MacKechnie să treacă de Rush Creek?

– Sora ta şi cu mine trebuie să ajungem la o înţelegere înainte ca preotul să fie primit aici. Oamenii tăi nu vor fi niciodată îngăduiţi pe pământurile mele, Nicholas. Mi-ai uitat termenii? Ultima dată cînd ai fost aici, am pus la cale toate amănuntele.

Nicholas dădu din cap. Nu-i mai trecea prin minte nici o altă întrebare.

– Părintele MacKechnie a fost foarte supărat de acea poruncă, spuse Johanna.

Spre uimirea ei, MacBain ridică din umeri. În cei trei ani ai căsniciei cu Raulf, Johanna învăţase să se teamă de preoţi; cei pe care-i cunoscuse erau oameni puternici şi neiertători.

Şi totuşi, MacKechnie nu semăna cu ceilalţi. Era un om bun la inimă, care-şi riscase viaţa venind în Anglia ca să susţină cauza clanului Maclaurin.

– Părintele MacKechnie e obosit după drum, my lord, şi cu siguranţă i-ar prinde bine să mănînce şi să bea. Te rog, arată-i ospitalitatea dumitale.

MacBain dădu din cap şi se întoarse spre Calum, poruncindu-i scurt:

– Îngrijeşte-te.

Se gîndise să această încuviinţare îi va mai alunga temerile. La urma urmei, tocmai îi dovedise că putea fi un om înţelegător. Şi totuşi, Johanna părea gata s-o zbagheasscă, La dracu', sfioasă mai era! Şi nici cîinele lui nu ajuta prea mult. Se tot uita la el speriată, iar dulăul mîrîia cu fiecare astfel de prilej.

– De ce tremuri?

Înainte ca Johanna să găsească o explicaţie credibilă, o luă de mînă şi o trase după el înăuntru.

– Din cauza vremii neobişnuite de aici! izbucni ea.

– Din ce cauză?

– N-are importanţă, my lord.

– Explică-mi ce-ai vrut să spui! îi porunci el.

Johanna oftă.

– Nicholas mi-a explicat că aici vremea e caldă în tot timpul anului... Credeam că ţi-a spus despre această...

Voise să spună "minciună", dar se răzgîndi. Boierul putea să nu înţeleagă cum o amuzase scorneala fratelui ei despre vremea din Highlands.

– Despre ce? insistă el, curios.

– A spus că e neobişnuit ca pe-aici să sufle vînturi atît de reci.

MacBain fu cît pe ce să izbucnească în rîs, dar se opri la timp. Vremea era chiar nefiresc de caldă, pentru perioada aceea a anului.

Nici măcar nu zîmbi. Fătuca dovedise deja că era sensibilă, iar rîzînd de naivitatea ei n-ar fi făcut-o să-l privească mai binevoitor.

– Şi crezi tot ce-ţi spune fratele tău? o întrebă.

– Da, desigur, replică Johanna, hotărîtă să-şi arate loialitatea faţă de Nicholas.

– Înţeleg.

– Din cauza frigului tremur, continuă ea, negăsind altă minciună mai potrivită.

– Nu-i adevărat.

– Nu?

– Ţi-e frică de mine.

O aşteptă să-l mintă din nou. Spre surprinderea lui, Johanna spuse adevărul:

– Da, mă tem de dumneata. Şi de dulăul dumitale mi-e teamă.

– Răspunsurile tale mă mulţumesc.

În sfîrşit, îi dădu drumul. Johanna era atît de surprinsă de acest comentariu, încît uită să-şi retragă mîna dintr-a lui.

– Eşti mulţumit că mi-e frică de dumneata?

MacBain zîmbi.

– Ştiam deja că te temi de mine, Johanna. Mă bucur că recunoşti. Ai fi putut să mă minţi.

– Dacă mințeam, ți-ai fi dat seama.

– Într-adevăr.

Vorbea pe un ton teribil de arogant, dar Johanna nu se simțea ofensată se aştepta la aroganță din partea unui om atît de mare şi fioros la chip. În sfîrşit, observă că-l ținea de mînă şi-i dădu drumul imediat. Apoi, se întoarse să privească prin jur.

La dreapta se afla o scară largă, cu balustradă încrustată ornamental. Din spatele scării pornea un coridor, iar la stînga intrării se afla sala cea mare. Era în ruine. Johanna se opri pe ultima treaptă, privind dezastrul. Pereții erau arşi de foc, iar acoperişul, sau atîta cît mai rămăsese din el, atîrna într-o fişie prelungă, rezemată de zidurile înnegrite. În aer încă se mai simțea mirosul de fum învechit.

Johanna coborî treptele şi traversă sala. Distrugerile pe care le vedea o impresionau atît de tare, încît îi venea să plîngă.

MacBain îi observă schimbarea de expresie.

– Oamenii soțului meu au făcut asta, nu-i aşa?

– Da.

Se întoarse spre el. Tristețea din ochii ei îl mulțumi nespus. Era o femeie care avea conștiință.

– Aici s-a săvîrşit o nedreptate îngrozitoare.

– Aşa este, fu el de acord. Dar tu n-ai avut nici o vină.

– Aş fi putut încerca să-l rog pe soțul meu...

– Mă îndoiesc că te-ar fi ascultat, o întrerupse MacBain. Spune-mi un lucru, Johanna. Ştia că vasalul lui făcea aici un asemenea prăpăd, sau nu?

– Ştia de ce era în stare Marshall, răspunse ea.

MacBain dădu din cap. Cu mîinile la spate, continuă s-o privească.

– Ai căutat să remediezi nedreptatea, remarcă el. L-ai trimis aici pe fratele tău, după Marshall.

– Vasalul lui Raulf ajunsese să se creadă zeu. Nici n-a vrut să audă că soțul meu murise, şi că nu mai era nevoie de el aici.

– Niciodată n-a fost nevoie de el aici.

Glasul lui MacBain devenise tăios. Johanna dădu din cap a încuviințare.

– Într-adevăr, niciodată.

Boierul oftă.

– Marshall prinsese gustul puterii. Foarte puțini oameni se pot dezbăra de asta.

– Dumneata ai putea?

Întrebarea ei îl surprinse. Vru să-i răspundă că da, desigur, dar abia fusese uns boier şi nu ştia dacă s-ar fi putut opri sau nu.

– Încă n-am fost pus la încercare, recunoscu el. Aş nădăjdui, dacă ar fi spre binele clanului, să pot face tot ce mi se cere, dar nu pot răspunde cu convingere pînă nu mă confrunt cu o asemenea provocare.

Cinstea lui o impresionă, aducîndu-i un zîmbet pe buze.

– Nicholas a fost supărat pe dumneata fiindcă Marshall scăpase, şi nu l-ai lăsat să se ducă după el. A spus că v-aţi certat, şi l-ai lovit de l-ai lăsat fără cunoştinţă. Cînd a deschis ochii, Marshall zăcea grămasă la picioarele lui.

MacBain zîmbi. Cu siguranţă, Nicholas îndulcise acea întîmplare sîngeroasă.

– Ai să te măriţi cu mine, Johanna.

Părea plin de convingere. Nu mai zîmbea. Johanna făcu un efort să-i înfrunte mînia şi, încet, clătină din cap.

– Explică-mi motivul acestei şovăieli, îi porunci el.

Din nou clătină capul.

MacBain nu era obişnuit să fie contrazis, dar încearca să nu-şi arate nervozitatea. Ştia că nu se

prea pricepea la conversații cu femeile. În nici un caz nu știa să le curteze.

De ce Dumnezeu i se dăduse Johannei de ales? Nicholas ar fi trebuit să-i spună pur și simplu că avea să se mărite, și gata.

– Nu-mi plac femeile sfioase.

Umerii Johannei se îndreptară.

– Nu sînt sfioasă, anunță ea. Am învățat să fiu prevăzătoare, my lord, dar sfioasă n-am fost niciodată, în toată viața mea.

– Înțeleg...

N-o credea.

– Nu-mi plac bărbații mătăhăloși, chiar dacă sînt chipeși.

– Mă găsești chipeș?

Cum reușise să-i răstălmăcească vorbele, făcînd din ele un compliment? Și păruse surprins, ca și cum într-adevăr n-ar fi știut cît de atrăgător era.

– M-ai înțeles greșit, domnule, replică Johanna. Faptul că ești chipeș nu e o calitate.

Neluîndu-i în seamă expresia neîncrezătoare, repetă:

– Și-mi displac în mod deosebit oamenii înalți și voinici.

Știa că era ridicol ce spunea, dar nu-i păsa. N-avea de gînd să mai bată în retragere. Îl privi

drept în ochi, încruntată, în timp ce-şi petrecea braţele în jurul mijlocului. Deja începea s-o doară gîtul după cum trebuia să-şi lase capul pe spate ca să se uite la el.

– Ce ai de spus despre părerea mea, my lord?

Atît tonul cît şi poziţia îi erau provocatoare. Îl înfrunta cu curaj. Dintr-o dată, lui MacBain îi veni din nou să rîdă.

În schimb, oftă.

– Sînt păreri netoate, replică el, pe cel mai brutal ton cu putinţă.

– Poate, fu Johanna de acord, dar asta nu schimbă felul cum gîndesc.

MacBain conchise că se lungise destul la vorbă. Era timpul s-o facă să înţeleagă ce avea să se întîmple.

– Fără doar şi poate, de-aici n-ai să mai pleci. Vei rămîne cu mine, Johanna. Mîine ne vom căsători. Şi, dacă tot veni vorba, asta nu e o simplă părere - e un fapt.

– M-ai lua de soţie împotriva voinţei mele?

– Da.

La dracu', din nou era speriată, iar această reacţie nu-i cădea deloc bine lui MacBain. Încercă să-i vorbească încă o dată raţional, ca să-i obţină cooperarea. La urma urmei, nu era un căpcăun. Putea fi un om rezonabil.

– Te-ai răzgîndit în ultimele cîteva minute şi acum vrei să te întorci în Anglia? Nicholas mi-a spus că abia aşteptai s-o părăseşti.

– Nu, nu mi-am mutat gîndul, dar...

– Îţi poţi permite să plăteşti taxa pe care o cere regele vostru ca să rămîi necăsătorită?

– Nu.

– Baronul Williams e pricina? Nicholas mi-a spus că voia să te ia de nevastă.

Nu-i lăsă timp să răspundă.

– N-are importanţă. Nu te voi lăsa să pleci. N-ai să fii a nici unui alt bărbat.

– Nu-l vreau pe Baronul Williams.

– Din sila cu care vorbeşti, să înţeleg că şi acest baron e un uriaş chipeş?

– E chipeş numai dacă te atrage înfăţişarea porcilor, my lord, şi e un prichindel, mai mic la cuget chiar şi decît la statură. Nu-l pot primi de bărbat cu nici un chip.

– Înţeleg... murmură tărăgănat MacBain. Deci, îţi displac atît bărbaţii înalţi, cît şi cei mărunţi. Am înţeles bine?

– Faci haz pe seama mea, my lord.

– Nu, fac haz de cuvintele tale neghioabe. Şi Nicholas e la fel de mătăhălos ca mine, îi reaminti el.

– Da, însă fratele meu nu mi-ar face niciodată nici cel mai mic rău.

Asta era. Lăsase să-i scape adevărul înainte de a apuca să se stăpînească. La auzul acestor cuvinte, MacBain înălță o sprînceană.

Johanna își coborî privirea în podea, dar nu înainte ca el să-i fi văzut roșeața din obraji.

– Te rog, încearcă de înțelege, boierule. Dacă mă mușcă un cățelandru, am toate șansele să scap cu viață, dar de mă mușcă un lup, nu cred că-mi mai rămîne nici o șansă.

Se străduia din răsputeri să fie vitează, și eșua jalnic. Spaima ei era adevărată și, după părerea lui MacBain, deprinsă din experiențe trecute.

Trecură cîteva momente de tăcere. MacBain o privea lung. Johanna se uita în jos

– Soțul tău...

– Nu vreau să vorbesc despre el.

Aflase răspunsul. Făcu un pas spre ea.

Johanna nu se retrase. Punîndu-i mîinile pe umeri, MacBain îi porunci să-l privească. Încet, într-un tîrziu, se supuse.

Cînd îi vorbi din nou, glasul lui suna încet, ca o șoaptă morocănoasă:

– Johanna?

– Da, my lord?

– Eu nu muşc.

Capitolul 4

S-au căsătorit în după-amiaza zilei următoare. Boierul MacBain acceptase să aştepte ca părintele MacKechnie să se pregătească pentru ceremonie.

Dar era singura privinţă în care era de acord să se înduplece. Johanna voise să se întoarcă la tabără şi să stea peste noapte în cort, cu fratele ei, dar MacBain nici nu voise s-audă. Îi poruncise să doarmă într-una din căsuţele noi construite la poala colinei, care avea o singură odaie, o singură fereastră şi un cămin de piatră.

Johanna nu-l mai văzuse pînă după ceremonie, şi nici pe fratele ei, pînă cînd venise s-o ia. MacBain postase două străji în faţa uşii. Se temea să-i întrebe pe ostaşi dacă stăteau acolo pentru a împiedica străinii să intre, sau ca s-o ţină pe ea înăuntru.

Nicholas venise s-o ia la ceasurile amiezei. Văzîndu-i paloarea obrajilor, clătinase din cap.

– Atît de puţină încredere ai în judecata fratelui tău? Ţi-am spus că MacBain e un om

onorabil, îi reaminti el. N-ai nici un motiv de teamă.

Johanna îi puse mîna pe braţ, şoptind:

– Am mare încredere în judecata ta.

Vocea îi era lipsită de orice convingere, dar Nicholas nu se simţi jignit. Îi înţelegea teama. Nu uitase cum îi văzuse faţa cu urme de lovituri, odată cînd le făcuse o vizită neanunţată iar Raulf nu avusese timp s-o ascundă, iar acea amintire făcu să-l cuprindă iar furia.

– Te rog, nu te încrunta, Nicholas. Îmi înving frica. Va fi în regulă.

Nicholas zîmbi. Nu-i venea să creadă că sora lui încerca să-l consoleze.

– Dară, căsătoria ta va fi în deplină regulă, spuse el. Ştii, dacă te-ai uita numai puţin prin jur, ai întrezări cîte ceva din caracterul viitorului tău soţ. Unde-ai dormit azi-noapte?

– Ştii foarte bine unde-am dormit.

– E o casă nouă-nouţă, nu-i aşa?

Nu-i lăsă timp să-i răspundă.

– Mai văd încă trei de-aici, toate proaspăt construite. Nici nu s-a înnegrit încă lemnul.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Un om egoist s-ar gîndi mai întîi la propriile lui interese, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Vezi pe undeva un fort nou?

– Nu.

– Calum e aghiotantul lui MacBain peste războinici, Johanna, şi mi-a spus că aceste case sînt pentru membrii mai bătrîni ai clanului. Ei vin pe primul loc, căci ei au cea mai mare nevoie de un foc cald şi un acoperiş deasupra capului, noaptea. MacBain se pune pe sine însuşi pe ultimul loc. Gîndeşte-te la asta, Johanna. Am aflat că în fort, deasupra scării, spre răsărit, sînt două odăi de culcare. Focul n-a stricat nimic din ele - şi totuşi, MacBain n-a dormit acolo nici măcar o singură noapte. Se culcă afară, cu ostaşii. Asta nu-ţi spune nimic despre caracterul lui?

Zîmbetul ei fu singurul răspuns de care avea nevoie.

În obraji îi revenise culoarea. Nicholas dădu din cap cu satisfacţie.

Aproape ajunseseră la marginea curţii, cînd se opriră să privească un grup de bărbaţi şi femei care lucrau la pregătirile pentru ceremonie. Întrucît capela arsese, nunta urma să aibă loc în curte. Altarul, improvizat, era făcut dintr-o scîndură lată pusă peste două butoaie de bere goale. Deasupra, o femeie tocmai întindea o pînză albă de in. Părintele MacKechnie aşteptă s-o aranjeze, apoi aşeză în mijloc un frumos potir de

aur şi un platou. Alte două femei stăteau îngenuncheate în faţa butoaielor, aranjînd buchete de flori.

Johanna o luă iar din loc, dar Nicholas o prinse de mînă ca s-o oprească.

– Mai e un lucru pe care trebuie să-l ştii... începu el.

– Da?

– Vezi copilul aşezat pe treapta de sus?

Johanna se întoarse să privească într-acolo. Un băieţel ce nu părea să aibă mai mult de patru sau cinci primăveri stătea singur în capul scării, cu coatele rezemate de genunhi şi bărbia în mîini, privind pregătirile. Părea teribil de nefericit.

– Îl văd. Pare să se simtă cam însingurat, nu-i aşa, Nicholas?

Fratele ei zîmbi.

– Însingurat, dară, îi dădu el dreptate.

– Cine e?

– Fiul lui MacBain.

Johanna fu cît pe ce să se împiedice.

– Cine...?!?

– Vorbeşte mai încet, Johanna. Aş vrea să nu audă nimeni conversaţia asta. Băiatul e al lui MacBain. Se vorbeşte că n-ar fi fiul lui, desigur, dar MacBain a dat clar de înţeles că-l acceptă ca atare.

Era prea uluită ca să vorbească.

– Se numeşte Alex, continuă Nicholas. Îmi dau seama că te-am cam şocat...

– De ce nu mi-ai spus pînă acum?

Nu-i dădu timp să răspundă.

– Cît timp a fost MacBain căsătorit?

– N-a fost.

– Nu înţeleg...

– Ba înţelegi. Alex e un copil nelegitim.

– A...

La asta, nu ştia ce să mai spună.

– Mama lui a murit la naştere, adăugă Nicholas. E mai bine să ştii totul, surioară. Femeia umbla după taberele oştirii. Mai există încă trei bărbaţi, cel puţin, al cărora ar putea fi băiatul.

Johannei i se frîngea inima de duioşie. Se întoarse să-l privească din nou pe micuţ. Era un copil adorabil, brunet şi cîrlionţat. De la distanţa care-i despărţea, nu-i putea distinge culoarea ochilor, dar era gata să jure că erau cenuşii, ca ai tatălui său.

– Johanna, e important să ştii. MacBain îl recunoaşte pe băiat ca fiind fiul său.

Se întoarse spre fratele ei.

– Te-am auzit şi prima dată, şi a doua oară cînd mi-ai spus asta.

– Şi?

Johanna zîmbi.

– Şi ce, Nicholas?

– Ai să-l accepţi şi tu?

– Of, Nicholas, cum mă poţi întreba aşa ceva? Sigur c-am să-l accept. Cum aş fi în stare să n-o fac?

Nicholas oftă. Sora lui nu înţelegea obiceiurile din lumea lor aspră.

– E un măr al discordiei în clanul Maclaurin, îi explică el. Tatăl lui MacBain a fost Boierul Maclaurin. A închis ochii fără să-şi fi recunoscut fiul.

– Deci bărbatul cu care mă căsătoresc a fost şi el un copil nelegitim?

– Da.

– Şi totuşi, Maclaurinii l-au făcut boierul lor?

Nicholas dădu din cap.

– E complicat, recunoscu el. Aveau nevoie de un om puternic ca el. Prin vene îi curge sîngele tatălui său, aşa că au preferat să uite că era bastard. Băiatul, însă...

Nu mai scoase o vorbă. Prefera să lase concluziile în seama ei. Johanna clătină din cap.

– Crezi că cel mic e nemulţumit din cauza nunţii?

– De ceva pare el să fie nemulţumit...

Părintele MacKechnie le atrase atenția, făcîndu-le cu mîna. Nicholas își luă sora de cot și porni cu ea spre altar. Johanna nu-și putea lua privirea de la copil. Doamne, ce jalnic și pierdut arăta...!

– Sînt gata, anunță Nicholas. Uite-l pe MacBain că vine.

Boierul traversă curtea și-și ocupă locul în fața altarului. Preotul trecu lîngă el și-i făcu semn Johannei să se apropie.

– Nu pot să fac asta, nu pot, fără să...

– O să fie totul în ordine.

– Nu înțelegi... șopti ea, zîmbind. Așteaptă aici, Nicholas. Vin îndată.

Preotul o chemă din nou. Surîzătoare, Johanna îi răspunse cu un gest al mîinii, apoi se întoarse în loc și porni în direcția opusă.

– Johanna, pentru numele lui Dumnezeu...

Nicholas vorbea singur. O privi cum își croia drum prin mulțime. Abia cînd o văzu îndreptîndu-se spre trepte, înțelese în sfîrșit ce voia să facă.

Atunci întoarse capul spre MacBain. Expresia acestuia nu dezvăluia nimic.

Preotul își lungi gîtul să se uite după ea, apoi se întoarse spre MacBain și-l înghionti cu cotul.

În apropierea treptelor, Johanna încetini pasul, căci nu voia ca micuțul să fugă înainte de a ajune la el.

Vestea că MacBain avea un fiu o umpluse de bucurie şi uşurare. În sfîrşit, ştia răspunsul la întrebarea care o chinuise. Se vedea clar că lui MacBain nu-i păsa că era stearpă, fiindcă deja avea un moştenitor, legitim sau nu.

I se luase o piatră de pe inimă.

Alex o zări apropiindu-se şi imediat îşi ascunse faţa în mîini. Avea genunchi osoşi, plini de murdărie. Cînd ridică privirea spre el, Johanna îi văzu ochii. Nu erau cenuşii ca ai tatălui său, ci albaştri.

Se opri pe treapta de jos şi-i vorbi. MacBain porni spre ea, apoi se răzgîndi. Îşi încrucişă braţele pe piept, aşteptînd să vadă ce avea să se întîmple în continuare.

Nu era singurul care se uita. În curte se lăsase tăcerea, în timp ce toţi MacBainii şi toţi Maclaurinii, pînă la ultimul, întorseseră capetele spre scară.

– Băiatul înţelege englezeşte? întrebă părintele MacKechnie.

– Puţin, răspunse MacBain. Mi-a spus că ai învăţat-o gaelica. A învăţat destul cît să converseze cu Alex?

Preotul ridică din umeri.

– Cred că da.

Johanna mai vorbi cîteva momente cu copilul, apoi întinse mîna spre el. Alex sări în picioare, coborî în fugă treptele şi-i luă mîna într-a lui. Aplecîndu-se, Johanna îi dădu la o parte părul din ochi, îi potrivi pledul pe umeri şi porni cu el de mînă.

– Măcar pe-asta a înţeles-o, şopti MacKechnie.

– Ce-a înţeles? întrebă Calum.

Preotul zîmbi.

– Acceptarea.

MacBain dădu din cap. Ajungînd lîngă Nicholas, Johanna îl luă iar de braţ.

– Acum sînt gata, anunţă ea. Alex, du-te şi stai lîngă tatăl tău. Sînt datoare să vin la voi, amîndoi.

Băieţaşul dădu din cap. O luă la fugă în lungul cărării şi se opri la stînga tatălui său. MacBain îşi privi fiul. Avea o expresie reţinută, iar Johanna nu-şi putu da seama dacă era mulţumit sau nu. Apoi ridică ochii spre ea, iar cînd Johanna porni spre el, îşi atinse copilul pe creştet.

Ceremonia începu, şi totul decurse normal, pînă cînd părintele MacKechnie îi ceru să jure

că-şi va iubi, cinsti şi asculta soţul. Johanna stătu puţin pe gînduri, apoi clătină din cap şi se întoarse spre mirele ei, înălţîndu-se pe vîrfuri ca să-i poată şopti la ureche:

– Voi încerca să te iubesc, my lord, şi cu siguranţă te voi cinsti, fiindcă vei fi soţul meu, dar nu cred c-am să te ascult prea mult. Am descoperit că supunerea deplină nu se potriveşte cu mine.

Nu-l putu privi în ochi, aşa că se uită la bărbia lui în timp ce-i aştepta reacţia.

MacBain era prea uluit de ceea ce auzise ca să observe cît de îngrijorată era. Fu nevoit să facă un efort ca să nu izbucnească în rîs.

– Îţi arde de glumă?

Întrucît n-o întrebase în şoaptă, Johanna îi răspunse la fel de tare:

– Să glumesc cu dumneata în timpul jurămintelor matrimoniale? N-aş crede, my lord. Vorbesc cît se poate de serios. Acestea sînt condiţiile mele. Le primeşti, sau nu?

În sfîrşit, MacBain rîse. Pur şi simplu nu se putea stăpîni. Johanna se simţea jenată şi umilită, dar era o chestiune prea importantă ca să treacă peste ea cu una, cu două.

Nu-i mai rămăsese decît un singur lucru de făcut. Îşi îndreptă umerii, îşi smuci mîna dintr-a

lui şi-i trînti în braţe buchetul de flori. Apoi făcu o reverenţă spre preot, se răsuci pe călcîie şi o luă din loc.

Mesajul era clar. Totuşi, cîţiva ostaşi din clanul Maclaurin pricepeau mai greu.

– Pleacă fătuca? întrebă Keith, căpetenia oştirii Maclaurinilor.

– Se duce, MacBain! strigă altul.

– Se pare că pleacă, încuviinţă şi părintele MacKechnie. Am spus ceva care nu i-a plăcut?

Nicholas porni după sora lui. MacBain îl apucă de braţ, clătinînd din cap. Îi puse în mîini buchetul de flori, bombănind ceva printre dinţi, apoi îşi urmă mireasa.

Johanna ajunsese aproape de marginea pădurii cînd MacBain o prinse din urmă. O apucă de umeri şi o întoarse în loc.

Nu vru să-l privească. Mirele său îi ridică bărbia spre el, cu mîna.

Johanna se pregăti să-i înfrunte furia. Cu siguranţă, avea s-o certe. Dar era o femeie puternică, îşi reaminti ea. Urma să-i suporte mînia.

– Vei încerca să mă asculţi?

Părea exasperat. Johanna fu atît de uimită de atitudinea lui, încît zîmbi. Va să zică, nu era chiar atît de slabă, îşi spuse ea. Tocmai îi ţinuse piept

boierului, silindu-l să se tîrguiască. Nu era sigură că avea şanse să cîştige prea mult, dar în nici un caz nu pierduse nimic.

– Da, am să-ncerc, făgădui ea. Cu unele prilejuri, se grăbi să adauge.

MacBain îşi dădu ochii peste cap. Conchise că pierduse destul timp cu aiurelile ei. O strînse de mînă şi o trase înapoi spre altar. Johanna fu nevoită să alerge ca să poată ţine pasul cu el.

Nicholas încetă să se mai încrunte cînd zări zîmbetul surorii lui. Ardea de curiozitate să afle despre ce vorbiseră, desigur, dar se gîndi să aştepte pînă după ce lua sfîrşit ceremonia de nuntă ca să întrebe.

Însă nu avu de aşteptat deloc. Johanna luă buchetul de flori din mîinile lui şi se întoarse iar spre preot.

– Te rog să mă ierţi că am întrerupt slujba, părinte, şopti ea umilă.

Părintele MacKechnie dădu din cap. Îi ceru din nou să-şi iubească, cinstească şi asculte soţul. De astă dată, adăugă şi cuvintele "te rog."

– Îmi voi iubi soţul, îl voi cinsti şi voi încerca să-l ascult, cu unele prilejuri, răspunse ea.

Nicholas începu să rîdă. Abia acum înţelegea despre ce fusese vorba.

Din rîndurile Maclaurinilor şi ale MacBainilor se înălţă un murmuri de glasuri. Erau îngroziţi.

Boierul lor îi petrecu cu o privire încruntată, făcîndu-i să tacă. Apoi se uită la fel de încruntat spre mireasa lui.

– Ascultarea şi supunerea nu sînt neapărat acelaşi lucru, se răsti el.

– Eu am fost învăţată că sînt una şi aceeaşi, se apără Johanna.

O privea atît de fioros, încît începea s-o sperie din nou. Dumnezeule mare, nu putea merge pînă la capăt cu ceremonia. N-o ţineau puterile.

Îi îndesă iar în mîini buchetul de flori şi se întoarse din nou să plece. Boierul trînti florile în mîna deja întinsă a lui Nicholas şi o înhăţă de braţ înainte de a apuca să se îndepărteze.

– Ba nici să nu te gîndeşti! mormăi el. N-o s-o luăm încă o dată de la-nceput.

Şi, ca să-şi dovedească spusele, îşi aruncă braţul pe după umerii ei şi o strînse lîngă el.

– Nu vom aştepta să ne-apuce seara aici, Johanna.

Se simţea ca o proastă. Preotul o privea de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Johanna trase adînc aer în piept, luă pentru a doua oară florile de la fratele ei şi spuse:

– Îmi cer din nou iertare că te-am întrerupt, părinte. Continuă, te rog.

Preotul îşi şterse fruntea cu batista de in, apoi se întoarse spre mire. Johanna abia dacă dădu atenţie predicii părintelui despre meritele de a fi un bun soţ. Era prea ocupată încercînd să-şi învingă jena. Trase concluzia că se săturase de-atîtea îngrijorări. Hotărîrea ei era luată, şi cu asta, gata. Rosti o rugăciune scurtă şi se hotărî să-şi lase temerile în mîinile lui Dumnezeu. Să-şi facă El griji pentru ea.

Era un plan solid. Totuşi, ar fi vrut ca Domnul să-i dea un semn că totul avea să iasă într-adevăr bine. Această idee o făcu să zîmbească. Îşi făcea nişte fantezii incredibile. Era femeie şi, prin urmare, cea din urmă de pe lista iubirilor lui Dumnezeu, sau cel puţin aşa-i spusese de nenumărate ori Episcopul Hallwick. Fără îndoială, Domnul nu avea timp să-i asculte smiorcăielile jalnice, şi probabil săvîrşea păcatul deşertăciunii doar nădăjduind la orice fel de semn de la El.

Oftă uşor. MacBain o auzi şi întoarse capul spre ea. Johanna îi zîmbi fără vlagă.

Îi venise rîndul lui MacBain să răspundă la întrebările preotului. Începu cu numele şi titlul.

Se numea Gabriel.

Dumnezeu îi dăduse un semn. Johanna făcu ochii mari, temîndu-se să nu fi rămas cu gura căscată.

Se stăpîni imediat. Gîndurile, însă, îi erau necontrolate. Prin minte i se învălmăşeau întrebări. Oare mama lui îl botezase anume după cel dintîi dintre îngeri, primul iubit de Dumnezeu? Johanna îşi amintea bine tot ce învăţase despre arhanghel la lecţiile de religie. Era cunoscut ca fiind apărătorul femeilor şi al copiilor. Ţinea minte poveştile minunate spuse de mame copiilor, transmise din generaţie-n generaţie, despre cel mai magnific dintre toţi îngerii. Propria ei mamă îi spusese că Gabriel avea s-o vegheze întotdeauna. Era arhanghelul ei special şi avea să fie chemat în ajutor cînd în vise i se strecurau coşmarurile, în puterea nopţii. Arhanghelul Gabriel era campionul inocenţilor şi răzbunătorul tuturor relelor.

Clătină din cap. Era peste măsură de romantică, şi nimic mai mult. Numele soţului ei nu avea nimic simbolic. Probabil că mama lui fusese într-o stare mai imaginativă, cînd i-l alesese. La fel de posibil era şi să-l fi botezat după vreo rudă.

Nu se putea convinge. Probabil că nesomnul era acela care o făcea să cadă atît de uşor pradă

unor asemenea gînduri nebuneşti. Totuşi, în noaptea trecută se rugase să se întîmple un miracol, şi cu doar cîteva minute în urmă îşi dorise un semn de-un fel sau altul care s-o înştiinţeze că totul avea să fie bine.

Johanna văzuse un portret în cărbune al lui Gabriel, făcut de un om sfînt. Îşi mai amintea fiecare amănunt al desenului. Arhanghelul fusese reprezentat ca un războinic gigantic, cu o spadă lucitoare în mînă. Şi avea aripi.

Omul care stătea lîngă ea nu avea aripi, dar era cu siguranţă un războinic uriaş, cu spada la şold.

Şi se numea Gabriel. Oare Dumnezeu răspunsese totuşi rugăciunii ei?

Capitolul 5

Mama lui ar fi trebuit să-l boteze Lucifer. Johanna ajunsese la această concluzie încă înainte să se însereze. Alte nume la fel de potrivite ar fi fost Barbarul, sau Sălbaticul. Soțul ei îl avea pe dracu-n el, cu stilul lui trufaş şi înfumurat de a da ordine. Şi mai era şi complet lipsit de cele mai elementare maniere civilizate.

Nu ştia că era nepoliticos să se certe în ziua nunții?

A, Gabriel începuse prin a se purta destul de frumos. Imediat ce părintele MacKechnie le dăduse ultima binecuvîntare şi slujba luase sfîrşit, noul ei soț se întorsese spre ea, şi-i pusese pe umărul drept un pled lung şi îngust, în culorile clanului său. Un al doilea pled, în nuanțe diferite, îi fu petrecut peste umărul stîng. Primul, îi explică Gabriel, era pledul clanului MacBain; al doilea, al Maclaurinilor. După ce Johanna dădu din cap în semn că înțelesese, o luă în brațe şi o sărută de i se tăie respirația.

Gura lui MacBain era fierbinte şi dură. Dogoarea pe care i-o aprinse-n suflet sărutul lui pătimaş îi înroşi obrajii.

Rîsetele din jur îl făcură pe Gabriel să întrerupă brusc sărutul. Dădu din cap cu mulţumire, la vederea expresiei buimăcite de pe faţa miresei lui, apoi se întoarse iar spre preot.

Părintele MacKechnie ocoli grăbit altarul ca să-i felicite.

– Ei, a fost o ceremonie matrimonială minunată, comentă el.

Alex se strecură printre ei, iar Johanna îl simţi trăgînd-o de poale şi-i zîmbi.

Preotul îi atrase iar atenţia, rîzînd:

– Preţ de cîteva clipe, n-am crezut c-o s-o scoatem la capăt.

Soţul ei şi părintele MacKechnie o priveau amîndoi. Johanna surîse la rîndul ei.

– Eu nu m-am îndoit nici o clipă, răspunse ea. O dată ce iau o hotărîre, nu mă las pînă n-o duc la îndeplinire.

Nici unul dintre ei nu părea s-o creadă. Preotul îl trase pe Alex la o parte, mutîndu-l în stînga tatălui său.

– Clanul vrea să vă facă urările de bine, le aminti el. Să începem, da?

Gabriel continua să-şi privească fix mireasa. Părea dornic să-i spună ceva, dar fără să poată rosti cuvintele.

– Ce este, Gabriel?

– Nu-mi spune aşa. Îmi displace numele ăsta.

– Dar e un nume foarte frumos.

Singurul lui răspuns fu un mormăit. Johanna încercă să nu se simtă jignită.

– Ar trebui să fii mîndru că ai un nume atît de măreţ.

Gabriel mormăi din nou, aşa că se lăsă păgubaşă.

– Şi atunci, cum să-ţi spun? îl întrebă ea, dornică să-i facă pe plac.

– Boierule.

Nu părea să glumească, dar Johanna n-avea de gînd să-i accepte propunerea. Era ridicol ca un soţ şi o soţie să folosească asemenea apelative formale. Se hotărî să fie diplomată, căci nu se aştepta ca sfidările să dea vreun rezultat.

– Şi cînd sîntem singuri? se interesă ea. Atunci îţi pot spune Gabriel?

– Nu.

– Dar cum...?

– Dacă trebuie să mi te adresezi în vreun fel, numeşte-mă... numeşte-mă MacBain. Da, o să se potrivească de minune.

– Dacă trebuie să mă adresez ţie? Nu-ţi dai seama cît de îngîmfat vorbeşti?

Gabriel ridică din umeri.

– Nu, dar e bine că spui asta.

– Ba nu e bine deloc.

Soţul ei se săturase să discute acest subiect. Schimbă vorba repede:

– Ai făcut bine să-l chemi şi pe băiat.

Johanna nu fu sigură cum să-i răspundă. Dădu doar din cap, apoi remarcă:

– Ar f trebuit să facă o baie înainte de ceremonie.

MacBain îşi ascunse zîmbetul. N-ar fi trebuit să-i îngăduie asemenea dojeni dar, pe toţi sfinţii, îi plăcea atît de mult să vadă că nu-i pierise de tot curajul, încît n-o mustră.

– Data viitoare, voi avea grijă să facă.

Replica lui îşi atinse ţinta. Era clar că se referea la o viitoare căsătorie.

– Îţi place să ai de fiecare dată ultimul cuvînt, nu-i aşa, boierule?

– Ba bine că nu, recunoscu el, cu un zîmbet.

Alex o privea pe Johanna cu o expresie extaziată. Preotul îl trăsese într-o parte, dar băiatul se strecurase deja din nou lîngă ea.

Mireasa lui îi cucerise fiul în cîteva minute, observă imediat MacBain, întrebîndu-se de cît

timp avea nevoie ca să-i cîştige afecţiunea. Ce gînd nesocotit! Ce-i păsa lui de sentimentele ei? Se căsătorise ca să obţină pămînturile, şi asta era tot ce avea importanţă.

Ostaşii din ambele clanuri se apropiau, unul cîte unul, ca să-i felicite. Apoi urmau la rînd femeile. O femeie tînără şi roşcovană, care se prezentă ca fiind Leila, din clanul Maclaurin, îi dărui Johannei un minunat buchet de flori albe şi violete. Mulţumindu-i, Johanna vru să le pună lîngă buchetul de nuntă, dar cînd văzu cum îl răvăşise, izbucni în rîs. Nu mai rămăsese nici o floare, şi pe tot parcursul ceremoniei ţinuse în mînă doar un mănunchi de tulpini golaşe.

Cînd prezentările luară sfîrşit, Alex părea să-şi fi pierdut răbdarea. Femeile străbăteau curtea cu tăvi de mîncare, iar Gabriel discuta cu doi ostaşi din clanul Maclaurin.

Johanna se întoarse spre Calum şi Keith.

– Pe pajiştea de jos sînt şase cai... începu ea.

– Unul va fi al meu! se repezi Alex.

MacBain îl auzi şi se întoarse spre Johanna, cu un zîmbet diavolesc pe buze.

– Deci, aşa l-ai cucerit, remarcă el.

Ignorîndu-şi soţul, Johanna continuă să-i privească pe cei doi soldaţi.

– I-am adus ca dar de nuntă pentru soțul meu... și pentru Alex, se grăbi ea să adauge. Vreți să trimiteți pe cineva să-i aducă aici, vă rog?

Cei doi se înclinară și porniră. Alex o trase de poala rochiei, ca să-i atragă atenția.

– Tata ți-a dat vreun dar?

Îi răspunse MacBain:

– Nu, Alex.

Johanna, însă, îl contrazise aproape în același timp:

– Da, Alex, mi-a dat.

– Și ce ți-a dat? se interesă băiatul.

MacBain era și el curios să audă răspunsul. Johanna îi zîmbea lui Alex.

– Mi-a dăruit un fiu.

Declarația ei îl descumpăni pe MacBain. Iar fiul lui nu era sigur ce însemna.

– Dar eu sînt băiatul lui, declară el, arătîndu-și pieptul, ca să fie sigur că-l înțelegea.

– Într-adevăr, răspunse Johanna.

Băiatul zîmbi.

– Un fiu e mai bun ca șase cai?

– Sigur că da.

– Mai bun chiar și ca o sută?

– Da.

În sfîrșit, îl convinsese de importanța lui. Pieptul i se umflă de mîndrie.

– Cîți ani ai? îl întrebă Johanna.

Deschise gura să-i răspundă, apoi se răzgîndi. După expresia lui nedumerită, Johanna presupuse că nu știa. Se întoarse spre soțul ei ca să afle răspunsul. Acesta ridică din umeri. Era clar că nu știa nici el.

Fu copleșită.

– Nu știi vîrsta fiului tău?

– E mic, răspunse MacBain.

Imediat, Alex dădu din cap.

– Sînt mic, repetă el. Tata, pot să mă duc să mă uit la cai?

Gabriel încuviință. Fiul lui lăsă din mîna rochia Johannei și o luă la fugă după Calum și Keith.

Părintele MacKechnie asistase și el la scena dintre copil și Johanna.

– Țîncul s-a amorezat de ea, nu-i așa? remarcă el, în timp ce Alex alerga prin curte.

– L-a cumpărat, comentă alene MacBain.

– Într-adevăr, îi dădu ea dreptate.

– Bărbații nu sînt la fel de ușor de cîștigat, remarcă soțul ei.

– Nu mă interesează să cîștig nici un bărbat. Iar acum, te rog să mă scuzi. Aș dori să vorbesc cu fratele meu.

Drept răspuns, Gabriel o apucă strîns de mînă şi o trase înapoi, lîngă el.

Nicholas era înconjurat de femei, datorită aspectului său chipeş şi iscusinţei de a fi fermecător, iar Johanna fu nevoită să aştepte un timp pînă cînd fratele ei observă că-i făcea semn şi se desprinse dintre admiratoare.

I se adresă mai întîi lui MacBain:

– Voi trimite aici nişte oameni, într-o lună, două, ca să vă ajute la reparaţii.

MacBain clătină din cap.

– N-ai să trimiţi nici un soldat aici. Îi vom ucide imediat ce pun piciorul pe pămînturile noastre.

– Îndărătnic mai eşti, MacBain.

– Cît a fost taxa pe care i-ai plătit-o regelui vostru?

– Care taxă? întrebă Johanna.

Nicholas şi Gabriel n-o luară în seamă. Fratele ei îi spuse lui MacBain care era suma, iar acesta îl anunţă că avea să i-o înapoieze.

În sfîrşit, Johanna înţelese cîte ceva şi se întoarse spre fratele ei:

– Vrei să spui că regele nostru te-a pus să-i plăteşti o taxă? De ce Nicholas?

– Fiindcă ţi-am ales noi soţul, Johanna. A îngăduit... pentru un preţ.

– Şi dacă acceptam să mă mărit cu cel pe care-l alesese el? se interesă ea.

– Cu Williams?

Johanna dădu din cap.

– Atunci, desigur, n-aş fi avut de plătit nici un ban.

– M-ai mințit. Mi-ai spus că nu aveai destui galbeni ca să-i plăteşti lui John taxa pe care ți-o ceruse ca să mai rămîn liberă încă un an.

Nicholas oftă.

– Da, am mințit, recunoscu el. Nu făceai decît să amîni inevitabilul, şi eram preocupat pentru siguranța ta. Fir-ar să fie, te ținea prizonieră în Londra. Nu puteam fi sigur că aveai să rămîi nevătămată multă vreme, şi-mi mai făceam griji şi că John ar fi putut să dea altcuiva pămînturile moşiei Maclaurin.

Johanna ştia că avea dreptate. Mai ştia şi că o iubea, şi că se gîndise numai la siguranța ei.

– Te iert pentru înşelătoria asta, Nicholas.

– Acum du-te acasă, baroane, şi să nu te mai întorci, interveni MacBain. Ți-ai făcut datoria. Johanna e de-acum încolo responsabilitatea mea.

Grosolănia soțului ei o uimi peste măsură.

– Acum? izbucni ea. Vrei să plece acasă acum?

– În clipa asta, repetă MacBain.

– Fratele meu...

– Nu e fratele tău.

Era atît de indignată de comportamentul lui, încît îi venea să urle. Dar soţul ei nu-i mai dădea nici o atenţie. Îl privea pe Nicholas.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise el. Nu arătaţi ca un frate şi o soră, iar cînd Johanna i-a spus preotului numele ei întreg, mi-am dat seama că nu sînteţi rude. Sentimentele tale pentru ea...

Nicholas nu-l lăsă să continue.

– Eşti foarte dibaci, confirmă el. Johanna nu ştie nimic, boierule. Nu mai continua.

– Boierule...

– Lasă-ne, Johanna. Discuţia asta nu te priveşte.

Tonul lui îi dădea de înţeles să nu-l contrazică. Nervoasă, Johanna începu să smulgă petalele florilor pe care le primise de la Leila, privind la expresiile înverşunate ale celor doi bărbaţi.

Părintele MacKechnie auzise destul ca să ştie că se cocea o ceartă. O luă de mînă, cu fals entuziasm, spunînd:

– Femeile se vor simţi jignite dacă nu guşti din bunătăţile lor. Vino cu mine. Aşteaptă cu nerăbdare laude de la noua lor stăpînă. Mai ţii minte cum se spune mulţumesc în gaelică?

Şi o trase aproape cu forţa de lîngă cei doi. Johanna se tot uita peste umăr, ca să vadă ce se întîmpla. Nicholas părea furios. MacBain, la fel. Observă că vorbea aproape numai soţul ei. Nicholas îi aruncă o privire, văzu că se uita la el, apoi îi spuse ceva lui MacBain. Acesta dădu din cap, şi amîndoi se întoarseră, dispărînd în josul pantei.

Nu-l mai văzu pe nici unul dintre ei pînă la apusul soarelui. Oftă uşurată cînd îşi zări soţul şi fratele urcînd din nou pe colină.

Dar în clipa următoare, privindu-i mai bine, scoase un ţipăt de spaimă.

Lui Nicholas îi curgea sînge din nas şi avea ochiul drept învineţit şi umflat. Nici MacBain nu arăta mai bine. O tăietură de pe frunte îi sîngera, iar alta îi înroşea colţul gurii.

Johanna nu ştia la cine să ţipe mai întîi. Instinctiv, vru să se repeadă la Nicholas, dar pînă-şi ridică poalele s-o ia la fugă, se răzgîndi. Gabriel era soţul ei acum, aşa că la el trebuia să se gîndească mai întîi.

– V-aţi bătut! strigă ea, alergînd spre el.

MacBain nu găsi de cuviinţă s-o contrazică. Era vădit că se încăieraseră, iar furia din vocea ei nu-l bucura deloc.

Johanna îşi scoase batista din mînecă şi se înălţă pe vîrfuri să-i şteargă rana de pe frunte, ca să vadă cît de adîncă era. MacBain îşi smuci capul înapoi. Nu era obişnuit să primească îngrijiri şi nu ştia cum să reacţioneze.

– Stai nemişcat, my lord, îi porunci Johanna. N-o să te doară.

Nu se mai mişcă, lăsînd-o să-i tamponeze sîngele. la naiba, îi făcea plăcere - dar nu fiindcă-l oblojea, ci pentru că la el venise mai întîi.

– Ai pus la punct ceea ce te deranja? îl întrebă ea.

– Da, răspunse ursuz MacBain.

Johanna îşi privi fratele.

– Şi tu, Nicholas?

– Şi eu, replică acesta, la fel de nervos ca soţul ei.

Se întoarse iar spre Gabriel.

– De ce l-ai provocat anume pe Nicholas? E fratele meu, ştii doar. Părinţii mei l-au luat în casă cînd avea doar opt ani. Era acolo cînd m-am născut şi de cînd am învăţat să vorbesc i-am zis frate. Îi datorezi scuze, bărbate.

MacBain îi ignoră propunerea şi o apucă de încheietura mîinii, ca să-i lase rana în pace, apoi se întoarse spre Nicholas.

– Ia-ți rămas-bun de la ea acum, îi porunci el. N-ai s-o mai vezi.

– Nu! strigă Johanna.

Se smulse de lîngă soțul ei și alergă la Nicholas, aruncîndu-se în brațele lui.

– Nu mi-ai spus adevărul despre el, șopti ea. Nu e un om blînd. E crud și aspru. Nu suport gîndul că n-am să te mai văd niciodată. Te iubesc. M-ai apărat cînd nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Ai crezut în mine. Nicholas, te rog, ia-mă acasă. Nu vreau să mai rămîn aici.

– Taci, Johanna. O să fie bine. MacBain are motive întemeiate de a dori ca eu și oamenii mei să nu mai venim aici. Învață să ai încredere-n el.

În timp ce-i dădea aceste instrucțiuni, Nicholas continua să-l privească pe MacBain.

– De ce nu vrea să te mai întorci?

Fratele ei clătină din cap, tăcut, semn că nu era de acord să-i răspundă.

– Ce mesaj ai vrea să-i transmit mamei? întrebă el în schimb. Am s-o văd luna viitoare.

– Vin și eu acasă cu tine.

Zîmbetul lui fu plin de tandrețe.

– Acum ești măritată. Casa ta e aici. Trebuie să rămîi cu soțul tău, Johanna.

Nu-l lăsă să plece. Nicholas se aplecă, o sărută pe frunte, apoi îi desprinse mîinile de el şi o împinse uşor spre soţul ei.

– Să te porţi bine cu ea, MacBain, că de nu, jur pe tot ce-am mai sfînt, mă întorc aici şi te omor.

– Ar fi dreptul tău, replică MacBain.

Trecînd pe lîngă Johanna, plesni palma lui Nicholas cu a lui.

– Tu şi cu mine am ajuns la o înţelegere. Cuvîntul meu e sfînt, baroane.

– Şi al meu e la fel de sfînt, boierule.

Cei doi dădură din capete. Cu lacrimi în ochi, Johanna îşi privi fratele cum se îndepărta. Calul îl aştepta, gata pregătit. Nicholas sări în şa, şi porni în josul colinei, pînă nu se mai văzu. O dată nu se uită în urmă.

Întorcîndu-se, Johanna observă că şi soţul ei plecase. Dintr-o dată, se simţi nespus de singură.

Porni spre scară, cu o singură intenţie în minte. Oricît ar fi fost de copilăros, era hotărîtă să-i spună cît de nemulţumită era de el.

Nu apucă s-o facă. De cum ajunse la uşă, MacBain apăru în prag şi o cuprinse în braţe. O strînse la piept, rezemîndu-şi bărbia de creştetul capului ei.

Johanna se desprinse din braţele lui.

– Grosolănia dumitale față de fratele meu mă face să fiu foarte nefericită, my lord.

Spera ca MacBain să-şi prezinte scuzele. După cîteva clipe de aşteptare, însă, îşi dădu seama că n-avea nici o şansă.

– Acum aş dori să mă duc la culcare, anunță ca. Mi-e foarte somn. Vrei să mă conduci, te rog, înapoi la căsuța mea? Pe întuneric, nu cred c-am să găsesc drumul.

– Casa în care ai dormit azi-noapte e a unui MacBain. N-ai să te mai culci acolo.

– Atunci, unde-am să dorm?

– Înăuntru, răspunse el. Deasupra scării sînt două odăi. Maclaurinii au reuşit să stingă focul înainte de a le nimici şi pe acelea.

Deschise larg uşa şi-i făcu semn să intre. Johanna nu se clinti din loc.

– Pot să te întreb ceva, my lord?

Îl aşteptă să dea din cap a încuviințare, apoi continuă:

– Ai să-mi explici cîndva de ce l-ai alungat pe fratele meu, poruncindu-i să nu se mai întoarcă niciodată?

– Cu timpul, vei înțelege, replică el. Dar dacă nu înțelegi, am să-ți explic cu plăcere.

– Îți mulțumesc.

– Pot fi foarte înțelegător, Johanna.

Johanna nu pufni, căci nu s-ar fi căzut din partea unei doamne, dar expresia din ochii ei dădea limpede de înțeles că nu-l credea cîtuşi de puțin.

– Ți-am cruțat fratele de o povară, nevastă.

– Iar povara aceea eram eu?

Gabriel clătină din cap.

– Nu, nu tu erai povara lui. Acum intră-n casă.

Se hotărî să-l asculte. Femeia care-i dăduse buchetul de flori aştepta la baza scării.

– Johanna, ea e...

Nu-l lăsă să termine.

– Leila. Îți mulțumesc din nou pentru flori. Ai fost foarte mărinimoasă.

– Cu plăcere, my lady, replică Leila.

Avea o voce blîndă, melodioasă, şi un zîmbet cald. Părul îi era roşu ca focul şi la fel de strălucitor. Johanna bănui că avea cam aceeaşi vîrstă cu a ei.

– Ți-a fost greu să te desparți de familie şi prieteni ca să vii aici? întrebă în continuare Leila.

– N-aveam nici un prieten.

– Dar servitorii? Cu siguranță, boierul nostru ar fi îngăduit să-ți aduci camerista.

Johanna nu ştiu ce să-i răspundă. Abia dacă-şi cunoştea foştii servitori. Raulf schimba

personalul casei în fiecare lună. Voia s-o țină izolată, fără nimeni căruia să i se poată confesa. Trebuia să depindă numai de el.

– N-aș fi permis ca o altă englezoaică să vină aici, declară MacBain, cînd Johanna ezită să răspundă.

– Au preferat și ei să rămînă în Anglia, adăugă ea.

Leila dădu din cap, apoi se întoarse și porni pe scară. Johanna o urmă.

– Crezi c-ai să fii fericită aici? o întrebă femeia, peste umăr.

– O, da, răspunse Johanna, rugîndu-se să aibă dreptate. Aici voi fi în siguranță.

MacBain se încruntă. Johanna n-avea idee cît de multe spunea această remarcă despre trecutul ei. Rămase la baza scării, privindu-și mireasa.

Dar Leila nu era la fel de perspicace ca stăpînul ei.

– Te-am întrebat dacă vei fi fericită, spuse ea veselă. Sigur c-ai să fii în siguranță. Boierul nostru o să te apere.

Putea să-și poarte și singură de grijă, își spuse Johanna. Dar nu voia ca Leila să creadă că nu era recunoscătoare pentru protecție, așa că se întoarse spre soțul ei.

– Noapte bună, my lord.

– Noapte bună, Johanna.

O urmă pe Leila pînă sus. Palierul era parțial blocat de niște lăzi, ca să nu cadă cineva în sala de jos. În dreapta se deschidea un coridor îngust, luminat de lumînări aprinse în aplice de bronz. O altă femeie, pe nume Megan, aştepta în prima cameră, cu baia pregătită. Avea păr şaten închis şi ochi căprui, şi purta pledul clanului Maclaurin. Zîmbetul ei era la fel de primitor ca al Leilei.

– Boierul nostru a poruncit baia, îi explică ea. De vreme ce azi-noapte un MacBain ți-a pus la dispoziție patul lui, acum era rîndul Maclaurinilor să facă ceva pentru dumneata.

– Aşa e drept, adăugă şi Leila.

Înainte ca Johanna să întrebe ce însemnau aceste cuvinte, Megan schimbă subiectul.

– Ai fost atît de frumoasă azi, my lady. Dumneata ai lucrat broderia de pe rochie? Era minunată.

– Cum s-o facă ea? replică Leila. Camerista ei...

– Ba eu am brodat-o, interveni Johanna.

Continuară să converseze în tot timpul băii. În sfîrşit, Johanna le ură servitoarelor noapte bună şi trecu în a doua cameră.

Înăuntru era cald şi foarte plăcut. Lîngă peretele opus se afla o vatră, vizavi de ea era un

pat uriaş, acoperit cu pledul MacBainilor, iar de la fereastră se vedea pajiştea de jos. O blană groasă acoperea fereastra, ca să nu intre vîntul, iar camera era caldă şi primitoare.

Patul aproape că o înghiţi. Johanna îşi închipui că în el ar fi putut dormi patru oameni unul lîngă altul, fără să se atingă. Tocmai cînd începea să aţipească, se deschise uşa.

Nu-şi dădu seama ce se întîmpla, pînă simţi un trup aşezîndu-se pe marginea patului. Încet, deschise ochii. Era totul în regulă, îşi spuse ea. Venise Gabriel, nu cine ştie ce intrus.

Soţul ei îşi scotea cizmele. Johanna încercă să nu se alarmeze.

– Ce faci, my lord? întrebă ea, într-o şoaptă îngroşată de somn.

Gabriel îi aruncă o privire peste umăr.

– Mă pregătesc de culcare.

Johanna închise iar ochii, iar MacBain crezu că adormise la loc. Stătu un timp privind-o. Era culcată pe o parte, cu faţa spre el. Părul ei, auriu ca soarele, i se răspîndea peste umeri ca o pelerină de mătase.

Deodată, Johanna se ridică brusc în capul oaselor.

– Aici? Te gîndeşti să dormi aici, my lord? îl întrebă, cu vocea gîtuită.

MacBain dădu din cap, întrebîndu-se de ce părea atît de speriată, în timp ce se ridica în picioare, desfăcînd cureaua de piele a pledului.

Johanna rămase cu gura căscată, prea uluită ca să mai scoată o vorbă, privindu-l cum îşi arunca pe un scaun cureaua. Pledul căzu la podea.

Soţul ei era gol. Johanna închise strîns ochii, şoptind încet, sugrumat:

– Gabriel...

Apucase să-l vadă o clipă, şi simţea că o lua cu leşin. Era bronzat din cap pînă-n picioare. Cum Dumnezeu se putea una ca asta? Umbla prin soare fără un fir de aţă pe el?

Dar n-avea de gînd să-l întrebe. Îl simţi cum dădea pătura la o parte şi se culca, începînd apoi să se apropie de ea.

Sărind în genunchi, Johanna se întoarse cu faţa spre el. Gabriel zăcea pe spate şi nu-şi dăduse osteneala să se acopere. Luă pătura şi i-o aruncă peste mijloc. Simţea cum îi dogoreau obrajii de ruşine.

– Ai fost înşelat, my lord. Dară, aşa a fost! aproape că strigă ea.

Gabriel nu înţelegea ce Dumnezeu o apucase. Părea înspăimîntată. Ochii i se umpluseră de lacrimi, şi nu s-ar fi mirat dacă izbucnea în suspine.

– Cum am fost înşelat? întrebă el calm, încet, punîndu-şi mîinile sub cap.

Atotdinea lui firească o ajută să se mai calmeze. Trase adînc aer în piept, apoi începu:

– Fratele meu nu ţi-a spus. A zis că-ţi explicase. O, Doamne, îmi pare atît de rău... Trebuia să mă asigur că ştiai. Cînd am aflat că aveai deja un fiu, am crezut că auziseşi despre mine şi că nu conta. Aveai un moştenitor. Dar...

Gabriel întinse o mînă şi-i acoperi gura. Lacrimile îi şiroiau pe faţă.

– Fratele tău e un om onorabil, o încredinţă el, pe un ton liniştitor.

Johanna dădu din cap.

Luîndu-şi mîna de pe gura ei, Gabriel o trase uşor în jos, culcînd-o lîngă el.

– Da, Nicholas e un om foarte onorabil, şopti ea.

Îşi rezemă obrazul pe umărul lui. Gabriel îi simţi lacrimile picurîndu-i pe piele.

– Nicholas nu m-ar înşela.

– Nici eu n-aş fi crezut, murmură Johanna, părînd uimită.

Trecură cîteva clipe, timp în care Gabriel aşteptă să-i spună ce-o frămînta.

– Poate a uitat să-ţi spună... sau a crezut că-ţi spusese...

– Ce anume să-mi spună?

– Că nu pot avea copii.

O aşteptă să continue.

– Şi? întrebă el, văzînd că nu mai scotea nici o vorbă.

Johanna îşi ţinuse răsuflarea, aşteptîndu-i reacţia. Se aşteptase să fie furios. Probabil nu înţelesese.

– Sînt stearpă, şopti ea. Credeam că Nicholas ţi-a spus. Dacă vrei să anulezi căsătoria, sînt sigură că părintele MacKechnie se va îngriji de cerere...

– Nicholas mi-a spus, Johanna.

La auzul acestor cuvinte, Johanna sări iar în capul oaselor.

– Ţi-a spus...?!

Părea complet uluită.

– Atunci, de ce eşti aici?

– Am venit aici fiindcă sînt soţul tău, iar asta e noaptea nunţii noastre. Cu asemenea prilejuri, se obişnuieşte să se împartă acelaşi pat.

– Vrei să spui că doreşti să dormi aici în noaptea asta?

– Ba bine că nu! replică el.

Îl privi neîncrezătoare.

– Şi în oricare altă noapte, continuă Gabriel.

– De ce?

– Fiindcă sînt soțul tău.

O trase iar lîngă el, se întoarse pe o parte şi se aplecă peste ea, înlăturîndu-i părul de pe obraz, cu blîndețe.

Atingerea lui era delicată şi liniştitoare.

– Ai venit aici doar ca să dormi, my lord?

– Nu.

– Atunci, doreşti să...?

– Da, o întrerupse el, iritat să vadă că iar se speriase.

– De ce?

Chiar nu înțelegea. Această constatare îi mai mîngîie lui Gabriel mîndria, dar nu-i putu alunga şi exasperarea.

– Johanna, ai fost măritată trei ani?

Încercă să nu-l privească în ochi. Îi era destul de dificil. Aveau o culoare foarte frumoasă cenuşiul cel mai curat.

– Ai de gînd să-mi răspunzi pînă nu se crapă de ziuă?

– Da, am fost măritată trei ani.

– Atunci, cum mă poți întreba dacă vreau să mă culc cu tine?

Nedumerirea lui nu avea nici un sens pentru Johanna.

– În ce scop s-o facem? Nu pot avea copii.

– Mi-ai mai spus, se răsti el. Dar mai sînt şi alte motive pentru care vreau să ne culcăm împreună.

– Ce alte motive? îl întrebă, bănuitoare.

– Căsnicia înseamnă şi plăcere. N-ai mai trecut niciodată prin asta?

– Nu ştiu ce să zic despre plăcere, my lord, dar îmi e foarte familiară dezamăgirea.

– Crezi că voi fi dezamăgit, sau tu, poate?

– Amîndoi vom fi dezamăgiţi. Şi atunci ai să te înfurii. Zău aşa, ar fi mult mai bine să mă laşi în pace.

Gabriel nici nu se gîndea s-o facă.

– Pînă în noaptea asta, niciodată n-ai mai...

– Nu sînt fecioară, my lord, îl întrerupse Johanna. Raulf a venit în patul meu de multe ori, în primul nostru an ca soţ şi soţie.

Aceste cuvinte îi treziră curiozitatea. Se lăsă pe spate, s-o vadă mai bine.

– Şi după primul an?

– S-a dus la alte femei. Era foarte dezamăgit de mine. Nu sînt pe-aici alte femei la care te-ai putea duce?

Ideea părea s-o entuziasmeze, iar Gabriel nu ştia dacă să se simtă jignit sau amuzat.

– N-am nevoie de alte femei.

– De ce?

Avea îndrăzneala să se arate dezamăgită. Lui Gabriel îi era greu să creadă că purtau acea conversație bizară. Surîse, clătinînd din cap.

– Pe tine te doresc, insistă el.

Johanna oftă.

– Cred că e dreptul dumitale.

– Da, așa este.

Dădu pătura la o parte. Soția lui o smuci la loc.

– O clipă doar, te rog, îi ceru ea. Înainte de a începe, aș dori să-ți pun o întrebare importantă.

Cererea ei îl făcu să se încrunte.

– Ce întrebare?

– Aș vrea să știu ce-o să se întîmple cînd vei fi dezamăgit.

Îndrăzni să-l privească în ochi, doar un moment, apoi se grăbi să adauge:

– Doresc să fiu pregătită.

– Nu voi fi dezamăgit.

Nu părea să-l creadă.

– Și dacă totuși vei fi?

Gabriel abia își mai ținea răbdarea.

– Atunci, o să fie numai vina mea.

Îl privi lung, înainte de a da drumul păturii. Împreunîndu-și mîinile pe pîntece, închise ochii. Expresia ei resemnată îl făcu să clatine din cap, frustrat.

– În regulă, my lord. Sînt gata.

Dumnezeule, cît putea să-l dexaspereze!

– Ba, Johanna, replică el într-o şoaptă înceată, morocănoasă.

Luă capătul panglicii de la cămaşa de noapte şi o deznodă.

– Încă nu eşti gata, dar să să fii, curînd. Sînt dator să te fac să mă doreşti, şi nu vei fi a mea înainte de asta.

Se aplecă, o sărută pe frunte, apoi se întoarse pe spate şi închise ochii.

Trecu un timp îndelungat, pînă cînd Johanna îşi dădu seama că voia să adoarmă. Întoarse capul spre el, mirată. De ce-i acordase acel răgaz?

– Deja te-am dezamăgit, my lord?

– Nu.

Continuă să-l privească, aşteptînd şi alte explicaţii. Gabriel, însă, nu scotea o vorbă.

Faptul că nu-i înţelegea motivele o îngrijora cu atît mai mult.

– Ce-ai vrea să fac? îl întrebă.

– Să-ţi scoţi cămaşa.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă, să dormi. Azi n-am să mă ating de tine.

Johanna nu mai ştia ce să creadă. Dacă o lăsa în pace, de ce-i păsa că avea sau nu pe ea cămaşa

de noapte? Poate că voia doar să nu se dea cu totul bătut. Preferă să nu-l contrazică, după ce-i făcuse un dar atît de generos.

Întrucît Gabriel avea ochii închişi, nu-şi făcu griji din cauza sfiiciunii. Coborî din pat, îşi scoase cămaşa, o împături cu grijă, apoi o puse pe scaun, cu pldeul deasupra.

În cameră se făcuse frig, aşa că se grăbi să revină în aşternut pînă nu îngheţa. Căldura lui Gabriel o atrăgea, dar avu grijă să nu-l atingă. Se întoarse cu spatele spre el, după care începu să se apropie treptat.

Fierbinţeala care-i învăluia spatele era delicioasă. Peste cîteva clipe, adormi adînc.

Din focul care ardea în vatră mai rămăsese doar jăraticul, şi era trecut cu mult după miezul nopţii, cînd Gabriel hotărî că aşteptase destul. O cuprinse pe Johanna cu braţul pe după mijloc şi începu să-i sărute ceafa.

Johanna se trezi, cu o tresărire. Era buimacă de somn, iar sărutările depuse de Gabriel pe gîtul ei o făceau să se înfioare. Prin trup îi treceau senzaţii nespus de plăcute şi cu totul surprinzătoare. Instinctiv, încercă să scape de el, dar şi să se apropie în acelaşi timp. Trupul i se împotrivea minţii - pînă-i simţi tăria fierbinte a

dorinței. O străbătu un tremur de spaimă şi se întoarse spre el, încruntată.

– Mi-ai promis că n-ai să mă atingi azi.

Gabriel o sărută pe frunte.

– Îmi amintesc.

– Atunci...

O sărută pe nas. Dintr-o dată, Johanna se pomeni înconjurată de căldura lui. O ţintuise sub el pe pat, acoperind-o de sus şi pînă jos. Bărbia îi apăsa intim buclele mătăsoase care acopereau miezul feminităţii ei. Senzaţia acelui trup pietros îi smulse un icnet de teamă şi plăcere.

– Gabriel...

Răsfirîndu-i părul cu degetele, Gabriel îi cuprinse obrajii în palme.

– E trecut de miezul nopţii, Johanna. Mi-am ţinut cuvîntul faţă de tine.

Nu-i lăsă timp să protesteze, amuţind-o cu un sărut. Nu era un sărut tandru, ci unul flămînd şi carnal. Johanna nu se împotrivi - ba chiar, începu să-l sărute la rîndul ei. Un geamăt gros de plăcere răsună din gîtlejul lui Gabriel, cînd limbile li se atinseră.

Acesl sunet o făcu să devină puţin mai îndrăzneaţă. Era atît de copleşită de propriile ei reacţii faţă de excitantul preludiu, încît abia dacă

mai putea să gîndească. În cîteva momente, ajunse să tremure de dorință.

Și totuși, încă nu coopera. Ridicînd capul, Gabriel o privi cu o satisacție pur masculină. Johanna părea năucită de ceea ce i se întîmpla.

– Ține-te de mine, îi porunci el într-o șoaptă aspră. Strînge-mă la piept.

Îl strînse într-o încleștare ca de războinic. Pînă atunci, Gabriel fusese stăpîn pe situație. Dar cînd mîna lui îi coborî peste pîntecul plat și neted, ca s-o atingă intim, își pierdu și el controlul. Faldurile ascunse sub părul ei cîrlionțat erau umede și incredibil de fierbinți. Îi frecă mugurul sensibil de carne și o pătrunse încet cu degetele.

Johanna scoase un țipăt de spaimă, căci intensitatea plăcerii care o încerca era nemaiîntîlnită.

– Gabriel, ce se întîmplă cu mine?

– E-n regulă, îi șopti el cu un glas sufocat. Îți place cum te simți, nu-i așa?

N-o lăsă să-i răspundă. Gura lui i-o luă iar pe a ei în stăpînire. O penetră cu limba în timp ce degetele i se afundau în teaca ei strîmtă.

– Rostește-mi numele, Johanna.

Glasul îi suna aspru, furios. Pe chip i se citea efortul de a se stăpîni.

– Gabriel... șopti ea.

O sărută scurt şi apăsat. Apoi îşi retrase gura, o privi în ochi şi-i ceru:

– Acum şi pentru totdeauna. Rosteşte cuvintele, nevastă. Zi-le acum!

Toţi nervii din trupul ei vibrau, dorindu-şi uşurarea. O apucă strîns de umeri, aşteptîndu-i jurămîntul.

– Acum şi pentru totdeauna, Gabriel.

Capul lui îi căzu pe umăr. Dintr-o mişcare puternică, se înfipse complet în ea. Îl înconjură o fierbinţeală lichidă. Doamne sfinte, era atît de strîmtă şi de arzătoare, încît Gabriel abia putea îndura acea dulce tortură.

Nu mai voia decît să-i dăruiască eliberarea şi să şi-o găsească şi el pe a lui. Respiraţia îi era zgomotoasă şi sacadată, iar cînd îi simţi tremurul orgasmului şi o auzi strigîndu-l pe nume cu un amestec de uimire şi teamă, nu putu să se mai stăpînească. Îşi revărsă sămînţa cu un geamăt puternic, pătimaş.

Trupul Johannei păru să se despice în două. Nici în cele mai îndrăzneţe fantezii ale ei n-ar fi crezut că era cu putinţă un asemenea extaz. Trecea prin cea mai zdrobitoare şi mai miraculoasă experienţă.

Gabriel îşi reveni cel dintîi. Imediat, îl cuprinse grija. Dumnezeule, o lovise cumva?

– Johanna?

Făcu o sforțare să se ridice în coate, ca s-o vadă. În ochi i se citea teama.

– Te-am...

Rîsul ei îi întrerupse întrebarea. Era atît de vesel, încît Gabriel nu putu să nu zîmbească.

– M-ai, dară, şopti ea.

Era o enigmă pentru el.

– Cum poți să rîzi şi să plîngi în acelaşi timp?

– Nu plîng.

Îi mîngîie un obraz cu degetele, ca să-i şteargă umezeala lacrimilor.

– Ba plîngi. Te-a durut?

Încet, Johanna clătină din cap.

– Nu ştiam că se poate întîmpla aşa ceva între un bărbat şi o femeie. A fost minunat de frumos.

Aceste cuvinte îl făcură să încline din cap, cu satisfacție înfumurată.

– Eşti o femeie pătimaşă, Johanna.

– Niciodată n-am ştiut că sînt... pînă în noaptea asta. Gabriel, a fost... un miracol de necrezut. M-ai făcut să...

Nu putea găsi cuvîntul potrivit ca să descrie ceea ce simțise. Gabriel o ajută:

– Să arzi?

Dădu din cap.

– Nu-mi dădusem seama că unor soți le place să sărute și să mîngîie înainte de împreunare, spuse ea.

O sărută pe gură, apoi se întoarse pe spate, cu fața în sus.

– Se numește pregătire, nevastă.

– E foarte plăcut, oftă ea încet.

Pentru Raulf, pregătirea însemnase să dea pătura la o parte. Imediat, Johanna își alungă amintirea. Nu voia să întineze frumusețea celor întîmplate cu imagini hidoase din trecut.

– Gabriel?

Drept răspuns, soțul ei scoase un mormăit.

– Te bucuri că te-ai însurat cu mine?

În clipa cînd rosti întrebarea, îi și păru rău. Acum Gabriel avea să știe cît de vulnerabilă se simțea și ce îngrozitor de nesigură pe sine era de fapt.

– Mi-am însușit pămînturile. Asta mă bucură.

Era un om brutal de sincer. Probabil ar fi trebuit să-i admire această calitate - dar nu putea, nu în noaptea aceea.

Știa că gîndea fără sens. Ce-i păsa dacă o dorea sau nu? Johanna cîștigase exact ceea ce voise, cînd primise să se mărite cu el. Scăpase de Regele John. Da, era liberă... și în siguranță.

Obținuse ceea ce-şi dorise, şi el de asemenea. Acum, pământurile erau ale lui.

– Eşti prea gingaşă. Aş fi preferat o femeie mai puternică, mai aspră.

Nu ştiu ce să-i răspundă, aşa că tăcu. Mai trecută cîteva clipe, înainte ca Gabriel să vorbească din nou.

– Eşti prea delicată pentru viața de-aici. Mă îndoiesc că vei rezista un an de zile. Probabil ar fi trebuit să-mi aleg o femeie mai robustă, mai puțin emotivă. Dară, n-ai să supraviețuieşti un an încheiat aici.

Nu părea prea tulburat de această posibilitate, dar Johanna încercă să nu se arate jignită - şi să nu-i schimbe părerea. Îşi dovedise deja sieşi că avea o fire de supraviețuitoare. Cu timpul, avea să i-o dovedească şi lui.

– Eşti o fătucă sfioasă. Probabil aş fi preferat o femeie mai îndrăzneață.

Cu prețul unui suprem efort de voință, reuşi să tacă şi de data asta. Îi pusese o întrebare simplă. Un da sau un nu ar fi fost de ajuns.

– Ai păreri neghioabe. Cred c-aş fi preferat o femeie care să-mi dea întotdeauna dreptate.

Iritată, Johanna începu să bată cu degetele în pieptul lui. Gabriel o opri, acoperindu-i mîna cu a lui.

– Te sperii de toate nimicurile, continuă el, amintindu-şi de momentul cînd îi văzuse cîinele-lup. Aş fi preferat o femeie de care cîinele meu să se teamă, nu invers.

Căldura care iradia din trupul lui o făcea să adoarmă. Îi acoperi coapsele cu un picior şi se ghemui mai aproape.

– Eşti slabă ca o scîndură. Primul vînt de la miazănoapte o să te răstoarne de pe picioare. Mi-ar fi prins mai bine o femeie zdravănă şi voinică.

Era prea somnoroasă ca să mai discute cu el. Indignarea i-ar fi cerut să se concentreze prea mult. Adormi ascultîndu-şi soţul cum îi înşira nenumăratele cusururi.

– Eşti îngrozitor de naivă, nevastă, continuă el, cînd îşi aminti cum îi spusese că o atrăgea clima caldă din tot timpul anului. Crezuse minciuna ridicolă a fratelui ei.

– Dară, eşti naivă, ba bine că nu.

Trecură alte cîteva momente, pînă cînd Gabriel se hotărî să-i răspundă în sfîrşit la întrebare.

– Johanna?

Nu-i răspunse. Se aplecă asupra ei, o sărută pe creştet, apoi îi şopti:

– Drept îți spun, mă bucur foarte mult că m-am însurat cu tine.

Capitolul 6

Johanna se trezi în zgomotul unui bocănit. Urmă o bubuitură. Crezu că se prăbuşise acoperişul. Sări în picioare chiar cînd uşa se deschise şi intră Gabriel. Johanna ridică pătura şi-şi acoperi pieptul.

Ştia că arăta într-un hal fără de hal. Părul îi cădea în faţă, împiedicîndu-i vederea. Strînse pătura cu o mînă, iar cu cealaltă îşi dădu părul la o parte, peste umeri.

– Bună dimineaţa, Boier MacBain.

Atitudinea ei pudică îl amuză, avînd în vedere că noaptea îi mîngîiase tot trupul. Şi mai şi roşea.

– După cele de-azi-noapte, nu cred că ai de ce să te ruşinezi de mine, Johanna.

Johanna dădu din cap.

– Voi încerca să nu mă ruşinez, făgădui ea.

Gabriel veni pînă la picioarele patului, privind-o încruntat, cu mîinile la spate.

Johanna îi zîmbi.

– Nu e dimineață, anunță el, ci după-amiază.

Îl privi cu ochii mari, mirată.

– Eram frîntă de oboseală, se apără ea. De obicei, mă trezesc în zori, dar călătoria pînă aici a fost foarte istovitoare. Ce e bocănitul ăsta care se aude? întrebă apoi, încercînd să schimbe subiectul.

– Oamenii lucrează la acoperişul cel nou de deasupra sălii mari.

Gabriel îi observă cearcănele de sub ochi. Pielea-i era palidă. Îi păru rău că o trezise. Apoi ciocănitul începu din nou, şi-şi dădu seama că zgomotul ar fi trezit-o oricum. Îşi spuse că n-ar fi trebuit să îngăduie ca munca la acoperiş să înceapă chiar în acea zi. Mireasa lui avea nevoie de odihnă, nu de tulburare.

– Voiai ceva de la mine, my lord?

– Voiam să-ţi dau nişte instrucţiuni.

Johanna zîmbi din nou, sperînd ca astfel să arate cît de dornică era să se achite de toate îndatoririle pe care avea să i le dea Gabriel.

– Azi vei purta pledul clanului MacBain. Mîine ai să porţi culorile Maclaurinilor.

– Aşa...?

– Aşa.

– De ce?

– Aici eşti stăpînă peste ambele clanuri şi nu trebuie să-l neglijezi pe nici unul. Ar fi o insultă dacă ai purta culorile mele două zile la rînd. Înţelegi?

Gabriel îşi închipuia că-i explicase foarte clar, dar Johanna răspunse:

– Ba. Nu înţeleg. Nu eşti boier peste amîndouă clanurile?

– Sînt.

– Şi, prin urmare, eşti socotit conducătorul tuturor?

– Într-adevăr.

Vorbea pe un ton extrem de îngîmfat, şi la fel şi arăta. Avea o atitudine... poruncitoare. Domina tot patul cu statura lui. Şi totuşi, în noaptea trecută se purtase atît de blînd... Amintirea acelor clipe de dragoste o făcu să ofteze.

– Acum mă înţelegi? întrebă el, nedumerit de expresia perplexă cu care-l privea.

Johanna clătină din cap, încercînd să-şi limpezească gîndurile.

– Nu, tot nu înţeleg, mărturisi ea. Dacă eşti boierul ambelor clanuri...

– Nu e nevoie să înţelegi, i-o reteză Gabriel.

Părea dornic să-i obţină acordul, dar Johanna nu se grăbea. Îşi ascunse exasperarea, privindu-l mai departe, în aşteptarea următoarelor cuvinte.

– Mai e o instrucţiune pe care aş dori să ţi-o dau, urmă Gabriel. Nu vreau să te preocupi de nici un fel de muncă. Doresc să te odihneşti.

Era convinsă că nu-l auzise bine.

– Să mă odihnesc?

– Da.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Expresia ei neîncrezătoare îl făcu să se încrunte. I se părea foarte limpede motivul pentru care trebuia să se odihnească. Totuşi, dacă avea nevoie şi de alte explicaţii, era dispus să i le dea.

– Vei avea nevoie de timp ca să-ţi revii.

– De ce să-mi revin?

– După drumul pînă aici.

- Dar mi-am şi revenit, my lord. Am dormit toată dimineaţa. Acum sînt pe deplin odihnită.

MacBain se întoarse să plece.

– Gabriel? îl strigă ea.

– Ţi-am cerut să nu-mi spui aşa.

– Azi-noapte, ai vrut să te numesc Gabriel.

– Cînd?

Imediat, Johanna începu să se îmbujoreze.

– Cînd ne... sărutam.

Gabriel îşi aminti.

– Aia era altceva.

– Ce era altceva? Că ne sărutam, sau că mi-ai cerut să-ţi spun pe nume?

Nu-i răspunse.

– Gabriel e un nume foarte frumos.

– Am terminat cu discuția asta, anunță el.

Johanna nu știa ce să mai înțeleagă. Se hotărî să lase problema în pace, pentru moment. Gabriel tocmai întindea mîna spre ușă, și voia să-l întrebe ceva înainte de a ieși.

– După-amiază pot să mă duc la vînătoare?

– Adineaori ți-am spus că vreau să te odihnești. Nu mă face să mă repet.

– Dar n-are nici un sens ce spui, my lord.

Gabriel se întoarse și reveni pînă la marginea patului. Părea cam iritat.

N-o intimida. Dintr-o dată, Johanna înțelese acest lucru și zîmbi. Nu înțelegea de ce se simțea atît de curajoasă, dar ăsta era adevărul. Ba chiar, spunea tot ce-i trecea prin minte, ceea ce-i dădea o senzație plăcută, cum de mult, mult timp, nu mai cunoscuse. O senzație de... eliberare.

– Ți-am mai spus o dată că mi-am revenit după călătorie, îi reaminti ea.

Gabriel o luă de bărbie și-i ridică fața spre el. Expresia ei nemulțumită aproape că-l făcu să zîmbească.

– Mai am și un alt motiv pentru care vreau să te odihnești, declară el.

Uşurel, Johanna îi dădu mîna la o parte. Îi înţepenea gîtul, privindu-l.

– Şi care să fie motivul acela, my lord?

– Eşti slabă.

Clătină din cap.

– Ai mai spus asta şi azi-noapte, bărbate. N-ai avut dreptate, şi nu ai nici acum.

– Ba eşti slabă, Johanna, îi ignoră el protestul. Vei avea nevoie de timp ca să-ţi refaci puterile. Sînt conştient de neputinţele tale, chiar dacă tu nu eşti.

Nu-i lăsă timp să-i discute hotărîrea. Se aplecă spre ea, o sărută, apoi ieşi din cameră.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Johanna dădu pătura la o parte şi coborî din pat.

Cum putea soţul său să-şi formeze opinii atît de pripite şi neînduplecate despre caracterul ei? N-avea de unde să-i cunoască neputinţele. N-o ştia de suficient timp. Era iraţional să tragă asemenea concluzii.

Continuă să se gîndească la el în vreme ce se spăla şi se îmbrăca. Părintele MacKechnie îi explicase ce trebuia să poarte pe sub pled. Luă pe ea îmbrăcămintea din Highlands, constînd dintr-o cămaşă albă cu mîneci lungi şi o fustă, apoi îşi puse pe deasupra pledul clanului MacBain. Aranjă la perfecţie cutele din jurul taliei, îşi

aruncă peste umărul drept un capăt al fîşiei de material cadrilat, ca să-i acopere inima, iar pe deasupra se încinse cu o centură îngustă de piele cafenie.

Începu să-şi despacheteze arcul şi tolba cu săgeţi, nesocotind porunca soţului ei, apoi se răzgîndi. Probabil că pe Gabriel n-ar fi fost bine să-l desfidă în faţă. Descoperise deja că era un om mîndru, şi nu credea că ar fi rezolvat ceva trecînd peste hotărîrile lui.

După ce luă o gustaere, Johanna se gîndi să iasă cu micul Alex la o plimbare pe pajişte, de unde să culeagă flori pe care să le pună pe consolă.

Dar găsirea băieţelului se vădi a fi foarte dificilă. Coborî la parter şi se opri la intrarea în sala mare, aşteptînd s-o observe unul dintre ostaşi. Patru oameni dărîmau peretele din fund, iar alţii trei se aflau pe acoperiş, lucrînd la stinghii.

Toţi părură s-o observe în acelaşi timp. Ciocăniturile încetară. Întrucît se holbau la ea, Johanna făcu o reverenţă, înainte de a întreba unde era Alex.

Nu-i răspunse nimeni. Stînjenită, repetă întrebarea, privind spre un soldat care stătea în

fața căminului. Acesta zîmbi, își scărpină barba, apoi ridică din umeri.

În sfîrșit, aghiotantul lui Gabriel îi explică:

– Oamenii nu te înțeleg, my lady.

Johanna se întoarse spre el, cu un surîs.

– Cunosc numai limba gaelică, my lord?

– Dară, răspunse el. Numai gaelica o vorbesc. Rogu-te, nu se cade să-mi spui my lord. Aicea nu-s decît un oștean. Calum e de ajuns.

– Cum dorești, Calum.

– Fainâ fătucă eşti, că ne porți pledul.

Părea să fie jenat în timp ce-i făcea acest compliment, iar Johanna răspunse:

– Mulțumesc.

Totuși, se întreba ce-o fi vrut să însemne cuvîntul fainâ.

Întorcîndu-se iar spre oamenii care o priveau, repetă întrebarea, în gaelică. Era o limbă grea, făcînd-o să se încrunte concentrată, dar cînd termină, văzu că oamenii zîmbeau. Doar unul dintre cei mai vîrstnici se strîmba.

Cu toate acestea, nici acum nu-i răspunse nimeni. Toți coborîseră ochii, privindu-i poalele cămășii. Se uită și ea, să vadă dacă era ceva în neregulă. Apoi se întoarse spre Calum, în așteptarea unei explicații. Observă că în ochii aghiotantului licărea o luminiță amuzată.

– I-ai întrebat dacă ți-am văzut picioarele, my lady.

– Voiam să știu dacă l-au văzut pe fiul lui Gabriel, explică Johanna.

Calum îi spuse care era termenul potrivit, așa că se întoarse spre ceilalți și-i întrebă din nou.

Oamenii clătinară din capete. Le mulțumi și se întoarse să plece. Calum i-o luă înainte grăbit, să deschidă ușa.

– Trebuie să-mi mai pun la punct accentul, anunță ea. Mi-am dat seama, după expresia unui gentleman, că m-am făcut de rîs.

Dară, se făcuse de rîsul lumii, își spuse Calum. Dar nu putea să-i dea dreptate, căci se temea să n-o jignească.

– Oamenilor le place faptul că te străduiești, my lady.

– Tonul e de vină, conchise Johanna. Încă nu l-am prins. E o limbă foarte grea, adăugă ea. M-ai putea ajuta și dumneata, dacă vrei.

– Cum?

– Din clipa asta începînd, vorbește-mi numai în gaelică oricînd mi te adresezi. Cred c-am să învăț mult mai repede dacă aud în jur numai limba voastră.

– De bună seamă, răspunse Calum în gaelică.

– Poftim?

– Am zis "de bună seamă", my lady, îi traduse el, cu răbdare.

Johanna zîmbi.

– L-ai văzut pe Alex?

Aghiotantul clătină din cap.

– S-ar putea să fie la grajd, spuse el, din nou în gaelică, arătînd spre grajduri.

Fiind atît de atentă la cuvintele lui, Johanna nu observase ce se întîmpla în curte. Peste tot erau soldați, dar nu văzuse ce făceau.

În sfîrșit, înțelegînd răspunsul lui Calum, îi mulțumi și ieși în fugă.

Dintr-o dată, se pomeni în mijlocul unei ședințe de instrucție. Calum o apucă de umeri și o trase înapoi în ultima clipă. O lance fu cît pe ce să-i străpungă trupul.

Unul dintre ostașii clanului Maclaurin strigă o vorbă de ocară. Gabriel urmărea exercițiile din cealaltă parte a curții. Văzînd pericolul prin care trecuse soția lui, strigă imediat că instrucția să înceteze.

Johanna era oripilată. Se făcuse de rîs, cu neatenția ei. Ridică lancea pe care o aruncase oșteanul și i-o înapoie. Omul era roșu ca racul. Nu știa dacă de jenă sau de furie.

– Rogu-te să mă ierți, domnule. Nu m-am uitat pe unde mergeam.

Soldatul cel brunet dădu scurt din cap. Calum continua să-i țină mîinile pe umeri. O trase ușurel înapoi.

Johanna se întoarse să-i mulțumească, și-și văzu bărbatul apropiindu-se. Zîmbetul i se șterse de pe buze cînd îi observă expresia.

Toți oștașii se uitau la ea. Războinicii din clanul MacBain zîmbeau. Maclaurinii erau încruntați.

În clipa următoare, Gabriel apăru în fața ei, privindu-l sever pe Calum. În clipa cînd aghiotantul își luă mîinile de pe umerii ei, privirea încruntată a boierului se întoarse spre ea.

Johanna se hotărî să nu-i dea timp s-o dojenească.

– Am fost foarte neatentă, my lord, ceea ce e de neiertat. Puteam să mor.

Gabriel clătină din cap.

– Peste putință. Îl înjoșești pe Calum, sugerînd că te-ar fi lăsat să pățești ceva.

Preferă să nu-l contrazică.

– N-am vrut să-l umilesc.

Apoi se întoarse spre Calum.

– Te rog să-mi primești scuzele. Am vrut să îmblînzesc mînia soțului meu, fiind cea dintîi care-mi recunoșteam nechibzuința.

– E ceva în neregulă cu ochii tăi? se interesă Gabriel.

– Nu.

– Atunci cum Dumnezeu de n-ai văzut că oamenii mei se luptau cu armele?

Johanna îi luă exasperarea drept furie.

– Ți-am explicat, my lord. N-am fost atentă.

Soțul ei nu avu nici o reacție, continuînd doar s-o privească, în timp ce aştepta să se calmeze. Se speriase îngrozitor, văzîndu-şi soția la un pas de moarte, şi avea nevoie de mult timp ca să-şi revină.

Trecură astfel cîteva clipe de tăcere. Johanna i redea că Gabriel se gîndea cum s-o pedepsească.

– Îmi cer iertare că v-am întrerupt, spuse ea. Dacă vrei să mă loveşti, te rog să nu mai întîrzii. Aşteptarea asta devine de nesuportat.

Lui Calum nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– My lady...

Gabriel făcu un gest, cerîndu-le să tacă.

În clipa cînd mîna lui se ridică, Johanna făcu un pas înapoi. Era un reflext de apărare deprins din trecut. Cînd îşi dădu seama ce făcea, reveni spre el.

Ar fi fost mai bine ca soțul ei să înțeleagă că n-avea de gînd să lase ca trecutul să se repete.

– Mai bine te previn de pe acum, my lord. Nu te pot împiedica să mă loveşti, dar în clipa cînd o vei face, am să părăsesc moşia asta.

– Doar nu crezi că boierul dumitale te-ar...

– Nu te băga, Calum.

Gabriel vorbise cu un glas aspru. Era furios din cauza felului cum îl insultase soţia lui dar, fir-ar să fie, frica ei era cît se putea de reală. Fu nevoit să-şi readucă aminte că nu-l cunoştea bine şi, prin urmare, nu făcuse decît să se repeadă la o concluzie greşită.

O luă de mînă şi porni cu ea pe trepte. Imediat, auzind bocăniturile, schimbă direcţia. Voia să discute în linişte un subiect atît de important.

Întoarcerea lui bruscă o făcu pe Johanna să se împiedice de o treaptă. Se îndreptă imediat, grăbindu-se să ţină pasul cu el. Calum clătină din cap, în timp ce privea pe urmele lor. Nu stîngăcia lui Lady Johanna îl făcea să se încrunte, ci paloarea care-i apăruse pe faţă. Chiar credea că boierul ei o ducea undeva unde s-o bată la adăpost de ochii altora?

Keith, comandantul cel roşcovan al oştenilor din clanul Maclaurin, veni lîngă el.

– Ce te frămîntă? îl întrebă.

– Lady Johanna, răspunse Calum. Cineva i-a impuiat capul cu grozăvii despre boierul nostru. Cred că-i e frică de el.

Maclaurinul pufni.

– Unele femei spun deja că se teme pînă şi de umbra ei. I-au dat şi o poreclă. O singură privire i au aruncat, şi-i zic Viteaza. Mare păcat c-o batjocoresc aşa, căci o judecă fără să-i dea nici o şansă.

Calum era furios.

– Ar fi mai bine ca MacBain să nu audă, îl preveni el. De la cine-a pornit mişelia asta?

Keith preferă să nu-i răspundă. Femeia făcea parte din clanul Maclaurin.

– N-are importanţă de la cine. Porecla a prins. Felul cum tremura Lady Johanna la vederea boierului le-a făcut pe unele femei să rîdă, iar la vederea spaimei din ochii ei, de fiecare dată cînd MacBain îi vorbea, şi-au spus că...

– Poate că e sfioasă, îl întrerupse Calum, dar fricoasă nu e în nici un caz. Fă bine şi mustruluieşte-ţi femeile, Keith. Tare deştepte se mai cred, cu şuguiala lor. Dacă mai aud un singur Maclaurin că-şi bate joc de ea, vai şi-amar!

Keith dădu din cap.

– Vouă vă e mai uşor s-o iertaţi, spuse el, dar Maclaurinii nu sînt la fel de milostivi. Adu-ţi

aminte, primul ei soţ a fost cel ce-a nimicit tot ce-am clădit noi cu atîta caznă. Vor avea nevoie de timp ca să uite.

Calum clătină din cap.

– Un om din Highlands nu uită niciodată. O ştii la fel de bine ca mine.

– Atunci, măcar să ierte, preciză Keith.

– N-a avut nici un amestec în nemerniciile săvîrşite aici, şi n-are nevoie de iertarea nimănui. Aminteşte-le femeilor adevărul ăsta important.

Maclaurinul dădu din cap, deşi nu credea că ar fi folosit la ceva. Femeile erau pornite împotriva ei, şi nu vedea cum le-ar fi putut schimba părerea.

Amîndoi rămaseră cu ochii după boier şi mireasa lui, privindu-i pînă dispărură în josul colinei.

Deşi acum nu-i mai vedea nimeni, Gabriel îşi continuă drumul pînă ajunseră pe pajişte. Voia să-i treacă furia înainte de a-i vorbi Johannei.

În sfîrşit, se opri, întorcîndu-se s-o privească. Johanna refuză să se uite la el. Încercă să-şi smulgă mîna dintr-a lui, dar Gabriel nu-i dădu drumul.

– M-ai insultat foarte rău, sugerînd că te-aş lovi.

Ochii ei se măriră de uimire. Părea destul de furios ca să omoare pe altcineva.

– N-ai nimic să-mi spui, nevastă?

– V-am întrerupt instrucţia.

– Da, ne-ai întrerupt-o!

– Un soldat a fost cît pe ce să mă rănească, şi numai din vina mea.

– Da!

– Iar tu păreai foarte furios.

– Eram furios!

– Gabriel? De ce strigi?

MacBain oftă.

– Îmi place să strig.

– Văd.

– Crezusem că vei învăţa să ai încredere-n mine, cu timpul. Dar m-am răzgîndit. Vei avea încredere în mine, îi porunci el, începînd chiar din clipa asta.

De parcă ar fi fost atît de simplu...!

– Nu ştiu dacă e cu putinţă, my lord. Încrederea trebuie să fie cîştigată.

– Atunci, hotărăşte acum că ţi-am cîştigat-o. Spune-mi că ai încredere-n mine şi, fir-ar să fie, vorbeşte serios!

Ştia că-i cerea imposibilul, aşa că oftă din nou.

–Aici, nici un bărbat n-are voie să-şi bată nevasta. Numai un laş ar maltrata o femeie, Johanna. Şi nici unul dintre oamenii mei nu e laş. N-ai de ce să te temi de nimeni, cît eşti aici. Îţi voi ierta jignirea, fiindcă nu înţeleseseşi. Dar de-acum încolo n-am să mai fiu atît de îngăduitor. Fă bine şi ţine minte ce-ţi spun.

Johanna îl privi în ochi.

– Şi dacă am să te insult? Atunci ce-ai să faci?

Nu avea nici cea mai vagă idee, dar preferă să nu recunoască.

– N-o să se mai întîmple.

Dînd din cap, Johanna vru să se întoarcă spre curte, apoi se răzgîndi.

Soţul ei merita o scuză.

– Cîteodată, reacţionez înainte de a avea timp să mă gîndesc pe îndelete. Înţelegi asta, my lord? Se pare c-o fac din instinct. Îmi voi da toată silinţa să am încredere în dumneata, şi-ţi mulţumesc că ai răbdare cu mine.

După felul cum îşi frămînta mîinile, Gabriel înţelese cît de dificilă îi era acea mărturisire. Cu capul plecat şi vocea plină de uimire, Johanna adăugă:

– Nu înţeleg de ce mă aştept la tot ce poate fi mai rău. Nici moartă nu m-aş fi măritat cu tine dac-aş fi crezut că mă vei maltrata, şi totuşi, se

pare că-n mine mai există o mică parte căreia-i e greu s-o creadă.

– Sînt mulţumit de tine, Johanna.

– Da..?

Surprinderea din tonul ei îl făcu să zîmbească.

– Ştiu cît de greu ţi-a fost să-mi faci confesiunea asta. Unde te duceai cînd ai ieşit în calea lăncii?

Voise să schimbe subiectul. Soţia lui părea gata să izbucnească în plîns.

– Să-l caut pe Alex. Mă gîndeam să facem o plimbare ca să vedem moşia.

– Ţi-am poruncit să te odihneşti.

– Voiam să mă odihnesc plimbîndu-mă. Gabriel, în spatele tău vine un om, tîrîndu-se în patru labe, adîugă ea în şoaptă, apropiindu-se de soţul ei.

Gabriel nici măcar nu se întoarse să privească. Nu avea nevoie s-o facă.

– E Auggie.

Ajungînd lîngă soţul ei, Johanna îl privi mai atentă pe cel ce se apropia.

– Şi ce face?

– Sapă gropi.

– De ce?

– Îi place să rostogolească pietricele în gropi, lovindu-le cu toiagul. E jocul lui favorit.

– Nu-i întreg la minte? întrebă ea în şoaptă, de teamă ca bătrînul să n-o audă.

– N-o să-ţi facă nici un rău. Lasă-l în pace. I se cuvine distracţia.

O luă de mînă şi porni cu ea înapoi spre culmea colinei. Johanna se tot uita peste umăr, încercînd să-l vadă mai bine pe omul care se tîra pe pajişte.

– E un MacBain! constată ea. Poartă pledul vostru.

– Pledul nostru, o corectă soţul ei. Auggie e unul de-ai noştri. Johanna, Alex nu-i aici. Azi în zori a fost luat înapoi la familia unchiului său.

– Şi cît va sta acolo?

– Pînă e gata zidul. Cînd cetatea va fi în siguranţă, Alex o să se întoarcă acasă.

- Cît o să dureze asta? se interesă Johanna. Un copil are nevoie de tatăl lui, Gabriel.

– Sînt conştient de îndatoririle mele, nevastă. Nu e nevoie să mă dăscăleşti.

– Dar pot să-mi spun părerea, replică ea.

Gabriel ridică din umeri.

– Ai început munca la zid? îl întrebă Johanna.

– E pe jumătate gata.

– Şi-atunci, cît va mai trece pînă...

– Cîteva luni. Nu vreau să umbli pe colinele astea neînsoțită, adăugă el încruntat. E prea periculos.

– Pentru toate femeile e periculos, sau numai pentru mine?

Gabriel nu răspunse, iar Johanna înțelese. Își stăpîni exasperarea.

– Explică-mi ce pericole mă pîndesc.

– Mai bine nu.

– De ce nu?

– N-am timp. Ascultă-mi doar poruncile şi-o să ne înțelegem foarte bine.

– Sigur c-o să ne înțelegem bine dacă-ți ascult fiecare poruncă, mormăi ea. Cinstit acum, Gabriel, nu cred...

– Caii sînt buni.

Întrerupserea lui îi risipi concentrarea.

– Ce-ai spus?

– Am spus că cei şase cai pe care mi i-ai dăruit sînt foarte buni.

Johanna oftă.

– Va să zică, am terminat de discutat despre supunere?

– Am terminat, dară.

Auzindu-i răspunsul, rîse.

Gabriel zîmbi la rîndul lui.

– Ar trebui să faci asta mai des.

– Ce să fac mai des?

– Să rîzi.

Ajunseseră la marginea curții, iar atitudinea lui Gabriel se schimbă radical. Chipul lui deveni mai aspru. Johanna bănui că era atît de serios pentru cei care-i priveau. Toți ostașii se uitau la ei.

– Gabriel?

– Da? întrebă el, părînd cam nervos.

– Pot să-mi spun o părere?

– Ce părere?

– Cred că e o prostie să faceți instrucție în curte, și mai e și foarte periculos.

Gabriel clătină din cap.

– Pînă-n dimineața asta, n-a fost periculos deloc. Vreau să-mi făgăduiești ceva.

– Da?

– Niciodată să nu mai amenințI că mă părăsești.

Tonul lui categoric o surprinse.

– Îți promit, răspunse ea.

Dînd din cap, Gabriel se pregăti să plece.

– N-am să te las în vecii vecilor să pleci de-aici. Înțelegi asta, da?

Nu așteptă răspunsul. Johanna mai stătu pe loc cîteva clipe, privindu-l cum se înapoia la instrucție. Gabriel era un om complicat. Nicholas

îi spusese că boierul avea să se însoare cu ea ca să pună mîna pe pămîntului. Şi totuşi, după cum se purta Gabriel, avea impresia că s-ar fi putut ca şi ea să conteze pentru el.

Spera să fie aşa. Dacă o plăcea, aveau să se înţeleagă mult mai bine.

Îl văzu vorbindu-i lui Calum. Ostaşul aruncă o privire spre ea, dădu din cap şi o luă din loc. Johanna nu aşteptă să afle ce-i poruncise soţul ei. Se întoarse şi o luă la fugă înapoi spre pajişte. Ostaşul numit Auggie o nedumerea. Voia să afle ce joc era acela care avea nevoie de gropiţe scobite în pămînt.

Bătrînul avea pe cap un ciuf de păr alb. Cînd o auzi strigîndu-l se ridică. Ridurile adînci din jurul gurii şi al ochilor o făcură să presupună că avea cel puţin cincizeci de ani. Zîmbea cald, prietenos, arătîndu-şi dinţii albi şi sănătoşi, şi avea ochi căprui şi blînzi.

Johanna făcu o reverenţă scurtă, apoi se prezentă, vorbind în gaelică.

Auzind-o, Bătrînul închise strîns ochii şi se strîmbă, parcă de durere.

– Măcelăreşti frumosul nostru grai, fato, se plînse el.

Vorbea atît de repede, cu cuvintele încălecate, şi un accent gros ca sosul de carne, încît Johanna

nu înţelese nici un cuvînt. Auggie fu nevoit să repete de trei ori fraza, înainte să-i priceapă sensul.

– Te rog să-mi spui, domnule, pe care dintre cuvinte le pronunţ greşit.

– Pe toate le faci ferfeniţă de mai mare minunea.

– Aş dori să învăţ limba, insistă Johanna, neluîndu-i în seamă expresia comică de oroare la auzul accentului ei.

– Ar fi nevoie de prea multă disciplină pentru ca o englezoaică să vorbească limba noastră curgător. Trebuie să te concentrezi, şi nu crez că voi, englejii, aveţi putinţa asta.

Johanna nu înţelegea mare lucru din ce-i spunea. Cu un gest dramatic, Auggie se plesi peste frunte.

– Pe tot ce-i sfînt, faci haz de ocările mele, fato. Nu pricepi o vorbă din tot ce-ţi zic.

Îşi drese glasul şi repetă fraza, în franceză de astă dată. Stăpînea limba neaşteptat de bine, iar accentul îi era impecabil. Johanna fu impresionată. Auggie era un om învăţat.

– Îmi dau seama că te-am surprins. Credeai că-s slab de minte?

Johanna începu să clatine din cap, apoi se răzgîndi.

– Te tîrai în patru labe, săpînd gropi. M-am repezit să presupun că eşti cam...

– Smintit?

Dădu din cap.

– Îmi cer iertare, domnule. Cînd ai învăţat să vorbeşti aşa de bine...

– Cu ani şi ani în urmă, o întrerupse el. Şi acum, ce pofteşti, de m-ai întrerupt în toiul jocului?

– Mă întrebam ce joc este, răspunse ea. De ce scobeşti atîtea gropi?

– Fiindcă altfel nu mi le sapă nimeni, replică Auggie, pufnind în rîs.

– Dar care e motivul?

– Jocul meu cere ca pietrele să nimerească-n gropiţe, dacă ţintesc bine. Le lovesc cu toiagul, iar pietricelele rotunde se rostogolesc. N-ai vrea să faci o-ncercare, fătucă? Am jocu-n sînge. Poate-ai să-i prinzi şi mata gustul.

O luă de braţ şi o trase spre locul unde-şi lăsase toiagul. Acolo, îi arătă cum să-l ţină, iar cînd Johanna îşi potrivi umerii şi picioarele conform instrucţiunilor, Auggie făcu un pas înapoi, ca s-o înveţe mai departe.

– Şi acum, arde-i una bună. Ţineşte groapa aia din faţă.

Johanna se simțea ridicol. Într-adevăr, Auggie era cam nătărău. Dar mai era și un om blînd, și părea să se bucure că-i cîștigase interesul. Nu voia să-l jignească.

Lovi pietricica rotundă. Aceasta se rostogoli spre marginea gropii și căzu înăuntru.

Imediat, vru să mai facă o încercare. Auggie se lumină tot la față, de plăcere.

– Ai prins gustul, declară el, dînd din cap.

– Cum se numește jocul ăsta? întrebă Johanna, îngenunchind ca să ia piatra.

În timp ce se întorcea la locul de plecare, încercă să-și amintească poziția corectă, așteptînd răspunsul.

– Jocul n-are nici un nume, da-i vechi din bătrîni. După ce-ajungi să stăpînești distanțele mici, fătucă, am să te iau cu mine pe creastă, ca să le-ncerci pe alea mari. Dar va trebui să faci și mata ceva, și să-ți găsești singură pietrele. Cu cît sînt mai rotunde, cu atît e mai bine, desigur.

La a doua încercare, Johanna nu nimeri. Auggie îi spuse că nu era atentă. Fu nevoită să mai încerce o dată, bineînțeles. Voia atît de mult să-l mulțumească și să nimerească gropița, încît nici măcar nu-și dădu seama că acum vorbeau în gaelică.

Petrecu o mare parte din după-amiază cu Auggie. Calum primise sarcina de a o păzi. Din cînd în cînd, apărea pe culmea colinei, ca să se asigure că era tot acolo şi că nu păţea nimic.

După cîteva ceasuri, Auggie opri jocul şi o chemă spre marginea pajiştei, unde-şi lăsase lucrurile. Luîndu-o de braţ, se aşeză pe pămînt, cu un mormăit. Apoi îi făcu semn să ia loc lîngă el şi-i dădu un mic burduf de piele.

– Serveşte-te, fătucă, o invită el. E uisgebreatha.

– Suflarea-vieţii, traduse Johanna.

– Ba, fată, e apa-vieţii. Am ibricul meu de fiert, singur mi l-am făcut, după unul pe care l-am văzut la moşia MacKay. Boierul nostru m-a lăsat să-l aduc cu mine, cînd am venit la Maclaurini. Toţi sîntem surghiuniţi, înţelegi mata, pînă la unul. Eu eram un Maclead, înainte să jurui credinţă MacBainilor.

Johanna era intrigată.

– Surghiuniţi? Nu înţeleg ce vrei să spui, domnule.

– Pe toţi ne-au alungat din clanurile noastre, din felurite pricini. Soarta soţului matale a fost hotărîtă în ziua cînd s-a născut din flori. Ajungînd la vîrsta bărbăţiei, ne-a adunat laolaltă şi pe cei mai tineri dintre noi ne-a instruit ca să devenim

războinici de soi. Fiecare dintre noi e iscusit în cîte ceva, desigur. Şi dacă nu mai zăboveşti atîta, ai să guşti din iscusinţa mea. Că şi mie tare dor mi-e să trag o duşcă.

Ar fi fost necuviincios să refuze invitaţia. Johanna ridică burduful, îi scoase dopul şi luă o sorbitură.

Avu impresia că înghiţise foc lichid. Scoase un icnet şi începu să tuşească. Auggie fu încîntat de reacţia ei. mai întîi se bătu pe genunchi, apoi o bătu şi pe ea între umeri, ca să-şi regăsească respiraţia.

– Cam tărişoară, nu-i aşa?

Johanna nu putu decît să dea din cap.

– Şi-acuma, fugi acasă, fătucă, o trimise el. Boierul MacBain s-o fi întrebînd pe unde umbli.

Ridicîndu-se, Johanna îi întinse mîna să-l ajute.

– Îţi mulţumesc pentru după-amiaza asta minunată.

Bătrînul zîmbi.

– Mi-ai prins accentul, fătucă. Tare mă bucură asta. Eşti ageră la minte, nu-i aşa? Pesemne îţi curge prin vene olecuţă de sînge din Highlands.

Ştia că o tachina. Făcu o plecăciune, apoi se întoarse să plece.

– Ai vrea să mergi mîine pe creastă, Auggie? îl mai întrebă ea, peste umăr.

– Se prea poate! strigă bătrînul.

– Mă iei şi pe mine?

Zîmbi tot drumul spre culme. Pînă la urmă, fusese o zi fermecătoare. După micul incident cu soţul ei, restul după-amiezii mersese de minune. Învăţase şi un lucru important despre Gabriel. Putea să se stăpînească. Nu se lăsa pradă furiei.

Calum o aştepta pe colină. Înclină capul în semn de salut, apoi porni cu ea spre casă.

– Am văzut că jucai jocul lui Auggie, remarcă el.

– Era foarte distractiv. Ştii, Calum, găsesc că Auggie e unul dintre cei mai interesanţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată - în afară de tatăl meu, desigur.

Entuziasmul ei îl făcu pe Calum să zîmbească.

– Auggie îmi aminteşte şi mie de tatăl meu. Povesteşte întîmplări la fel de hazlii din trecut, şi împleteşte adevărurile cu legendele, la fel cum făcea mereu şi tata.

Vrînd să-i facă un compliment, adăugă:

– Auggie s-ar bucura să-l compari cu tatăl dumitale.

Johanna rîse.

– Ba eu cred că s-ar simți jignit. Tatăl meu era englez, Calum. Auggie n-ar putea să treacă peste asta.

Apoi schimbă subiectul.

– Ai treburi mai importante de făcut, sînt sigură, decît să stai cu ochii pe mine. Soțul meu ți-a poruncit să mă însoțești în fiecare zi?

– Nu există nici o îndatorire mai însemnată decît aceea de a-mi apăra stăpîna, my lady. Mîine, însă, Keith va fi însărcinat să te păzească.

– Keith e aghiotantul care-i conduce pe oștenii din clanul Maclaurin, nu-i așa?

– Ba chiar așa e. Și nu răspunde decît în fața boierului nostru.

– Iar tu ești aghiotantul de la comanda soldaților clanului MacBain?

– Da.

– De ce?

– De ce, ce, my lady?

– De ce nu e un singur comandant peste ambele clanuri?

– Poate ar fi mai bine să-i pui soțului dumitale întrebarea asta, îi propuse Calum. Are motive temeince de a-i lăsa pe Maclaurini să aibă propria lor căpetenie.

– Da, am să-l întreb. Mă interesează să învăţ cît mai mult despre pămînturile şi oamenii de pe-aici. Soţul meu unde e acum?

– La vînătoare, răspunse Calum. Ar trebui să se întoarcă din clipă-n clipă. Îţi dai seama, my lady, că vorbim în gaelică? Stăpîneşti neasemuit de bine limba noastră, dacă stăm să ne gîndim că ai învăţat-o în doar cîteva săptămîni, înainte de a veni aici.

Johanna clătină din cap.

– Ba, Calum, au fost aproape patru luni de învăţătură sîrguincioasă, cu ajutorul părintelui MacKechnie. Prima dată cînd l-am cunoscut pe boierul vostru eram destul de neliniştită, deşi mă îndoiesc că ai observat, căci mă pricep foarte bine să-mi ascund simţămintele. Cînd m-a întrebat de cînd învăţam gaelica, am uitat răspunsul. Iar din felul cum te strîmbi din cînd în cînd, înţeleg că încă nu stăpînesc bine accentul.

Ciudat, dar de îndată ce Calum menţionă că vorbea în gaelică, Johanna începu să încurce cuvintele şi să le pronunţe îngrozitor de greşit.

Tocmai traversaseră curtea, cînd aghiotantul îl văzu pe boier.

– Uite-l şi pe soţul dumitale, my lady.

Johanna se întoarse să-l salute pe Gabriel, grăbindu-se să-şi aranjeze ţinuta. Abia acum

observă că avea mîinile pline de pămînt, de la gropile pe care le săpase cu Auggie. Întrucît nu mai avea timp să se spele, şi le ascunse la spate.

Pămîntul începu să se cutremure, cînd călăreţii porniră pe ultima pantă. Gabriel mergea în frunte, călare pe unul dintre caii primiţi ca dar de nuntă. Alesese cea mai temperamentală iapă din toate şi cea mai drăguţă, după părerea Johannei. Avea părul alb ca zăpada, fără nici o pată. Era mult mai mare decît ceilalţi cai şi-l purta uşor pe Gabriel, cît era el de greu.

– Călăreşte iapa mea favorită, îi spuse Johanna lui Calum.

– E o frumuseţe.

– Şi o ştie şi ea. Rachel e teribil de înfumurată. Îi place să umble ţanţoş. E felul ei de a se împăuna.

– Se împăunează fiindcă-i mîndră să-l poarte pe boierul nostru, îşi dădu cu părerea Calum.

Johanna izbucni în rîs, dar observă de îndată că aghiotanul nici măcar nu zîmbea, şi-şi dădu seama că vorbise serios.

Cîinele lui Gabriel apăru fugind spre stăpînul său, de după colţul fortului. La vederea uriaşului animal, iapa se sperie. Încercă să se cabreze şi s-o ia la fugă. Gabriel o struni imediat şi descălecă, dîndu-i-o în grijă unui ostaş.

Dintr-un salt, cîinele îşi rezemă labele dinainte pe umerii lui Gabriel. Acum era aproape la fel de înalt ca stăpînul lui şi arăta tot atît de fioros. După ce-l bătu afectuos pe blană, Gabriel îl dădu jos şi se întoarse spre soţia lui.

Îi făcu semn să se apropie. La gîndul că se aştepta să-i pună mîinile pe umeri şi să-l sărute, Johanna zîmbi. Făcu un pas înainte, dar se opri brusc, cînd dulăul începu s-o mîrîie.

Gabriel era amuzat de sfiala ei. Îi ordonă cîinelui să se potolească. În apropiere, cîţiva călăreţi din clanul Maclaurin îi priveau pe boier şi soţia lui. Unii zîmbeau, alţii clătinau din capete.

– Ai avut noroc la vînătoare, my lord? se interesă Johanna.

– Am avut.

– Au fost destule grîne de luat? vru să ştie şi Calum.

– Cu prisosinţă, răspunse Gabriel.

– Ai fost la vînătoare de grîne? întrebă Johanna, încercînd să înţeleagă.

– Plus alte cîteva lucruri trebuitoare, îi explică soţul ei. Eşti murdară pe faţă, nevastă. Ce-ai făcut?

Johanna încercă să se şteargă. Apucîndu-i mîinile, Gabriel i le privi.

– L-am ajutat pe Auggie să sape gropi.

– Nu vreau ca soţia mea să-şi murdărească mîinile.

Vorbea de parcă i-ar fi dat o poruncă importantă, şi părea destul de iritat.

– Dar tocmai ţi-am explicat...

– Nevasta mea nu face munci de rînd.

Johanna era exasperată.

– Ai mai multe, my lord?

– Mai multe ce?

– Neveste.

– Cum să am mai multe?!

– Atunci, reiese că nevasta dumitale s-a murdărit într-adevăr pe mîini. Îmi pare rău dacă asta îţi displace, deşi nu-mi dau seama de ce. Pot să-ţi spun că sigur am să mi le mai murdăresc şi altă dată.

Clătinînd din cap, Gabriel o privi încruntat.

– Ba n-ai să ţi le mai murdăreşti, îi porunci el. Aici eşti stăpînă, Johanna. N-ai să te cobori atît de jos.

Johanna nu ştia dacă să rîdă sau să se înfurie. Se mulţumi să ofteze.

– Cum doreşti, my lord, şopti ea, hotărîtă să nu-şi arate iritarea.

Apoi se întoarse spre Calum, fără să-i ia în seamă zîmbetul de pe chip.

– Unde se spală femeile?

– În spatele fortului e o fîntînă, my lady, dar cele mai multe se scaldă în Rush Creek.

Gabriel o şi luă de mînă, începînd s-o tragă după el.

– Pe viitor, o să ţi se aducă apă de spălat.

– Pe viitor, aş vrea să nu mă mai tratezi ca pe un copil.

Nu-i venea să creadă cît de furioasă era. Va să zică, nu era chiar atît de timidă.

– Şi aş mai vrea şi să nu-mi mai faci observaţii în faţa ostaşilor tăi.

Gabriel dădu din cap. Repeziciunea cu care-i dăduse dreptate o mai calmă.

Rush Creek era un rîu lat şi adînc. Johanna îngenunche pe mal, se aplecă şi începu să se spele pe mîini. Apa era atît de limpede, încît i se vedea fundul. Gabriel luă în căuşul palmei apă şi şi-o turnă pe ceafă. Cîinele lui apăru din pădure, veni lîngă Johanna, mîrîi o dată, apoi începu să bea din rîu.

Văzînd o piatră rotundă pe fundul apei, Johanna îşi spuse că Auggie ar fi putut-o folosi în jocul lui, şi se aplecă s-o ia.

Rîul era mult mai adînc decît crezuse. Ar fi ccut cu capul în apă. dacă soţul ei n-o prindea, trăgînd-o înapoi.

– Se obişnuieşte să-ţi scoţi hainele înainte de a face baie, remarcă el sec.

Johanna rîse.

– Mi-am pierdut echilibrul. Voiam să iau o piatră care mi-a atras atenţia. Vrei să mi-o aduci tu?

Gabriel se aplecă înainte să privească.

– Văd acolo cel puţin o sută de pietre, nevastă. Pe care o vrei?

I-o arătă cu degetul:

– Pe aia, cea mai rotundă.

Soţul ei se aplecă, luă piatra şi i-o dădu. Johanna zîmbi recunoscătoare.

– Auggie o să se bucure, comentă ea.

Printre copaci sufla o adiere uşoară. Mirosurile de brad şi de iarbă-neagră timpurie pluteau prin văzduh. Era un loc retras şi liniştit.

– E foarte frumos în Scoţia, remarcă Johanna.

Gabriel clătină din cap.

– Nu în Scoţia, o corectă el. În Highlands e frumos.

– Nu e totuna, bărbate?

– Da şi nu. Noi nu ne considerăm scoţieni, aşa cum ne numiţi voi, englezii. Sîntem sau oameni-de-sus, sau oameni-de-jos din Highlands sau Lowlands.

– După tonul pe care vorbeşti, am impresia că nu-ţi prea plac oamenii-de-jos.

– Ba, nu-mi plac deloc.

– De ce?

– Au uitat cine sînt. Au devenit englezi.

– Şi eu sînt englezoaică, îi reaminti ea, înainte de a apuca să se stăpînească.

Părea îngrijorată. Gabriel zîmbi.

– Ştiu asta.

– Da, sigur c-o ştii, îi dădu ea dreptate. Poate c-ai s-o uiţi, cu timpul.

– Mă cam îndoiesc.

Nu ştia dacă glumea cu ea sau nu. Se hotărî să treacă la un subiect mai sigur.

– Auggie nu-i nebun.

– Într-adevăr, nu e. Prostia asta o cred mumai Maclaurinii, nu şi MacBainii.

– De fapt, e chiar foarte deştept, bărbate. Jocul pe care l-a născocit e foarte distractiv. Are nevoie de îndemînare.

Gabriel dădu din cap, doar ca s-o împace. Îi admira felul de a-l apăra pe bătrîn.

– Nu Auggie a scornit jocul. Pe vremuri, se foloseau nu numai pietre, ci şi bile cioplite din lemn. Unii le făceau chiar şi din piele, umplute cu puf umed.

Johanna reținu aceste informații, ca să le folosească pe viitor. Poate reuşea să facă pentru Auggie cîteva bile de piele umplute cu puf.

– Zice că am prins gustul.

– Ferească Dumnezeu, murmură Gabriel, tărăgănat. Auggie joacă tot timpul, fie ploaie, fie soare.

– De ce te-ai supărat aşa de tare că aveam puțin noroi pe față şi pe mîini?

– Ți-am mai spus: acum eşti nevasta mea. Trebuia să te somporți ca atare. Între clanurile MacBain şi Maclaurin există o anumită rivalitate şi, pînă s-au deprins să trăiască în bună înțelegere, a trebuit să dau dovadă numai de putere, nicidecum şi de vulnerabilitate.

– Şi eu te fac să fii vulnerabil?

– Mă faci, dară.

– De ce? insistă ea. Vreau să înțeleg? Din cauza noroiului, sau pentru că mi-am petrecut după-amiaza cu Auggie?

– Nu vreau să te laşi în genunhi, Johanna. Tot timpul trebuie să te comporți cu demnitatea cuvenită. Nevasta mea n-o să facă munci de rînd.

– Mi-ai mai spus părerea asta.

– Nu e o părere, replică el, ci o poruncă.

Johanna încercă să nu arate cît de nemulțumită era.

– Adevăru-i că m-am mirat că te preocupă aparențele. Nu pari genul căruia să-i pese de ceea ce gîndesc ceilalți.

– Puțin îmi pasă de părerile altora, ripostă iritat Gabriel. Dar îmi pasă să te știu în siguranță.

– Și ce legătură are siguranța mea cu felul cum mă comport?

Nu-i răspunse.

– Mai bine te-ai fi însurat cu o fată din clanul Maclaurin. Asta ți-ar fi rezolvat problema unirii clanurilor, nu-i așa?

– Așa ar fi trebuit, dar n-am făcut-o. M-am însurat cu tine. Trebuie să facem tot ce putem. amîndoi, Johanna.

Părea resemnat. Întrucît încă mai era binevoitor, Johanna se hotărî să-i pună o întrebare de care se temea.

– De ce nu mă place cîinele tău?

– Știe că ți-e frică de el.

Nu-l contrazise.

– Cum îl cheamă?

– Dumfries.

Cînd își auzi rostit numele, cîinele ciuli urechile. Văzînd, Johanna zîmbi.

– E un nume ciudat, comentă ea. Cum i l-ai ales?

– L-am găsit lîngă moşia clanului Dumfries. Se prinsese într-o mlaştină. L-am scos, şi de atunci, sîntem nedespărţiţi.

Johanna veni mai aproape de el. Încet, întinse mîna să mîngîie animalul. Cîinele o privea cu coada ochiului. Cînd fu cît pe ce să-l atingă, scoase un sunet ameninţător. Imediat, Johanna îşi trase mîna înapoi.

Gabriel o luă de braţ, silind-o să atingă cîinele. Acesta continuă să mîrîie, dar nu încercă s-o muşte.

– Părul meu s-a ciufulit de tot... murmură Johanna, ca să-şi ascundă teama. Mă gîndesc să mi-l tai... cu îngăduinţa ta, bineînţeles.

– Nu mă priveşte ce faci cu părul tău. Am probleme mai importante pe cap.

Îşi îndulci cuvintele sărutînd-o scurt, apoi luă piatra pe care o culesese din apă pentru Auggie şi i-o dădu. În sfîrşit, îi făcu cu ochiul şi porni în susul colinei.

Johanna îşi îndreptă pliurile pledului, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

Zîmbea. Ştia că totul avea să fie bine. Da, luase o hotărîre înţeleaptă, cînd primise să se mărite cu Gabriel.

Era atît de fericită, încît nici nu mai lua în seamă mîrîiturile lui Dumfries, de fiecare dată

cînd se apropia de Gabriel. Nici chiar animalul acela uriaş şi fioros nu-i putea alunga buna dispoziţie.

Atinse mîna lui Gabriel cu a ei. N-o luă în seamă. I-o îmboldi din nou, dar el nu reacţionă nici acum. Renunţînd la orice subtilitate, Johanna îl luă de mînă.

Gabriel se purta ca şi cum ar fi fost singur. Privea spre culmea colinei, iar Johanna presupuse că deja se dusese cu gîndul la datoriile care-l aşteptau. N-o deranja, iar cînd ajunseră la colibele femeilor, îşi retrase mîna dintr-a lui. Spre mirarea ei, Gabriel i-o luă din nou. Îi strînse scurt degetele, apoi lungi pasul, pînă cînd Johanna fu iar nevoită să alerge ca să nu rămînă în urmă.

Dumnezeule, cît de fericită era! Da, procedase bine. Se măritase cu un om bun la inimă.

Capitolul 7

Se măritase cu un gargui, ăsta era adevărul gol-goluț.

Johanna ajunsese la această concluzie deprimantă după trei luni de cînd trăia cu soțul ei. Gabriel era de-a dreptul rău la inimă. Imposibil de încăpățînat, îngrozitor de îndărătnic, și dădea niște porunci absolut nerezonabile. Se purta cu ea de parcă ar fi fost o invalidă. N-o lăsa nici să ridice un deget, era servită de dimineața pînă seara, și mereu o însoțea cîte unul dintre oamenii lui. Johanna înghițise totul două luni, pînă cînd ajunsese la capătul răbdării. Protestase, dar degeaba. Gabriel nici nu voia s-o asculte. Avea cele mai sucite idei despre căsnicie. Voia s-o țină sub zăvor și cheie, și ori de cîte ori Johanna încerca să iasă afară ca să mai ia puțin aer, o alunga înapoi în casă.

După trei luni de calvar, Johanna tînjea să se apropie de ceilalți. Deşi liniştită, viața ei era pustie şi plicticoasă. Mai dorea şi să ajute la refacerea stricăciunilor cauzate de soțul ei. Gabriel era prea ocupat cu reorganizarea, ca să-şi mai facă griji şi pentru problemele ei. Şi oricum n-avea de gînd să i se plîngă lui. Era hotărîtă să se descurce singură.

Deşi sfioasă din fire, Johanna se străduia să salute ori de cîte ori trecea pe lîngă ea cîte o femeie. Cele din clanul MacBain răspundeau întotdeauna cu un zîmbet sau o vorbă bună; majoritatea celor din neamul Maclaurin se făceau că n-o auzeau. Existau şi excepții, desigur. Leila şi Megan păreau s-o placă, dar celelalte îi refuzau orice ofertă de prietenie.

Atitudinea lor o nedumerea. Nu ştia ce să facă pentru a le schimba opinia. Într-o zi de marți, cînd Keith era de gardă ca s-o păzească, îl întrebă:

– Aş dori să-ți ştiu părerea, Keith, în legătură cu o problemă care mă îngrijorează. Nu le pot convinge pe femeile din clanul Maclaurin să mă accepte. Ai vreo propunere?

În timp ce o asculta, Keith îşi scărpina gînditor bărbia. Îşi dădea bine seama că era nemulțumită de purtarea clanului Maclaurin, dar şovăia să-i explice motivul, ştiind că ar fi jignit-o.

După ce o străjuise cîteva zile, devenise mai blînd față de ea. Johanna încă mai era cam timidă, dar în nici un caz nu s-ar fi putut spune despre ea că era o fricoasă, așa cum credeau unele femei din clanul Maclaurin.

Johanna îi observă ezitarea. Crezu că nu voia să vorbească, pentru că erau prea aproape de unii dintre Maclaurini, care puteau să-i audă.

– Vii cu mine pînă pe colină?

– Desigur, my lady.

Nici unul nu mai scoase o vorbă pînă cînd se îndepărtară de curte. În sfîrșit, Keith rupse tăcerea.

– Oamenii-de-sus nu uită repede, Lady Johanna. Dacă un războinic se duce la moarte fără să răzbune vreo vină, tot piere cu sufletul împăcat, știind că într-o zi fiul sau nepotul lui vor face dreptate. Discordiile nu se uită niciodată, și nici păcatele nu sînt iertate.

Johanna nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Totuși, părea absolut sincer.

– Și e important să nu uitați, Keith?

– Dară, my lady.

Se purta de parcă n-ar mai fi avut de dat nici o explicație. Johanna clătină din cap, frustrată.

– Eu tot nu înțeleg ce anume încerci să-mi spui. Te rog, mai încearcă.

– Prea bine, răspunse ostaşul. Maclaurinii n-au uitat ce-au făcut aici oamenii primului dumitale bărbat.

– Şi dau vine pe mine pentru asta?

– Unii dintre ei, da, recunoscu el. Dar n-ai de ce să te temi, se grăbi să adauge. Răzbunarea e un joc al bărbaţilor. Oamenii-de-sus lasă în pace femeile şi copii. Şi pe deasupra, soţul dumitale ar ucide pe oricine ar îndrăzni să te atingă.

– Nu pentru siguranţa mea îmi fac eu griji, replică Johanna. Pot să mă apăr şi singură. Dar amintirile n-am cum să le înfrunt. Şi nici nu pot să schimb ceea ce s-a întîmplat aici. Nu e nevoie să faci mutra asta amărîtă, Keith. Cred că pe cîteva dintre femei le-am cucerit. Am auzit că una dintre ele zice despre mine că-s curajoasă. Nu m-ar fi lăudat aşa, dacă nu-i plăceam măcar puţin.

– Lauda nu-i nici o laudă, declară Keith cu furie. Nu te pot lăsa să crezi că e.

– Ce vrei să spui?

Îi era greu să obţină un răspuns direct de la el. Johanna îşi ţinu cumpătul, în timp ce-l aştepta să-şi pună ordine în gîndurile care-l îngrijorau.

Într-un tîrziu, Keith oftă sonor.

– De Auggie zic că-i deştept.

Johanna încuviinţă.

– Într-adevăr, Auggie e foarte deştept, fu ea de acord.

Drept răspuns, Keith clătină din cap.

– Ei îl cred netot.

– Şi-atunci, de ce Dumnezeu spun despre el că e deştept?

– Tocmai fiindcă nu-i.

Expresia de pe faţa ei îl înştiinţă că tot nu se prinese.

– Despre soţul dumitale zic că-i milostiv, continuă oşteanul.

– Boierul lor s-ar bucura să audă o asemena laudă.

– Ba, my lady, nu s-ar bucura deloc.

Nu înţelegea nici acum. Keith considera că ar fi fost o nedreptate cruntă să rămînă neştiutoare.

– Soţul dumitale s-ar înfuria dac-ar crede că Maclaurinii îl socotesc cu adevărat un om milos. Femeile, înţelegi mata, dau numele care se potrivesc cel mai puţin. E un joc neghiob al lor. De fapt, găsesc că boierul e necruţător. De-asta-l admiră, adăugă el, dînd din cap. Un conducător nu vrea să fie cunoscut ca fiind milostiv, sau bun la inimă. Ar socoti-o o slăbiciune.

Încet, Johanna îşi îndreptă şira spinării. Începea să priceapă sensul jocului femeilor.

– Şi-atunci, dacă ceea ce spui e adevărat, înseamnă că pe Auggie îl consideră...

– Un nătărău.

În sfîrşit, înţelesese. Keith văzu cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– Nu-s curajoasă, după părerea lor. Mă socot laşă. Acum pricep. Îţi mulţumesc că mi-ai explicat, Keith. Ştiu că ţi-a fost greu.

– My lady, rogu-te să-mi dai numele femeii pe care-ai auzit-o zicînd că...

– N-am să ţi-l spun, îl întrerupse ea, clătinînd din cap.

Nu-l putea privi. Se simţea stînjenită... şi ruşinată.

– Acum vrei să mă ierţi, te rog? Cred c-ar fi mai bine să mă duc în casă.

Dintr-o dată însă, după cîţiva paşi, se opri, întorcîndu-se iar spre el.

– Ţi-aş mulţumi dacă nu i-ai spune soţului meu despre convorbirea asta. N-are nevoie să-şi bată capul cu asemenea fleacuri ca jocurile nătîngi ale femeilor.

– N-am să-i spun, se învoi Keith.

Johanna se duse în dormitorul ei şi rămase acolo toată după-amiaza. O încercau cînd furia, cînd mila de sine însăşi. Oare era într-adevăr o laşă?

Nu ştia ce să-şi răspundă. Ar fi vrut să rămînă ascunsă, dar seara făcu un efort să coboare la cină.

Sala era plină de ostaşi. Nici unul nu se ridică la apariţia ei, dar Johanna nu crezu că erau anume grosolani. Cîţiva o salutară cu cîte un gest. Probabil nu ştiau că se cădea să se ridice cînd intra o doamnă în încăpere.

Gabriel n-o prea luă nici el în seamă. Ţinea în mîini un sul de pergament, citind încruntat.

– Ce vrea Gillevrey? îl întrebă Calum.

– My lady, Gillevrey e boierul clanului de la miazăzi de noi, îi explică Johannei Keith, de la una dintre mese. El a trimis răvaşul.

Apoi se întoarse spre boierul său.

– Ce doreşte bătrînul?

Gabriel termină de citit mesajul şi strînse sulul la loc.

– Răvaşul e pentru Johanna.

Ochii ei se măriră de uimire.

– Pentru mine? îl întrebă, întinzînd mîna spre pergament.

– Ştii să citeşti? se interesă Gabriel.

– Ştiu. Am ţinut cu tot dinadinsul să învăţ.

– De ce?

Johanna ridică din umeri.

– Fiindcă era interzis, şopti ea.

Nu-i spuse că Raulf o sîcîise iar şi iar, zicînd că era prea proastă ca să înveţe ceva de soi, aşa că se hotărîse să-i arate contrariul. Fusese o sfidare tacită din partea ei, căci Raulf nu aflase niciodată că ajunsese să stăpînească greaua sarcină a scrisului şi a cititului slovelor. Iar dascălul ei se temuse să-i spună.

Gabriel nu-i dădu pergamentul. Încruntîndu-se feroce, o întrebă:

– Cunoşti un baron cu numele de Randolph Goode?

Mîna Johannei încremeni în aer. Cît ai clipi, se albi la faţă. O lua cu leşin, şi trase adînc aer în piept, căutînd să se liniştească.

– Johanna? o îndemnă Gabriel, văzînd că nu-i răspundea imediat.

– Îl cunosc.

– Răvaşul vine de la Goode, spuse el. Gillevrey nu-l lasă să treacă hotarul fără ca eu să-i dau îngăduinţa de a veni aici. Cine-i omul ăsta şi ce doreşte?

Johanna nu-şi mai putea ascunde agitaţia. Mai mult decît orice, voia să se ridice şi s-o ia la fugă, dar nu se lăsă biruită de spaimă.

Gabriel se rezemă de spătar. Îi vedea faţa şi-i simţea panica, iar reacţia ei faţă de vestea primită nu-i convenea deloc. Nu-şi dădea seama că era în

siguranţă? La naiba, doar n-avea să lase să i se întîmple nimic.

Ştia că era arogant, dar nu-i păsa. Cel mai mult dorea să-şi liniştească soţia. Nu-i plăcea s-o vadă speriată. Şi mai avea încă un motiv. Voia să afle de la ea adevărul.

– Baronul ăsta te-a ofensat în vreun fel?

– Nu.

– Cine e, Johanna?

– N-am să vorbesc cu el, repetă ea, cu vocea tremurîndu-i de emoţie.

– Vreau să ştiu...

Gabriel o văzu clătinînd din cap şi se întrerupse. Întinse mîna şi-i prinse bărbia, pentru a o împiedica să-l refuze.

– Ascultă-mă, îi porunci el. Nu va fi nevoie nici să-l vezi, nici să-i vorbeşti.

Auzindu-i promisiunea şoptită răspicat, Johanna îl privi cu teamă, nesigură pe sine.

– Vorbeşti serios? Nu-l vei lăsa să vină aici?

– Vorbesc foarte serios.

Johanna se relaxă vizibil.

– Îţi mulţumesc.

Dîndu-i drumul, Gabriel se rezemă iar de spătar.

– Şi acum, răspunde-mi la întrebare: cine-n trăznet e Baronul Goode?

Toţi ostaşii din sală tăceau, ascultîndu-i. Vedeau limpede că stăpîna lor se temea şi erau curioşi să afle de ce.

– Baronul Goode e un om puternic în Anglia, şopti Johanna. Unii spun că e la fel de puternic ca Regele John.

Gabriel o aşteptă să continue. Trecură cîteva momente pînă-şi dădu seama că nu voia să spună mai mult.

– E în favorurile regelui? întrebă el.

– Nu, răspunse Johanna. Îl urăşte pe John. Şi mai sînt încă mulţi alţi baroni care-i împărtăşesc părerea despre cîrmuitorul lor. Şi-au unit forţele, iar unii spun că Goode îi conduce pe toţi.

– Vorbeşti despre o răscoală, Johanna.

Coborîndu-şi privira, Johanna clătină din cap.

– E o revoltă tăcută, my lord. Anglia e în plin tumult acum, şi sînt mulţi baroni care socotesc că Arthur ar fi trebuit să se urce pe tron. A fost nepotul regelui. Tatăl lui, Geoffrey, era fratele mai mare al lui John. A murit cu cîteva luni înainte de a i se naşte fiul.

Calum, care încercase să urmărească explicaţiile, se încruntă nedumerit.

– My lady, vrei să spui că, la moartea Regelui Richard, Geoffrey ar fi trebuit să preia coroana?

– Geoffrey era mai vîrstnic decît John, replică ea. El venea la rînd, înțelegeți, căci Richard nu avea fii. Dar Geoffrey murise deja. Unii cred că fiul lui ar fi trebuit să fie moștenitorul de drept. Chiar s-au unit alături de Arthur și cauza lui.

– Va să zică, baronii se luptă pentru chestiunea coroanei? întrebă Gabriel.

Johanna dădu din cap.

– Baronii își îmboldesc regele ori de cîte ori au prilejul. În ultimii cîțiva ani, John și-a făcut mulți vrăjmași. Nicholas consideră că într-o bună zi o să izbucnească o rebeliune în toată regula. Goode și ceilalți caută un motiv temenic să scape țara de John. Nu vor să mai aștepte. John s-a vădit a fi un rege îngrozitor, adăugă ea în șoaptă. Nu are conștiință, nici măcar față de membrii propriei lui familii. Știi că s-a întors împotriva tatălui său și s-a unit cu regele Franței? Henry a murit de inimă rea, căci întotdeauna crezuse că, dintre toți copiii lui, John îi era cel mai credincios.

– De unde-ai aflat toate astea? se interesă Calum.

– De la Nicholas, fratele meu.

– Încă nu ne-ai explicat de ce ar vrea Goode să-ți vorbească, îi aminti Gabriel.

– Poate crede că l-aş ajuta să-l detroneze pe John. Însă chiar dacă aş putea, n-aş face-o. Acum n-ar mai folosi la nimic. Nu-mi voi amesteca familia în lupta asta. Nicholas şi mama mea ar suferi amîndoi, dacă ar fi să spun...

– Ce să spui? o întrebă soţul ei, văzînd că se întrerupsese.

Nu-i răspunse.

Calum îi dădu un cot, ca să-i atragă atenţia.

– Arthur doreşte coroana? vru el să ştie.

– A dorit-o, răspunse Johanna. Dar eu nu sînt decît o biată femeie, Calum. Nu mă privesc jocurile politice ale Angliei. Şi nici nu-mi pot închipui de ce ar vrea Baronul Goode să-mi vorbească. Nu ştiu nimic care ar putea ajuta eforturile lui de a-l detrona pe John.

Minţea. Gabriel nu avea nici cea mai mică îndoială.

– Goode vrea să-ţi pună cîteva întrebări, remarcă el.

– În legătură cu ce? întebă Calum, văzînd că stăpîna lui continua să tacă.

Gabriel rămase cu privirea spre soţia lui, în timp ce-i dădea răspunsul:

– În legătură cu Arthur. Acum e încredinţat că nepotul regelui a fost într-adevăr ucis.

Johanna dădu să se ridice. Prinzînd-o de mînă, Gabriel o sili să stea pe loc. O simțea tremurînd.

– N-am să vorbesc cu Goode! strigă ea. Sînt patru ani și mai bine de cînd Arthur s-a făcut nevăzut. Nu înțeleg de ce i s-a trezit iarăși baronului interesul față de ce-a pățit nepotul regelui. N-am nimic să-i spun.

Spusese deja mai mult decît avusese de gînd, vorbind despre Arthur cu cuvinte ca "a fost" și "a dorit-o", care dăduseră de gol adevărul.

Johanna știa deja că nepotul regelui era mort. Gabriel bănuia că s-ar fi putut să știe și cum murise, precum și cine săvîrșise mișeleasca faptă. Se gîndi la toate implicațiile, apoi clătină din cap.

– Anglia este la o lume întreagă depărtare de noi, declară el. Nu voi îngădui nici unui baron să vină aici. Iar eu nu-mi încalc niciodată cuvîntul, Johanna. N-ai să vorbești cu nici unul dintre ei.

Johanna dădu din cap. Calum vru să mai întrebe ceva, dar privirea cruntă a boierului său îl opri.

– Am terminat de discutat chestiunea asta, hotărî Gabriel. Dă-mi raportul despre cum merge munca la zid, Calum.

Johanna era prea tulburată ca să-i asculte. Îi venea rău de la stomac, și abia putu înghiți o îmbucătură de brînză. Pe masă mai era friptură de

mistreţ şi saramură de somon, dar dacă încerca să mai pună gura pe ceva, ar fi vărsat.

– Ar trebui să mănînci ceva, îi spuse Gabriel.

– Nu mi-e foame, replică ea. Şi nu-s obişnuită să mănînc mult înainte de culcare, my lord. În Anglia, prînzul se servea de obicei înainte de amiază, iar mai tîrziu se lua o masă mai uşoară. Acum binevoieşti să mă scuzi? Aş dori să mă duc sus.

Gabriel dădu din cap. Întrucît Calum o privea lung, îi ură noapte bună, apoi se ridică şi porni spre intrare. Îl zări pe Dumfries tolănit în stînga treptelor şi imediat se abătu din drum, ocolindu-l, fără a-l scăpa din ochi.

Se pregăti de culcare pe îndelete. Ritualurile acelea simple şi necomplicate o făceau să se simtă mai liniştită.

– Gabriel are dreptate, şopti ea. Anglia e la o lume întreagă distanţă de aici.

Sînt în siguranţă, îşi spuse, iar Nicholas şi mama vor continua să fie şi ei ocrotiţi, în Anglia, atîta vreme cît nu deschid gura.

Îşi puse peria de cap jos şi-şi făcu semnul crucii, rugîndu-se să nu-i piară curajul şi s-o călăuzească Dumnezeu, după care se rugă pentru omul care ar fi trebuit să ajungă rege. Se rugă pentru Arthur.

Gabriel intră în odaie tocmai cînd îşi termina rugăciunile. Zăvorî uşa, îşi scoase cizmele, apoi porni spre latura opusă a patului. Johanna se ridică, întorcîndu-se către el.

Arăta îngrozitor de tristă.

– Nicholas mi-a spus că Regele John se teme de tine.

Johanna îşi coborî privirea spre podea.

– De unde i-a venit ideea asta?

– Johanna?

Îl privi.

– Da?

– Pînă la urmă, tot ai să-mi spui ce ştii. Nu voi mai stărui. Cînd eşti gata să mi se destăinuieşti, ai s-o faci.

– Ce să-ţi spun, my lord?

Gabriel oftă.

– Ai să-mi spui ce anume te sperie atît de îngrozitor.

Deşi ar fi vrut să protesteze, Johanna se răzgîndi. Nu voia să-l mită.

– Acum sîntem căsătoriţi, spuse ea. Şi nu numai tu eşti dator să mă aperi, Gabriel. Şi eu sînt datoare să te protejez, ori de cîte ori pot.

Soţul ei nu ştiu cum să înţeleagă aceste cuvinte scandaloase. Să-l protejeze? La naiba,

pricepuse totul pe dos! El trebuia s-o ocrotească, şi să-şi păzească şi propriul spate.

– Nevestele nu-şi apără bărbaţii, spuse.

– Nevasta asta o face, replică ea.

Gabriel nu-i răspunse.

– Ai avut dreptate, şopti Johanna. Sînt slabă. Cred că vîntul de la miazănoapte m-ar doborî de pe picioare, continuă ea, repetînd cuvintele pe care le rostise Gabriel în prima lor noapte ca soţ şi soţie. S-ar putea chiar şi să fiu puţin sfioasă.

Trecură cîteva clipe pînă vorbi din nou.

– Dar celelalte lucruri nu sînt adevărate. Nu le voi lăsa eu să fie adevărate.

Şi încheie într-o şoaptă abia auzită, dar plină de convingere:

– Nu sînt laşă.

Capitolul 8

– Cine-a îndrăznit să te facă laşă?

Glasul bubuitor al soţului ei o deşteptă dintr-un somn adînc. Ridicînd privirea spre el, Johanna îl văzu stînd în picioare, lîngă pat, de unde o privea încruntat. Era îmbrăcat complet, şi părea furios.

Trebuia să-l liniştească, hotărî ea, cu un căscat. Clătină din cap, spunîndu-i cu voce somnoroasă:

– Nimeni.

– Atunci, de ce-ai spus...

– Mă gîndeam că ar fi mai bine să ştii. Şi trebuia să rostesc cuvintele.

Dădu la o parte pătura şi vru să se ridice. Gabriel o opri, poruncindu-i să se culce şi să adoarmă la loc.

– Azi ai să te odihneşti, ordonă el.

– M-am odihnit destul, my lord. E timpul să-mi încep treburile pe care le datorez ca soţie.

– Odihneşte-te.

Doamne, încăpățînat mai era! Expresia lui hotărîtă, cu fălcile strînse, îi dădea de înțeles că degeaba ar mai fi încercat să-l contrazică. N-avea de gînd să lenevească în pat toată ziua, dar prefera să nu discute asta cu soțul ei.

Gabriel se întoarse spre ușă, dar întrebarea Johannei îl opri din mers:

– Ce planuri ai pentru această frumoasă zi?

– Mă duc la vînătoare. Mai avem nevoie de provizii.

– Cum ar fi grînele? întrebă ea, dîndu-se jos din pat să-şi ia capotul.

– Da, ca grînele.

Johanna îşi încinse capotul cu cordonul şi-şi ridică părul de sub guler, cu un gest feminin şi grațios.

– Cum se vînează recolta?

– O furăm.

La auzul acestor cuvinte, Johanna scoase o exclamație sonoră de uimire.

– Dar ăsta-i un păcat! izbucni ea.

Expresia de oroare de pe fața ei îl amuza negrăit pe Gabriel. Ideea de a fura părea s-o tulbure, şi nu înțelegea de ce.

– Dacă află părintele MacKechnie, o să-ți pună pielea pe băț.

– MacKechnie încă nu s-a întors. Şi pînă atunci, am să-mi săvîrşesc toate păcatele.

– Nu poţi vorbi serios.

– Ba vorbesc cît se poate de serios; Johanna.

– Gabriel, nu săvîrşeşti numai păcatul hoţiei, îi predică ea. Tot păcat e şi simplul fapt că te gîndeşti s-o faci.

Părea să aştepte un răspus, dar Gabriel nu făcu decît să ridice din umeri.

– N-ai căderea să mă înveţi ce să fac şi ce nu, nevastă.

Se aştepta ca Johanna să-i ceară iertare. Cînd colo, îl contrazise.

– Ba o am, my lord, atunci cînd e vorba de sufletul dumitale. Am căderea să te învăţ, domnule, căci îţi sînt nevastă, şi prin urmare se cuvine să-mi fac griji pentru sufletul dumitale.

– E ridicol ce spui, pufni el.

Johanna făcu iar ochii mari. Gabriel fu cît pe ce să izbucnească în rîs, dar se opri la timp.

– Crezi că e ridicol că-mi fac griji pentru tine?

– Îţi faci?

– Sigur că da!

– Atunci, încep să-ţi inspir o oarecare afecţiune?

– N-am spus asta, my lord. Îmi răstălmăceşti vorbele. Îmi fac griji pentru sufletul dumitale.

– N-am nevoie nici de grijile şi nici de predicile tale.

– O nevastă are voie să-şi spună părerea, nu-i aşa?

– Da, fu el de acord. Cînd i se cere părerea, bineînţeles.

Johanna îi ignoră precizarea.

– Sînt de părere că ar trebui să te tîrguieşti pentru cele de care ai nevoie.

Gabriel nu-şi mai putu stăpîni exasperarea.

– N-avem nimic de preţ ca să ne tîrguim, replică el. Şi-n plus, dacă celelalte clanuri nu pot apăra ce-i al lor, merită să li se ia proviziile. Ăsta-i obiceiul nostru, nevastă. Ai să te obişnuieşti.

Terminase de discutat subiectul - dar Johanna, nici pe departe!

– O asemenea justificare...

– Odihneşte-te, i-o reteză Gabriel, închizînd uşa în urma lui.

Era măritată cu un om încăpăţînat. Se hotărî să nu mai aducă vorba despre furtişaguri. Gabriel avea dreptate. Nu avea căderea să-i dea lecţii - nici lui, nici celorlalţi. Dacă voiau să-şi petreacă veşnicia în infern, treaba lor. Ce-i păsa ei?

Johanna îşi petrecu dimineaţa exersînd trasul cu arcul şi săgeţile, iar după-amiaza, practicînd jocul fără sens, dar enorm de plăcut, al lui Auggie.

Auggie devenise singurul ei prieten adevărat. Îi vorbea numai în gaelică, iar Johanna constata că limba-i era cu atît mai uşoară, cu cît se simţea mai relaxată. Bătrînul se purta înţelegător şi răbdător cu ea, şi-i răspundea la toate întrebările pe care i le punea.

Îi spuse cît o necăjeau hoţiile lui Gabriel. La asta, însă, Auggie nu se mai arătă atît de înţelegător, ba chiar lăudă iscusinţa boierului său.

Stăteau pe creastă, aruncînd pietricelele la distanţe mari, în timp ce discutau despre grijile ei. Cele mai multe pietre se sfărîmau sub forţa loviturilor.

– Englezii ne-au distrus rezervele. Boierul nostru va avea grijă ca la iarnă clanul să nu sufere de foame, declară Auggie. Cum poţi zice că ăsta-i un păcat, fătucă?

– Fură, replică ea.

Auggie clătină din cap.

– Dumnezeu va înţelege.

– Orice castel are mai multe intrări, Auggie. Gabriel ar trebui să găsească o altă cale de a face rost de mîncare pentru clan.

Bătrînul îşi poziţionă toiagul lîngă piatra rotundă, cu picioarele depărtate, şi o lovi. Îşi miji ochii în soare să vadă cît de departe o aruncase, dădu din cap satisfăcut, apoi se întoarse spre stăpîna lui.

– Piatra mea a zburat de două ori mai departe decît o săgeată. Ia să te vedem de ce eşti în stare, războinică mică. Poţi să-ţi arunci piatra pînă lîngă a mea?

Johanna reveni cu atenţia la joc. Cînd reuşi să-şi azvîrle piatra pînă aproape la aceeaşi distanţă, fu lăudată de Auggie cu un chiuit. Piatra ei se opri la doar cîteva degete depărtare de a lui.

– Ai simţul jocului, fătucă, o felicită bătrînul. Acum, mai bine să mergem înapoi. Te-am ţinut de la îndatoriri mai mult decît se cuvenea.

– N-am nici o îndatorire, se plînse ea. Am încercat să mă ocup de gospodărirea casei, dar nimeni nu mă ascultă. Totuşi, MacBainii sînt mai politicoşi. Zîmbesc cînd le dau instrucţiuni, după care-şi văd de treburi fără să ia în seamă nimic din tot ce le-am spus. Servitorii din clanul Maclaurin sînt mult mai grosolani. Nu-mi dau nici o atenţie.

– Şi ce-are de zis boierul nostru despre comportamentul ăsta?

– Nu i-am spus. Şi nici n-am s-o fac, Auggie. Eu trebuie să rezolv problema, nu el.

Auggie o luă de braţ şi porniră amîndoi în josul pantei abrupte.

– De cît timp eşti aici?

– De aproape douăsprezece săptămîni.

– Ai fost mulţumită o vreme, nu-i aşa?

Johanna dădu din cap.

– Am fost...

– De ce?

Mirată de întrebarea lui, ridică din umeri.

– Venirea aici m-a făcut să mă simt... liberă. Şi în siguranţă, se grăbi ea să adauge.

– Erai ca o porumbiţă cu aripa ruptă, comentă Auggie, bătînd-o pe mînă. Şi sfioasă cum n-am mai văzut în viaţa mea.

– Acum nu mă mai sfiesc, ripostă ea. Cel puţin, nu cînd sînt cu tine.

– Am văzut cum te-ai schimbat, da' ceilalţi, nu. Cu timpul, cred că vor observa că ai un strop de bărbăţie.

Nu ştia dacă o lăudase sau nu.

– Dar hoţiile, Auggie... Ce-ar trebui să fac în legătură cu soţul meu?

– Lasă-l în pace, deocamdată. Adevăru-i că nu pot să mă supăr pentru puţintică şterpeleală.

Boierul meu mi-a făgăduit că-mi aduce orz, şi abia aştept să-l primesc, c-o fi de furat, că n-o fi. Ca să-mi fac fiertura, adăugă el, dînd din cap. Englezii mi-au băut toate rezervele, fătucă.

Pufni în rîs, apoi se aplecă spre ea, şoptindu-i:

– Totuşi, la butoaiele cu aur lichid n-au ajuns.

– Care butoaie cu aur lichid?

– Mai ţii minte breşa dintre brazii de dincolo de coastă?

– Da.

– În spatele ei e o peşteră, anunţă el. E plină cu butoaie de stejar.

– Şi în butoaie ce e?

– Apa vieţii. Distilată de zece, ba chiar cincisprezece ani. Pun rămăşag că-i gustoasă ca aurul. Zilele-astea, am să te duc şi pe tine acolo, să vezi cu ochii tăi. Numai de-aia au rămas neatinse, că englezii n-au ştiut că erau acolo, altfel numaidecît le-ar fi şi luat.

– Soţul meu ştie despre peşteră?

Auggie stătu mult timp pe gînduri, înainte de a răspunde:

– Nu-mi amintesc să-i fi spus. Şi-s singurul care mai ţine minte cînd au pus butoaiele acolo vechile căpetenii din clanul Maclaurin. Nu mi-au zis, desigur, da' m-am luat după ei într-o

după-amiază, fără să ştie. Cînd îmi pun mintea, pot să nu fac nici un zgomot, adăugă el, dînd din cap.

– Şi cînd ai intrat ultima dată în peşteră?

– Acu' cîţiva ani. Observi, Johanna, că atunci cînd porţi pledul MacBainilor, joci bine, da' cînd iei pe tine culorile Maclaurinilor, nu nimereşti cu nici o piatră?

Vorbea aiureli, desigur. Îi plăcea s-o tachineze. Probabil nu era decît felul lui de a-şi arăta afecţiunea.

Imediat ce ajunseră în curte, Auggie îşi continuă drumul în josul colinei. Johanna îl zări pe Keith, se înclină spre el, apoi trecu repede mai departe. Se simţea stînjenită în preajma soldatului din clanul Maclaurin, de cînd îi explicase adevăratul înţeles al poreclei pe care i-o dăduseră femeile.

Tocmai pornise pe treptele casei, cînd din spatele ei se auzi un strigăt.

Se întoarse şi văzu cîţiva ostaşi apropiindu-se în fugă. Unii îşi scoseseră spadele.

– Intră-n casă, my lady! strigă Keith. Şi-nchide uşa după dumneata!

Johanna nu înţelegea ce se întîmplase, dar n-avea de gînd să-l contrazică sau să-l ia la întrebări. Probabil îi atacaseră nişte intruşi...

Tocmai se pregătea să intre, cînd auzi un mîrîit gros, amenințător, și-l zări pe cîinele soțului ei venind încet prin curte. La vederea lui, scoase un țipăt. Dumfries era plin de sînge. Chiar și de la distanța aceea, se vedea că avea partea dinapoi a trupului sfîșiată.

Cîinele voia să vină acasă pentru a muri acolo. Ochii Johannei se umplură de lacrimi, în timp ce-l privea cum se chinuia.

Ostașii făcură un cerc larg în jurul cîinelui.

– Intră-n casă, Lady Johanna! strigă Keith.

Dintr-o dată, Johanna înțelese. Voiau să-l omoare, ca să-i scurteze chinurile. Prudența cu care se mișcau în jurul lui îi dădea de înțeles că se temeau să nu-i atace.

Johanna n-avea se gînd să lase să i se mai întîmple ceva. Strigă spre un soldat care pornise spre Dumfries, cu spada pregătită să lovească:

– Lasă-l în pace!

Furia din vocea ei le atrase tuturor atenția. Se întoarseră să o privească, uimiți.

Keith urcă grăbit treptele și o luă de braț.

– Nu e nevoie să vezi, spuse el. Te rog, du-te-năuntru.

Johanna își smulse brațul din strînsoarea lui.

– Dumfries vrea să vină în casă. Locul lui de culcare e lîngă foc. Acolo se duce. Ţine uşile deschise, Keith. Hai odată!

Nu credea că Dumfries l-ar fi lăsat pe nici unul dintre ei să-l ajute. Ştia că avea nişte dureri îngrozitoare, căci şonticăia încet spre trepte, cu paşi şovăitori.

– My lady, măcar îndepărtează-te de el.

– Spune-le oamenilor să-l lase să intre.

– Dar, my lady...

– Fă ce-ţi poruncesc eu! îl întrerupse Johanna. Dacă se-atinge cineva de Dumfries, o să aibă de-a face cu mine.

Tonul ei îl făcea pe Keith să înţeleagă că n-avea nici un rost s-o contrazică. După ce dădu porunca, ostaşul îşi luă iar stăpîna de braţ şi încercă s-o tragă înapoi pe uşă.

– Uşile, Keith. Ţine-le deschise.

În timp ce vorbea, Johanna nu-şi lua ochii de la cîine. Leila şi Megan, cele două femei din neamul Maclaurin care aveau sarcina de a face curăţenie în sala mare şi în camerele de deasupra, veniră în fugă la uşă.

– Doamne Sfinte! şopti Megan. Ce i s-a întîmplat?

– Înapoi, my lady! strigă Leila. Bietul Dumfries! Nu poate urca treptele. Va trebui să-l omoare...

– Nu se-atinge nimeni de el! se răsti Johanna. Megan, adu-mi acul şi aţa. Leila, sub patul meu e un săculeţ plin cu plante şi medicamente. Adu-mi-l.

Pe cea de-a treia treaptă, Dumfries se prăbuşi. Scoase un scheunat şi încercă să se ridice din nou. Acum schelălăia şi mîrîia alternativ. Johanna nu mai suporta să-i vadă nici o clipă chinurile. Sperase să se apropie de cîine înăuntru, după ce se culca lîngă foc, dar ştia că fără ajutorul ei n-avea cum să ajung în casă.

Se desprinse de lînmgă Keith şi alergă să-l ajute. Cînd o văzu apropiindu-se, Dumfries scoase un mîrîit gros. Johanna încetini pasul, întinse mîna spre el şi începu să-i şoptească vorbe de alinare.

Încă o dată, Keith încercă s-o tragă înapoi. Cînd soldatul o atinse, cîinele scoase un mîrîit şi mai puternic.

Johanna îi ordonă lui Keith să stea pe loc. Ridicînd privirea, văzu că doi ostaşi ai clanului MacBain aveau săgeţile potrivite în arcuri. O apărau cu sau fără voia ei. Dacă Dumfries încerca

s-o muşte, săgeţile lor aveau să-l ucidă înainte de a o putea răni grav.

În sufletul Johannei, compasiunea pentru animalul rănit se războia cu frica. Da, îi era teamă; iar cînd se aplecă încet să-l cuprindă cu braţele, nu-şi mai putu controla nici ea scîncetele.

Dumfries nu se opri din mîrîit, dar o lăsă să-l ajute.

Johanna nu-şi dădea seama ce putere avea. Cîinele se rezemă de ea. Greutatea lui fu cît pe ce s-o răstoarne. Se îndreptă, şi-l cuprinse din nou cu braţele, apucîndu-l de subsuori, cu faţa îndesată în blana lui de la ceafă. În timp ce-i murmura într-una cuvinte încurajatoare, îl tîrî în sus pe scară. Era un chin care-i frîngea şalele, dar după ce trecură de ultima treaptă, cîinele îşi mai veni în putere şi se desprinse de ea. Cu un nou mîrîit, intră pe uşă.

Dumfries se opri în capătul treptelor spre marea sală. Johanna îi veni iar în ajutor şi-l ajută să coboare.

Oamenii care terminau de vopsit consola cu penelurile se dădură repede la o parte cînd Dumfries veni spre ei. După ce ocoli de două ori locul din faţa vetrei, cîinele începu să scîncească. Avea dureri prea mari ca să se mai ţină pe picioare.

Megan intră în fugă, cu leacurile pe care i le ceruse Johanna. Stăpîna ei o trimise înapoi, poruncindu-i să aducă şi pătura de pe pat.

– Am să aduc una nouă din cufăr, my lady, răspunse Megan.

– Nu, o contrazise Johanna, ia-o pe cea de pe patul meu, Megan. Dumfries se va simţi mai bine dacă simte mirosul stăpînului său.

Peste cîteva minute, Megan îi aruncă pătura. Johanna îngenunche pe pardoseală şi făcu un culcuş pentru cîine. Cînd termină, bătu cu palma în pătură, poruncindu-i să se culce.

Dumfries mai dădu un ocol, apoi se prăbuşi pe o parte.

– Ai adus fiara în casă, my lady, şopti Keith din spatele ei. Mare ispravă!

Johanna clătină din cap.

– Mi-a fost foarte uşor. Mai greu e ce urmează. Am să-l cos. Adevăru-i că mi-e groază cînd mă gîndesc. Dumfries n-o să înţeleagă.

Bătu uşurel cîinele pe o parte a gîtului, înainte de a se apleca să-i vadă rana adîncă de pe şoldul stîng.

– Nu poţi vorbi serios, my lady. Dulăul o să te-omoare dacă te-atingi de rana lui.

– Sper din toată inima că nu, replică Johanna.

– Dar ţi-e frică de el, îi reaminti ostaşul.

– Într-adevăr, mi-e frică. Însă asta nu schimbă cu nimic lucrurile, aşa-i? Dumfries e rănit, şi tot trebuie să-l cos. Leila? Ai găsit leacurile?

– Dară, my lady.

Întorcîndu-se, Johanna le văzu pe Leila şi Megan stînd pe treapta de sus, una lîngă alta. Megan ţinea în mînă acul şi un ghem de aţă albă, iar Leila stîngea la piept săculeţul cenuşiu al stăpînei sale.

– Aduceţi-mi-le aici, vă rog, le ceru ea, şi puneţi-le jos, pe pătură.

Cele două servitoare nu se clintiră din loc. Abia cînd le făcu semn să se apropie porniră, dar se opriră iar la auzul noului mîrîit gros al lui Dumfries. Suna ca al unui demon din iad, şi făcea să îngheţe sîngele în vene.

Johanna fu uimită cînd îşi dădu seama că cele două femei se temeau să se apropie. Crezuse că era singura care se temea de cîine. I se făcu milă de ele şi se duse să ia lucrurile.

– Ia seama, my lady, şopti Leila.

Johanna dădu din cap. Peste cîteva clipe, era gata să se apuce de treabă. Keith îngenunche în spatele lui Dumfries, astfel încît să-l poată lua uşor de gît, imobilizîndu-l, dacă încerca să-şi muşte stăpîna.

Spre uimirea lui şi a Johannei, cîinele nu scoase nici un sunet în timp ce stăpîna sa îi examina rănile. Făcea ea destulă zarvă pentru amîndoi. Gemea de fiecare dată cînd îl atingea cu cîrpa înmuiată în alifie dezinfectantă, şi-i tot şuşotea cuvinte de scuză. Ştia că leacul îl ardea, aşa că sufla peste fiecare loc după ce aplica pasta groasă.

Dintr-o dată, pe uşă intră Gabriel. Johanna tocmai vîrîse aţa în ac, cînd auzi din spate glasul soţului ei.

– Ce dracu' s-a-ntîmplat?

Scoase un mic oftat de uşurare, întorcîndu-se în genunchi să-l privească. Doamne, niciodată nu se mai simţise atît de uşurată să-l vadă! Gabriel străbătu sala, pînă lîngă ea, cu mîinile lui mari proptite în şolduri, privindu-şi dulăul.

Imediat, Keith se ridică. Soldaţii ceilalţi care-l urmaseră în marea sală se retraseră să-i facă loc.

– Pun prinsoare că Dumfries s-a întîlnit cu un lup, doi, presupuse el.

– Crezi că l-a găsit pe căţelul nostru? întrebă Calum, apropiindu-se.

Johanna înnodă aţa, apoi puse acul jos şi luă a doua ulcicuţă de alifie.

– Mai ai un cățel, my lord? întrebă ea, în timp ce aplica ușurel unguentul galben în rană, întinzîndu-l cu altă bucată de pînză.

– E un lup pe care Maclaurinii l-au botezat Cățelul. Îți tremură mîna.

– Văd și eu că-mi tremură.

– De ce?

– Mi-e frică de cîinele dumitale.

Termină de aplicat leacul pe rană. Alifia avea să apere tăietura de infecții, și amorțea locul. Dumfries abia dacă avea să simtă înțepăturile acului.

– Și totuși, îl doftoricește, my lord.

– Cu ochii mei văd asta, Keith, replică Gabriel.

– Partea cea mai grea a trecut, spuse Johanna. Mai departe, Dumfries n-o să simtă nimic. Și-apoi...

– Și-apoi, ce?

Johanna îi răspunse în șoaptă, dar Gabriel nu-i putu desluși cuvintele, așa că îngenunche alături, punîndu-și mîna pe gîtul cîinelui. Imediat, Dumfries încercă să-i lingă degetele.

– Ce spuneai? o întrebă Gabriel pe soția lui, în timp ce-și mîngîia cîinele.

– Spuneam că acum ești aici, șopti ea.

Ridică privirea spre el, îi văzu expresia arogantă şi adăugă de îndată:

– Dumfries se simte mai îmbărbătat. Te iubeşte foarte mult, my lord. Cred că ştie că alături de dumneata va fi în siguranţă.

– Şi tu o ştii, Johanna.

Ştia că Gabriel se aştepta să-i dea dreptate, dar nu spuse nimic. Dacă recunoştea că în prezenţa lui se simţea mai apărată, Gabriel nu şi-ar mai fi încăput în piele de îngîmfare.

Dură foarte puţin pînă să termine de cusut rana. După aceea, Gabriel o ajută să bandajeze cîinele cu fîşii late de bumbac, înnodîndu-le capetele.

– N-o să le lase mult timp neatinse, prezise el.

Johanna dădu din cap. Dintr-o dată, se simţea răpusă de oboseală. Frica îi secătuise puterile.

Îşi luă lucrurile şi se ridică. În spatele ei se adunase o mulţime de curioşi. Johanna îl zări pe Glynis în grup şi imediat întoarse capul.

– Ţi-a adus cîinele-aici în braţe, MacBain, dară. Pe cinstea mea c-aşa a făcut!

În timp ce Keith povestea, cu multe exagerări, tot ce se întîmplase. Johanna urcă grăbită scara şi se duse în camera ei. Voia să se odihnească puţin înainte de cină.

Peste cîteva momente, adormi.

În timpul serii, Gabriel intră de două ori s-o vadă. Pe la miezul nopții, după ce se asigurase că Dumfries stătea comod, veni și el să se culce.

Curajul de care dăduse dovadă soția lui îi plăcea enorm. Totuși, nu voia s-o lase să-și mai asume asemenea riscuri în viitor. Dumfries fusese rănit, iar un animal în suferință, oricît de loial, nu e niciodată vrednic de încredere.

A doua zi, avea să-i ordone să nu se mai pună niciodată așa în pericol. Adormi cu gîndul la mica și delicata lui mireasă.

Capitolul 9

Încă înainte de a deschide ochii, Gabriel ştiu că soţia lui nu era alături, în pat.

Pledul clanului Maclaurin era pus pe spătarul unui scaun. Pesemne Johanna încurcase ordinea, căci era clar că-şi pusese culorile MacBainilor două zile la rînd. Maclaurinii aveau să facă tărăboi şi, fir-ar să fie, Gabriel n-avea timp pentru astfel de fleacuri neînsemnate.

Keith şi Calum îl aşteptau în sală. Cînd apăru, se înclinară în faţa lui.

– Unde-i nevastă-mea?

Cei doi se priviră îngrijoraţi, apoi Calum păşi înainte să răspundă.

– Credeam că e sus, cu tine, MacBain.

– Nu e.

– Atunci, unde-i? întrebă Calum.

Gabriel îl privi încruntat.

– Asta te-am întrebat eu pe tine! îi răspunse el răstit.

La auzul glasului său, Dumfries înalță capul, bătînd cu coada în rogojina pe care zăcea. Gabriel se apropie și-l bătu ușor peste gît.

– Trebuie să te duc în brațe pînă afară, Dumfries?

– Lady Johanna l-a și dus afară, boierule, anunță Leila, din ușă. Și i-a dat și de mîncare, și apă. A spus că azi se simte mult mai bine.

– Cum poate ea să știe atît de curînd că-i o mai bine? întrebă Keith.

Leila zîmbi.

– Și eu am întrebat-o, și mi-a zis că mîrîie ceva mai tare.

– Și-acum unde-i? întrebă Gabriel.

– S-a dus să călărească, răspunse Leila. A spus că-i o zi prea frumoasă ca să stea în casă.

– Nevastă-mea s-a dus singură să călărească?

Gabriel nu așteptă răspunsul. Mormăind o blasfemie îngrozitoare, ieși din sală. Keith și Calum porniră după el.

– Dacă stăpînei noastre i se întîmplă ceva, eu răspund, anunță Keith. Trebuia să vin aici mai devreme. Azi e rîndul meu s-o păzesc.

– Își luase pledul MacBainilor! adăugă Leila, în urma lor.

– Nu trebuia, răspunse Keith.

– Şi totuşi, l-a luat, domnule.

Calum îşi scărpină bărbia.

– A încurcat zilele, murmură el.

Cînd trecu prin faţa Leilei, îi făcu cu ochiul, apoi lungi pasul ca să-l ajungă din urmă pe Keith.

Sean, grăjdarul, îşi văzu boierul apropiindu-se şi începu imediat să-i pregătească armăsarul pentru vînătoare. Gabriel îi smulse căpăstrul din mîini, răspunzînd cu un bombănit la salutul de dimineaţă, şi sări în şa dintr-o mişcare fluidă. Calul porni numaidecît la galop.

Auggie auzi ropotul de copite şi ridică imediat capul. Stătea în genunchi, măsurînd distanţa dintre două gropi. Se ridică grăbit şi făcu o plecăciune, cînd boierul său îşi opri calul la un pas distanţă.

– Bună ziua dumitale, Boier MacBain.

– Bună să-ţi fie şi ţie, Auggie, îl salută şi Gabriel. N-ai văzut-o pe nevastă-mea?

– O văd acum, MacBain, răspunse bătrînul, în timp ce făcea un gest cu mîna.

Gabriel se răsuci în şa, ridicînd privirea. O zări pe Johanna imediat. Stătea călare, pe creasta de la miazănoapte.

– Ce naiba face? mormăi el.

– Îşi contemplă împrejurările, răspunse Auggie.

– Ce Dumnezeu mai înseamnă şi asta?

– N-am de unde să ştiu, MacBain. Îi repet doar vorbele. Stă acolo de-un ceas şi mai bine. Pun rămăşag că de-acum şi-a luminat totul în minte.

Gabriel dădu din cap, mînîndu-şi calul la galop.

– Frumoasă zi pentru călărie! strigă Auggie în urma lui.

– E mai bună de stat în casă, bombăni drept răspuns Gabriel.

Johanna tocmai se pregătea să coboare din nou spre pajişte, cînd îşi observă soţul urcînd creasta. Îi făcu un semn de salut, apoi îşi împreună mîinile pe căpăstru, aşteptîndu-l.

Expresia lui încruntată n-o mai îngrijora. Făcu un efort să-şi amintească acest lucru, în timp ce Gabriel îşi oprea calul lîngă al ei.

– Ţi-am poruncit să te odihneşti, se răsti el, cu glasul înăsprit de furie.

Johanna îi ignoră ostilitatea.

– Bună dimineaţa şi ţie, bărbate. Ai dormit bine?

– Mi-ai nesocotit cu neruşinare instrucţiunile, Johanna. N-ai voie să...

Aplecîndu-se într-o parte, Johanna întinse mîna şi-l atinse pe gît cu degetele. Era o

mîngîiere uşoară ca fulgul, dar reuşi să-i risipească gîndurile.

Atingerea ei îl năucea. Fu nevoit să scuture din cap ca să se dezmeticească, apoi o luă de la început.

– N-ai idee ce pericole...

Johanna repetă gestul. Al dracului să fi fost, dacă nu încerca anume să-i strice concentrarea. O apucă de mînă înainte de a apuca să şi-o retragă.

– Ce naiba faci?

– Te mîngîi.

Gabriel dădu să spună ceva, apoi se răzgîndi. O privi lung, încercînd să înţeleagă ce-i venise.

– De ce? întrebă el într-un tîrziu, cu o expresie temătoare.

– Voiam să-ţi arăt afecţiune, my lord. Îţi displace atingerea mea?

– Nu, mîrîi Gabriel.

O luă de bărbie cu mîna şi se aplecă, acoperindu-i gura cu a lui, într-un sărut apăsat, prelung.

Johanna simţi că se topea alături de el. Îl cuprinse cu braţele pe după gît şi se agăţă strîns.

Nu ştia cum se întîmplase, dar cînd soţul ei se retrase în sfîrşit, stătea aşezată pe acelaşi cal cu el.

– E îngăduit ca o nevastă să fie afectuoasă cu soţul ei, declară Gabriel.

Dumnezeule, arogant mai vorbea! Johanna se retrase, ca să-l vadă mai bine.

– Este îngăduit şi ca un bărbat să-şi ia nevasta la plimbare pe cal?

– Desigur. Un bărbat are voie să facă tot ce vrea.

Şi o nevastă la fel, replică Johanna în sinea ei.

– De ce eşti mereu atît de serios, my lord? Nu zîmbeşti nici pe departe atît de des cît aş dori.

– Sînt războinic, Johanna.

După expresia de pe chipul lui, presupuse că o considera o explicaţie suficientă şi raţională. Gabriel o puse la loc pe calul ei.

– Şi tu zîmbeşti rar, remarcă el. De ce?

– Sînt soţie de războinic, my lord, răspunse Johanna simplu, zîmbind.

Gabriel nu-şi putu stăpîni nici el un surîs.

– Eşti foarte chipeş cînd zîmbeşti, my lord.

– Dar ţie îţi displac bărbaţii chipeşi, ai uitat?

– N-am uitat. Încercam să-ţi fac un compliment, boierule.

– De ce?

Nu-i răspunse.

– Ce făceai aici, singură?

Drept răspuns, Johanna îi puse şi ea o întrebare:

– Ai un ceas de răgaz ca să vii cu mine? Caut o peşteri despre care mi-a vorbit Auggie. Înăuntru se ascunde o comoară.

– Şi ce comoară mai e şi aia?

Johanna clătină din cap.

– Mai întîi trebuie să mă ajuţi să găsesc peştera. Pe urmă, îţi voi spune ce are înăuntru. Ştiu cît de ocupat eşti, dar un ceas n-o să conteze, nu-i aşa?

Încruntat, Gabriel căzu pe gînduri. Avea treburi importante de făcut, iar ideea de a călări doar aşa, de plăcere, n-avea nici un sens pentru el. Nu era... productivă.

Totuşi, gîndul de a petrece cîteva minute cu frumoasa lui soţie îl atrăgea. Cîteva minute, nu mai mult.

– Ia-o înainte, Johanna, şi arată-mi drumul. Am să te urmez.

– Mulţumesc, my lord.

Părea copleşită de recunoştinţă. Cîtă bucurie îi făceau blîndei lui soţioare acele plăceri mărunte! Dintr-o dată, Gabriel se simţi ca un căpcăun pentru că nu stătuse să ţină seama şi de dorinţele ei.

Fu mulţumit să rămînă în urmă pînă ajunseră în pădure. Atunci, trecu el în frunte.

O vreme, merseră încoace şi-ncolo, uitîndu-se după intrarea în peşteră. După vreun ceas de căutări, Johanna era gata să se lase păgubaşă.

– Data viitoare, va trebui să-l chemăm şi pe Auggie cu noi. O să ne-arate el drumul.

Ieşiră dintre copaci, oprindu-se într-un luminiş îngust, pe malul rîului care curgea prin mijlocul văii.

– Vrei să ne întoarcem? o întrebă Gabriel.

– Voiam să-ţi vorbesc mai întîi, my lord, iar dacă nu mi-ar fi atît de foame, te-aş ruga să rămînem aici toată ziua, atît de frumos e. Vezi ce verde şi bogată e valea?

Cu o lucire răutăcioasă în ochi, adăugă:

– Şi cînd te gîndeşti că tot anul e un climat atît de blînd... În fiecare zi mă gînddsc ce noroc am avut. Aşa gîndesc, dară.

Gabriel găsea entuziasmul ei înviorător. Niciodată n-o mai văzuse atît de bine dispusă, şi-i încălzea inima. Pe toţi sfinţii, nici el nu se îndemna să plece de-acolo.

– Mă pot ocupa eu de foamea ta, nevastă.

Johanna întoarse capul spre el.

– Vrei să vînezi?

– Ba, am la mine de-ale gurii.

Descălecă, apoi o ajută şi pe ea să coboare.

– Eşti prea slabă, Johanna. Abia de cîntăreşti mai mult de două pietre.

Nu-l luă în seamă.

– Unde ţi-e merindea cu care te lauzi, bărbate? Va apărea ca mana din cer, socoţi?

Gabriel clătină din cap. Îl privi cum ridica aripa şeii şi scotea o tavă plată de metal. În spatele şeii avea o traistă legată cu nişte băieri.

După ce-i făcu semn să se ducă în poiană, Gabriel legă frîiele cailor de o creangă şi o urmă.

– Scoate-ţi pledul, Johanna. Îl vom folosi drept pătură. Întinde-l pe pămînt, lîngă brazi.

– Oare e cuviincios?

Tonul ei şăgalnic îi dădu de înţeles că puţin îi păsa de buna cuviinţă. Se aşeză pe pled, privindu-l pe Gabriel cum pregătea mîncarea, la un foc de turbă şi vreascuri deasupra căruia pusese tava. Luă în palmă păsat de ovăz din traistă, adăugă apă din rîu, şi făcu o turtă groază, pe care o puse la copt, după care începu să frămînte încă una.

Turta coaptă avea gust de beţe amestecate cu praf, dar pentru că soţul ei îşi dăduse osteneala s-o gătească, Johanna nu-i spuse ce dezgustătoare era.

– Frumos din partea ta că ai adus de mîncare, remarcă ea.

– Fiecare războinic îşi poartă merinele la spinare, Johanna, răspunse Gabriel, aşezîndu-se lîngă ea. Ne luăm toate cele de trebuinţă, la vînătoare sau la război. Oamenii-de-sus îşi poartă singuri de grijă. N-avem nevoie de pîine, de vin sau de care pline cu oale şi căldări, ca răsfăţaţii ăia de soldaţi englezi. Pledurile ne folosesc drept pături sau corturi, iar dacă mai avem nevoie de alte bucate, le luăm de unde le găsim.

– Sau le furaţi de la alte clanuri?

– Da.

– Nu se cuvine să le luaţi fără a cere îngăduinţa.

– Asta-i obiceiul nostru, îi spuse el din nou.

– Celelalte clanuri fură şi ele de la voi?

– N-avem nimic care să le fie de vreun folos.

– Toţi fură unii de la alţii?

– Sigur că da.

– Dar e o barbarie! protestă ea. Nici unul dintre boieri nu se tîrguieşte?

– Unii da. De două ori pe an, se ţine un sfat lîngă Moray Firth. Participă toate clanurile între care nu sînt discordii. Am auzit că atunci se fac destul de multe schimburi.

– Ai auzit, doar? Deci, nu te-ai dus la nici una dintre întîlnirile acelea?

– Nu.

– N-ai fost chemat?

Părea indignată. Gabriel se grăbi să-i explice:

– Fiecare boier e chemat, nevastă.

– Atunci, de ce Dumnezeu nu te-ai dus şi tu?

– N-am avut nici timp, nici chef. Şi-apoi, cum ţi-am mai spus, n-avem nimic de dat la schimb.

– Dar dacă aveaţi? Atunci te-ai duce la sfatul clanurilor?

Drept răspuns, Gabriel ridică din umeri.

Johanna oftă.

– Ce are de spus părintele MacKechnie despre hoţie?

Soţia lui părea obsedată de părerile preotului.

– Nu ne critică, dacă la asta te gîndeşti. Ştie că n-ar avea nici un rost. Supravieţuirea e mai importantă decît fleacurile astea cucernice.

Atitudinea soţului ei o uimea - şi o făcea să se simtă şi foarte invidioasă. Ar fi fost plăcut să nu aibă tot timpul pe cap grija păcatului.

– Părintele MacKechnie e un preot neobişnuit.

– De ce spui asta?

– Este foarte bun. Mai rar unul ca el.

Gabriel se încruntă.

– Cum sînt preoţii din Anglia?

– Cruzi, se repezi ea să răspundă. Sau, poate că unii au suflet bun, adăugă, dînd din cap. Sînt sigură că există şi preoţi cumsecade, care nu cred că femeile sînt ultimele dintre făpturile dragi lui Dumnezeu.

– Ce sînt...?!?

–Ultimele dintre făpturile dragi lui Dumnezeu, îi explică ea, îndreptîndu-se de spate. Ar fi mai bine să ştii că nu sînt în cele mai bune relaţii cu biserica, Gabriel.

Se purta de parcă i-ar fi mărturisit un păcat de moarte.

– De ce, Johanna?

– Sînt o rebelă, şopti ea. Nu cred tot ce ne învaţă biserica.

– De pildă?

– Nu cred că Dumnezeu iubeşte femeile mai puţin decît iubeşte boii.

Gabriel nu mai auzise niciodată o neghiobie mai mare.

– Cine ţi-a spus...?

Îl întrerupse.

– Episcopului Hallwick îi plăcea să înşire ierarhia lui Dumnezeu, ca să-mi amintească de neînsemnătatea mea. Spunea că, dacă nu învăţ cu

adevărat umilința și supunerea, niciodată n-am să dorm cu îngerii.

– Episcopul ăsta era duhovnicul tău?

– A fost, o vreme, răspunse ea. Datorită rangului înalt al lui Raulf, episcopul îi ea sfătuitor și confesor. Dicta numeroase canoane.

– Ce canoane?

Johanna clătină din cap. Îi părea nespus de rău că adusese vorba despre asta.

– Cînd va veni Alex acasă?

Schimba anume vorba, dar Gabriel preferă s-o lase pe-a ei.

– Alex va veni acasă cînd o să fie gata zidul, răspunse el. Și ieri m-ai întrebat. Ai uitat ce ți-am răspuns?

– Probabil te voi întreba din nou, mîine.

– De ce?

– Se cade ca un copil să locuiască cu tatăl său. E bucuros să aștepte? Se simte bine la familia mamei lui? Ai încredere în oamenii care-i poartă de grijă? Un copil atît de mic ca Alex are nevoie de atenția tatălui său.

Expresia ei îngrijorată arăta clar cît de preocupată era de viața băiatului.

– Alex mi-ar spune dacă ar fi nefericit ori s-ar purta cineva urît cu el.

Johanna scutură din cap cu îndîrjire.

– Ba nu ţi-ar spune. S-ar putea să sufere în tăcere.

– Şi de ce-ar suferi în tăcere?

– Fiindcă i-ar fi ruşine, desigur. Ar crede că merită un tratament atît de crud pentru că a făcut ceva rău. Adu-l acasă, Gabriel. Locul lui e lîngă noi.

– Am să-l aduc într-o vizită.

– Cînd?

– Săptămîna viitoare, îi promise el. Îl voi întreba dacă e nefericit sau nedreptăţit.

Îi acoperi gura cu mîna, ca să nu-l întrerupă.

– Şi, adăugă el pe un ton mai fermm, o să-mi spună adevărul. Iar acum, aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare, Johanna.

Îşi retrase mîna, o aşteptă să dea din cap, apoi o întrebă:

– Tu cît timp ai suferit în tăcere?

– Ai înţeles greşit, răspunse ea. Am avut o copilărie minunată. Părinţii mei au fost oameni blînzi şi iubitori. Tata a murit acum trei ani. Încă mi-e un dor de el, ceva de speriat.

– Şi mama ta?

– A rămas singură. Ştii, în veci nu m-aş fi învoit să vin aici, dacă Nicholas nu-mi promitea că urma să aibă grijă de ea. E un fiu devotat.

– Probabil ţi-ai văzut părinţii destul de des în timp ce erai măritată cu baronul, dar distanţa de la moşia asta şi pînă acasă la mama ta e prea mare ca să-ţi îngăduie s-o vizitezi mai des decît o dată pe an, nevastă.

– M-ai lăsa să mă duc în vizită la mama mea?

Părea uimită. Gabriel îi răspunse:

– Te-aş duce eu. Dar numai o dată pe an. Nu-ţi mai poţi vedea familia la fel de des ca pe vremea cînd erai măritată cu baronul englez.

– Dar atunci nu mi-am văzut niciodată mama sau tatăl.

Fu rîndul lui să se mire.

– Soţul tău nu-ţi îngăduia vizite?

Johanna clătină din cap.

– Nu voiam eu să-i văd... Nu atunci. N-ar fi timpul să ne întoarcem? S-a făcut tîrziu, şi te-am reţinut vreme destulă de la treburile tale.

Gabriel se încruntă, iritat. Johanna vorbea fără nici un sens, iar lui nu-i plăceau răspunsurile pe jumătate. Se hotărî să-i ceară explicaţii depline.

– Johanna, începu el, într-un mîrîit gros. Te contrazici, şi nu-mi plac lucrurile neclare...

Ridicînd încet o mînă, Johanna îl mîngîie pe gît. Gestul ei îl luă prin surprindere, dar Gabriel refuză să se lase distras. O luă de mînă, ca să nu-l mai întrerupă, şi spuse:

– Mă faci să-mi uit îndatoririle.

Suna ca o acuzaţie.

– Îmi cer iertare, Gabriel. N-o să se mai întîmple.

– Era un compliment, femeie nătîngă.

Îl privi cu ochi mari.

– Un compliment?

Nu părea să-l creadă. Fu nevoit să-i explice.

– Sigur că da. Un boier nu-şi uită prea des îndatoririle. Şi nu uita că vreau să te odihneşti.

– De ce trebuie să mă odihnesc? Nu cad de pe picioare de bătrîneţe, my lord.

– Nu vreau să te îmbolnăveşti.

Nu mai schimbară o vorbă, pînă cînd ajunseră la grajduri. Totuşi, Johanna era prea iritată ca să tacă la nesfîrşit.

– Nici eu nu vreau să zac în pat toată ziua. N-aş mai putea să dorm noaptea.

Gabriel o coborî din şa, apoi o luă de mînă şi o trase înapoi spre fortăreaţă.

– Îţi dau voie să stai lîngă foc, în sală. Poţi chiar să coşi, dacă vrei.

Îl privi încruntată. Reacția ei îl surprinse atît de tare, încît rîse.

– Ai idei foarte clare despre felul cum ar trebui să-mi petrec zilele, my lord. Mă întreb de unde ți-au venit. Mama dumitale stătea adesea lîngă foc și cosea?

– Nu.

– Atunci, cum își petrecea zilele?

– Muncind pe brînci. A murit cînd eram mici.

Johanna știa că n-ar fi trebuit să-l mai descoasă, dar curiozitatea-i era prea mare.

– Ai iubit-o?

Nu-i răspunse. Încercă atunci cu altă întrebare:

– Cine te-a crescut, după moartea ei?

– Toți și nimeni.

– Nu înțeleg.

– Nu e nevoie să înțelegi. Du-te-n casă, Johanna.

Soțul ei putea fi foarte grosolan, cînd voia. Plecă fără o singură privire în urmă, ca să vadă dacă-i îndeplinea poruncile.

Părintele MacKechnie veni la cină. Părea obosit de pe drum, dar adusese veşti despre ultimele evenimente din Anglia.

– Papa Inocenţiu sigur o să-l excomunice pe Regele John, anunţă el, aproape strigînd, ca să-l audă toată lumea. În curînd, ţara va fi pusă sub interdicţie.

– Ce-a făcut ca să merite un tratament atît de aspru? întrebă Johanna.

– John era hotărît să-l pună pe omul lui ca arhiepiscop de Canterbury. Papa alesese un străin de Anglia, iar John a dat poruncă să nu fie primit în ţară.

– Şi dacă ţara e pusă sub interdicţie, ce-o să se întîmple?

– Supuşii vor avea de suferit, desigur. Cei mai mulţi preoţi vor fi nevoiţi să fugă din Anglia. Nu se vor mai oficia slujbe, nu se vor mai asculta confesiuni, nu se vor mai încheia cununii. Singurele sacramente pe care le va mai îngădui Papa Inocenţiu vor fi botezul pentru noii-născuţi nevinovaţi şi ultima împărtăşanie înainte de moarte, cu condiţia ca familia să găsească un preot care s-o administreze. E o situaţie foarte jalnică, Lady Johanna, dar regelui nu pare să-i pese.

– Probabil va jefui bisericile ca să se răzbune, presupuse Gabriel.

Johanna era de aceeaşi părere. Părintele MacKechnie se arătă îngrozit.

– Dacă face asta, o să-l ardă focurile iadului, murmură el.

– Sufletul lui e deja pierdut, părinte.

– N-ai cum să fii sigură, fătucă.

Johanna îşi plecă privirea.

– Într-adevăr, n-am de unde să ştiu.

Apoi, părintele MacKechnie schimbă subiectul.

– Prinţul Arthur a murit, anunţă el. Unii cred că a murit de Paşti, acum patru ani.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Se vorbeşte că ar fi fost ucis.

Gabriel o privea atent pe Johanna, care se făcuse palidă la faţă ca laptele.

– S-ar putea să fi fost omorît, spuse Calum.

– Da, dar întrebarea care-i zgîndăreşte pe baroni e...

– Cine l-a omorît, completă ostaşul.

– Întocmai, fu preotul de acord.

– Şi ce se presupune? întrebă Gabriel.

– Cei mai mulţi dintre baroni cred că Arthur a fost ucis din porunca Regelui John. El neagă că ar şti ceva despre soarta nepotului său, desigur.

– Regele e singurul care avea motive întemeiate, spuse Calum.

– Poate, fu părintele MacKechnie de acord.

Johanna se scuză de la masă şi se duse la etaj, să-şi ia săculeţul de cusut, apoi reveni în sală, se aşeză într-un jilţ şi începu să lucreze.

Tocmai trăsese prima împunsătură prin broderie, cînd i se ceru să se mute.

– Stai în jilţul clanului MacBain, my lady, îi atrase atenţia Keith.

Johanna oftă.

– Are importanţă pînă şi unde mă aşez, nu-i aşa, Keith?

– Dară, my lady. Astă seară porţi culorile Maclaurinilor. Ar trebui să stai pe perna lor.

Cei trei soldaţi care stăteau în jurul lui dădură din capete a încuviinţare.

Johanna nu ştia dacă să rîdă sau să strige la ei. Se mută în cealaltă parte a căminului, pe jilţul Maclaurinilor, prefăcîndu-se concentrată la broderie, căci ştia că toată lumea o privea.

Părintele MacKechnie rămase lîngă Gabriel toată seara. Îi povestea toate noutăţile despre celelalte clanuri. Johanna găsea discuţia fascinantă. Era vorba despre conflicte, şi avea impresia că printre toate clanurile din Highlands bîntuiau fel de fel de gîlcevi. Se înfuriau din orice nimic. Pînă şi un strănut părea suficient ca să se repeadă la luptă.

– Oamenilor-de-sus le place să se bată, nu-i aşa, părinte? întrebă ea, fără să ridice privirea de pe broderie.

Părintele MacKechnie aşteptă ca toţi Maclaurinii să iasă din sală înainte de a-i răspunde.

– Le place, dară.

– De ce?

– Aşa se socoate că-i onorabil, îi explică preotul.

Johanna trase o cusătură greşită, se încruntă şi începu s-o îndrepte, în timp ce-şi întreba soţul dacă era de aceeaşi părere.

– Sigur că-i onorabil, răspunse Gabriel.

După opinia ei, asta era cea mai mare neghiobie.

– E onorabil să se dea cap în cap? Nu-mi dau seama de ce, my lord.

Gabriel zîmbi, amuzant de cuvintele şi de tonul ei exasperat. Părintele MacKechnie se grăbi să răspundă înaintea lui:

– În lupte, oamenii-de-sus îşi arată calităţile pe care le admiră cel mai mult, fătucă. Loialitatea faţă de conducător, curajul şi rezistenţa.

– Nici un războinic nu doreşte să moară în patul lui, adăugă Gabriel.

– Găsesc că ăsta-i un păcat, completă preotul.

Johanna îşi lăsă acul jos, ridicînd privirea spre ei. Era sigură că glumeau.

– Chiar mă socotiţi atît de naivă încît să cred povestea asta? pufni ea.

– Eşti naivă dară, Johanna, dar nu glumeam cu tine. Într-adevăr, considerăm că e un păcat, ca un războinic să moară în patul lui, ca un laş.

Johanna clătină din cap, semn că nu credea nimic din toate acele aiureli, apoi reveni la broderie. Preotul continuă cu ştirile, pînă cînd, într-un tîrziu, anunţă:

– Mi-ar prinde bine o duşcă de uisgebreatha, apoi am să-mi caut patul. Doamne, ostenit mai sînt în astă seară.

Imediat, Johanna se ridică să-l servească. Lîngă perete, în spatele lui Gabriel, se afla un ulcior plin cu băutura tradiţională din Highlands. Îl aduse la masă şi umplu pocalul preotului.

Apoi se întoarse să-l servească Şi pe soţul ei. Gabriel clătină din cap.

Părintele MacKechnie bău prelung şi imediat se strîmbă.

– Pun prinsoare că asta nu-i mai veche de-o săptămînă, se plînse el. Are gust de zeamă acră.

Gabriel zîmbi.

– Lui Auggie să i te plîngi, părinte. E băutură din ibricele lui.

Remarca preotului îi trezise Johannei curiozitatea.

– E important cît timp aşteaptă băutura?

– Îmbătrîneşte, fătucă, nu aşteaptă, o corectă părintele MacKechnie. Şi, da, e foarte important. Cu cît e mai bătrînă, cu atît e mai bună.

– Şi cît trebuie să îmbătrînească?

– Păi, pînă la zece, doisprezece ani, în butoaie de stejar, calculă părintele MacKechnie. E nevoie de multă răbdare ca să-i simţi gustul, desigur.

– Atunci, băutura devine mai preţioasă?

– E foarte preţioasă, o dată ce a fost lăsată să îmbătrînească. Unii ar face moarte de om pentru uisgebreatha pură. Pentru cei-de-sus, înţelegi, băutura e o treabă foarte serioasă. De-asta i se spune apa vieţii, fătucă.

– S-ar tîrgui la schimb, dacă li s-ar oferi băutură îmbătrînită?

– Johanna, de ce te interesează subiectul ăsta? interveni Gabriel.

Johanna ridică din umeri. Nu voia să-i spună depre butoaiele de aur lichid pe care i le pomenise Auggie, fără a avea permisiunea bătrînului. Şi mai voia şi să vadă cu ochii ei dacă mai erau în

peşteră. În plus, ar fi fost o surpriză plăcută pentru Gabriel; şi, dacă erau atît de valoroase cum bănuia ea, soţul ei ar fu avut cu se să tîrguiască provizii.

– Părinte, ne faci cinstea de a te culca în camera liberă de sus? îl invită ea.

Preotul se întoarse spre boier, aşteptîndu-i reacţia.

– E un pat comod, părinte, îl invită şi Gabriel.

Părintele MacKechnie zîmbi.

– Am să-l folosesc cu plăcere. Sînteţi foarte ospitalieri că-mi deschideţi uşa casei.

După ce preotul se ridică, făcu o plecăciune şi se duse să-şi ia lucrurile, Johanna reveni la jilţul ei şi-şi strînse broderia. Gabriel o aştepta lîngă uşă.

– Îţi poţi lăsa lucrul de mînă pe scaun, nevastă. N-o să umble nimeni la el.

Dumfries intră în sală, trecu pe lîngă ea şi o mîrîi. Johanna îl mîngîie, înainte de a-şi continua drumul spre scară.

În cameră, Gabriel se apropie de la spate şi o cuprinse cu braţele de mijloc.

– Vino la culcare, Johanna. Te doresc.

– Şi eu te doresc, Gabriel, se întoarse ea, zîmbindu-i.

O ridică în braţe şi o duse la pat.

Făcură dragoste încet, dulce, iar după ce-şi găsiră amîndoi împlinirea, rămaseră îmbrăţişaţi.

– Tare mă mai mulţumeşti, femeie, murmură el, cu glasul îngroşat de afecţiune.

– Să ţii minte lauda asta, my lord, căci sînt sigură că vor veni şi momente cînd n-ai să fii mulţumit de mine.

– Asta-i o grijă, sau o prevestire?

Johanna se rezemă într-un cot, mîngîindu-l uşor pe gît.

– Ba, îţi spun numai adevărul. Sînt datoare să te ajut să ai o viaţă cinstită, bărbate.

– De ce?

– Ca să ajungi în cer, desigur.

Gabriel rîse. Johanna renunţă să-i mai ţină predici şi adormi, cu gîndul la sufletul soţului ei.

Capitolul 10

Primul lucru pe care-l observă Johanna a doua zi dimineața, cînd coborî în sală, fu broderia ei. Pînza cusută era făcută ferfeniță, şi nici sacul cu lucrul de mînă nu rămăsese intact. Vinovatul era preocupat să roadă una dintre băieri. Pe cealaltă o şi devorase.

Dumfries ştia că făcuse o boroboață. Cînd Johanna îl strigă pe nume, pornind spre el, încercă să se tîrască sub un scaun. Scaunul se răsturnă cu zgomot, iar Dumfries începu să urle. Megan veni în goană din cămară.

Cîinele părea un demon din infern. Sunetul înfricoşător pe care-l scotea era atît de puternic, încît se cutremurau grinzile tavanului. Speriată, Megan se aplecă să ridice broderia.

Keith şi Calum năvăliră şi ei pe uşă. Se opriră locului pe prima treaptă, urmați de Gabriel. Acesta îi dădu la o parte şi coborî în sală.

Johanna şi Dumfries trăgeau sacul încoace şi-ncolo. Cîinele era mai puternic, dar Johanna

încerca să-i smulgă sacul din gură, de teamă să nu se înece cu sfoara pe care voia s-o înghită.

Dumnezeule mare, Megan, ce-ai făcut cu broderia stăpînei? întrebă Keith, cînd văzu ce ţinea slujnica în mîini.

Fără s-şi ia ochii de la cîine, Johanna strigă spre Keith:

– Domnule, chiar crezi că Megan mi-a ros lucrul de mînă?

Calum începu să rîdă. În clipa următoare, Johanna îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Gabriel o prinse tocmai la timp, apoi se întoarse spre cîine. Johanna se repezi să treacă în faţa lui.

– Gabriel, să nu-ndrăzneşti să dai în el! strigă ea, ca să se facă auzită peste hohotele de rîs ale lui Calum.

– N-am de gînd să dau în el. La o parte din calea mea, femeie, şi nu-ţi mai frînge mîinile. N-am să-i fac nimic. Dumfries, termină cu urletele astea afurisite.

Johanna nu se clinti. Gabriel o luă pe sus ca s-o dea la o parte, apoi se lăsă într-un genunchi şi deschise cu forţa botul cîinelui, ca să scoată sfoara. Dumfries nu voia să-i dea drumul. Pînă la urmă însă, cu un schelălăit de protest, fu nevoit să cedeze.

Ridicîndu-se, Gabriel o luă pe Johanna de umeri, pentru a o împiedica să consoleze cîinele, şi-i ceru să-l sărute de rămas-bun.

– De faţă cu oamenii? şopti ea.

Gabriel dădu din cap, apoi îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut prelung, stăruitor. Cînd se retrase, Johanna era roşie în obraji şi părea zguduită de-a binelea.

– Pari obosită, nevastă, remarcă el, pornind spre uşă. Ar trebui să se odihneşti.

Johanna se repezi pe urmele lui.

– Nu poţi vorbi serios, my lord.

– Ba eu vorbesc întotdeauna cît se poate de serios, my lady.

– Dar abia m-am dat jos din pat. Doar nu te-aştepţi să mă culc la loc acum?

– Mă aştept să te odihneşti, replică el peste umăr. Şi să-ţi schimbi pledul, Johanna. Iar ţi l-ai pus pe cel greşit.

– E vineri, my lady, îi aminti şi Calum.

Johanna oftă sonor. Megan aşteptă ca bărbaţii să iasă, apoi veni grăbită spre stăpîna ei.

– Du-te în cameră şi stai jos, Lady Johanna. Nu e bine să întreci măsura.

Johannei îi venea să urle. Abia reuşi să se stăpînească.

– Pentru numele lui Dumnezeu... Megan, ţi se pare cumva că-s bolnavă?

Servitoarea o privi atentă, apoi clătină din cap.

– Drept să spun, mie-mi pari în putere.

– Te duci şi tu să stai jos şi să te odihneşti?

– Eu am treburi de făcut, răspunse Megan. N-am timp să stau jos.

– Nici eu, mormăi Johanna. E vremea să mă interesez de mersul gospodăriei.

Megan nu-şi mai văzuse niciodată stăpîna atît de hotărîtă.

– Dar, my lady, soţul dumitale ţi-a poruncit să te odihneşti.

Johanna clătină din cap. Înşiră toate treburile pe care voia să le termine pînă seara, apoi anunţă că se ducea să vorbească despre cină cu bnucătăreasa.

– Te rog să-mi aduci arcul şi săgeţile din camera mea, ceru ea, pornind spre bucătărie. Dacă bucătăreasa binevoieşte, la cină vom mînca tocană de iepure. Mă întorc înainte de ceasurile amiezei, Megan.

Cînd Johanna îl întrerupse din joc, Auggie tocmai îşi pregătea piatra în mijlocul pajiştii.

– N-am chef să merg la vînătoare de iepuri, declară el.

– Speram să fii mai binevoitor, replică Johanna. Şi-n timp ce căutăm iepurii, poate-mi arăţi şi mie unde e ascunsă peştera. Ieri n-am putut-o găsi.

Auggie clătină din cap.

– Mă duc cu tine pînă pe creastă, fată, şi-ţi arăt încă odată încotro e, da' mai mult de-atît n-am să mă întrerup din joc.

Şi încălecă, luînd frîul din mîna Johannei ca să mîne calul.

– Aş dori să-mi îngădui să-i spun soţului meu despre butoaiele cu aur lichid, îi ceru ea.

– Nu-i nici o taină la mijloc, fătucă.

– Ai fi dispus să împarţi băutura cu boierul? Ar putea-o folosi la schimb, pentru provizii.

– Băutura e a boierului meu. Îi datorez viaţa lui MacBain, da' tu n-ai cum să ştii despre asta. Nu i-aş refuza nimic, şi cu atît mai puţin băutura din Highlands. Pînă şi de jocul meu m-aş lăsa, dacă mi-ar porunci el.

Auggie opri calul pe culmea colinei şi arătă spre şirul de copaci ce coborau pe latura dinspre miazănoapte. Îi spuse Johannei să-i numere, începînd de la bradul strîmb din vale, iar cînd ajunse la al doisprezecelea, o opri.

– Acolo-i breşa pe care o cauţi, între copacii ăia. Ieri cînd ai căutat, ai luat-o pe cărarea mai lată de deasupra, nu-i aşa, fătucă?

– Într-adevăr. N-ai vrea totuşi să te mai gîndeşti, şi să vii cu mine?

Bătrînul refuză pentru a doua oară.

– Lasă-i pe soldaţii mai tineri să te însoţească, Johanna. Şi să nu le spui Maclaurinilor despre aurul lichid. Va hotărî boierul nostru ce face cu comoara.

– Dar şi Maclaurinii fac acum parte din clanul nostru, Auggie, îi aminti ea.

Bătrînul oştean MacBain pufni.

– Umblă cu nasul pe sus prin faţa noastră. Se cred aşa de mari şi tari, zău că da. Nici unul din ei n-a fost proscris, înţelegi...

– Ba nu înţeleg, replică Johanna. Mi s-a spus că s-au rugat de soţul meu să-i ajute împotriva englezilor şi...

– Aşa e, o întrerupse Auggie. Tătîne-său a fost Boierul Maclaurin. Sigur că nu şi-a recunoscut niciodată copilul din flori, nici măcar pe patul de moarte. Maclaurinilor le-a convenit să uite că MacBain i-un bastard. Ştiu că-i curge prin vene sîngele lor, cred. Totuşi, de noi, ceştilalţi, n-au nici o nevoie.

Johanna clătină din cap.

– Pun prinsoare că ostaşii clanului MacBain au luptat alături de conducătorul lor în bătălie, ca să-i scape pe Maclaurini.

– Ai cîştiga ceva parale din prinsoarea asta, că dreptu-i ce zici, am luptat alături de boierul nostru.

– Iar Maclaurinii au uitat asta?

Atitudinea Maclaurinilor începea s-o irite, şi încerca să nu arate. Auggie zîmbi.

– Eşti întărîtată pentru MacBaini, nu-i aşa, fată? Devii una de-ale noastre.

Lucirea din ochii bătrînului o făcu să zîmbească. Ţinea mult la părerile şi laudele lui. În scurtul răstimp de cînd îl cunoştea, ajunsese să-i preţuiască prietenia... şi îndrumările. Auggie nu-şi cruţa timpul ca s-o asculte - şi nici nu-i poruncea întruna să se odihnească.

– Acuma la ce mi te-ncrunţi?

Johanna clătină din cap.

– Mă gîndeam doar la împrejurări.

– Iar? O să te-apuce durerea de cap, că tot timpul numai la-mprejurări te gîndeşti. Spor la vînătoare, Johanna, adăugă el, dînd din cap, în timp ce-şi întorcea calul ca să pornească înapoi spre pajişte.

Johanna se îndreptă în direcţia opusă. Ajunsese aproape de cărarea pe care i-o arătase

Auggie, cînd un iepure alb se repezi dintre copaci. Johanna prinse căpăstrul sub genunchiul stîng, puse o săgeată în arc şi ochi. Iepurele căzu tocmai cînd altul îi ieşea în cale.

Probabil ceva alungase animalele din ascunzişuri, căci în mai puţin de douăzeci de minute Johanna doborîse opt iepuri grăsulii şi unul cam costeliv. Se opri la rîu, îşi spălă săgeţile şi le puse la loc în tolbă. Apoi legă iepurii de şa cu o sfoară.

Trei soldaţi din clanul Maclaurin o ajunseră din urmă tocmai cînd pornea îndărăt spre casă. Erau tineri, probabil la vîrsta instrucţiei, căci nici unul încă nu avea cicatrice pe chip sau pe braţe. Doi erau blonzi, iar al treilea avea părul brunet şi ochii verzi.

– Boierul nostru o să se supere c-ai călărit singură, my lady, spuse unul dintre ostaşii blonzi.

Johanna se prefăcu că nu-l auzise. Dezlegă sfoara de şa şi-i dădu iepurii.

– Eşti bun să i-i duci pe ăştia bucătăresei, te rog? Îi aşteaptă.

– Desigur, my lady.

– Cum te numeşti, tinere domn?

– Niall, răspunse soldatul.

Arătînd spre celălalt tînăr blond, adăugă:

– Pe el îl cheamă Lindsay. Iar cel din spatele meu e Michael.

– E o plăcere să vă cunosc, declară Johanna. Acum vă rog să mă scuzaţi. Am de gînd s-o iau pe cărarea asta.

– De ce? întrebă Michael.

– Caut ceva, răspunse ea pe ocolite. N-am să întîrzii mult.

– Boierul nostru ştie ce cauţi?

– Nu-mi mai amintesc dacă i-am vorbit despre planul meu sau nu, minţi ea.

Niall se întoarse spre camarazii lui.

– Staţi voi cu stăpîna, în timp ce eu duc prada la fortăreaţă.

Mulţumită că o escortau, Johanna porni mai departe prin pădure. Poteca se îngusta, tot mai năpădită de tufişuri şi rugi de mure. Lumina soarelui se inflitra prin frunzişul bogat de deasupra. Tinerii zîmbiră cînd Johanna lăudă în şoaptă frumuseţea ce o înconjura.

– Nu sîntem într-o biserică, my lady! strigă Michael. Nu-i nevoie să coboi vocea.

– Ce anume cauţi? se interesă şi Lindsay.

– O peşteră, răspunse Johanna.

Cărarea se despărţea în două. Johanna îşi mînă calul la stînga, apoi le porunci soldaţilor s-o

ia în cealaltă direcţie, dar nici unul nu vru s-o lase singură.

– Atunci, vă rog că însemnaţi locul ăsta, pentru ca la întoarcere să ştim pe unde n-am mers încă.

Îi dădu lui Michael panglica albastra cu care-şi legase părul. Ostaşul tocmai o prindea de o creangă, cînd iapa Johannei începu să se agite. Îşi lipi urechile de cap şi fornăi sonor, sărind într-o parte a cărării. Johanna trase de căpăstru, poruncindu-i să se cumineascâ.

– A speriat-o ceva, remarcă ea.

Aruncă o privire peste umăr, ca să vadă ce-o fi alarmat-o pe iapă, şi văzu că şi calul lui Michael se cabra, nervos.

– Mai bine să ne întoarcem în poiană, propuse Lindsay, străduindu-se şi el să-şi ţină calul sub control.

Johanna nu-l contrazise. O îndemnă pe Rachel cu genunchii, încercînd s-o facă să se întoarcă.

Dintr-o dată, Rachel o luă la goană. Unul dintre soldaţi strigă, dar Johanna nu-i înţelese cuvintele. Iapa coti la stînga şi-şi continuă fuga, în galop. Johanna auzi încă un strigăt, întoarse capul ca să se uite peste umăr, dar fără să-i poată vedea pe soldaţi, iar cînd se răsuci din nou nu mai avu timp să se ferească de creanga care i se

repezea în față. Fu smulsă din șa și căzu într-un tufiș înfrunzit. I se tăie respirația. Cu un geamăt, se ridică în capul oselor. O ramură a frunzișului se desprinse de sub piciorul ei și o lovi în față. Cu o înjurătură deloc potrivită pentru o lady, Johanna se săltă în picioare, încercînd să-și lunge durerea.

Iapa nu se vedea nicăieri. În pădure se lăsase o liniște ireală, și presupuse că ostașii o luaseră prin altă parte. Probabil încă se mai țineau pe urmele iepei.

După ce așteptă un timp, așezată pe un bolovan, Johanna se hotărî să se întoarcă în luminiș. Nu era sigură încotro s-o ia, căci Rachel cotise de mai mult ori în timpul goanei.

– Cred c-am să mă învîrtesc în loc toată ziua, mormăi ea.

Gabriel avea să se înfurie. Nu-l putea învinui. Pădurea era periculoasă, cu atît mai mult cu cît o bîntuiau numeroase fiare sălbatice.

Puse o săgeată în arc, doar ca măsură de prevedere, și porni. După un sfert de ceas și mai bine, crezu că se întorsese în locul de unde plecase. Apoi observă că bolovanul din fața ei era mult mai mare decît cel pe care stătuse așezată. Gîndindu-se că mergea în direcția potrivită, își văzu de drum.

Găsi peştera absolut din întîmplare. Se oprise în faţa altul bolovan, întrebîndu-se dacă s-o ia la stînga sau la dreapta, şi văzu în partea stîngă deschizătura, înaltă cît un stat de om. Era mărginită de-o latură şi de alta de copaci înalţi, cu trunchiuri subţiri.

Johanna fu atît de emoţionată că o descoperise, încît uită de orice prudenţă. Alergă înăuntru, pomenindu-se într-o galerie luminată prin crăpăturile tavanului. În capăt se deschidea o grotă mare cît sala din fortăreaţă. Peretele din partea stîngă fusese cioplit în formă de poliţe asemănătoare cu nişte trepte frînte. La dreapta se înşirau butoaiele. Erau cel puţin douăzeci de poloboace, poate chiar mai multe. Căpeteniile care le aduseseră acolo le puseseră culcate pe-o parte. Cele de jos stăteau pe pardoseala de stîncă, iar următoarele formau o piramidă care ajungea pînă la plafonul cavernei.

Timpul nu făcuse lemnul de stejar să putrezească. Peştera era foarte uscată.

Johanna abia aştepta să-l cheme pe Gabriel ca să-i arate comoara, dar îşi aminti că trebuia să-l aştepte pînă se întorcea de la vînătoare.

– Un cîine tot cîine rămîne, Gabriel, bombăni ea.

Nu plecase la vînătoare, ci la furat. Dar avea să-i salveze sufletul, cu sau fără voia lui.

Ieşi din peşteră ca să-i aştepte pe soldaţi. Urcîndu-se pe bolovan, se rezemă de trunchiul unui copac uriaş şi-şi încrucişă braţele pe piept.

Peste un ceas şi mai bine, Johanna ajunsese la capătul răbdării. Îşi spuse că nu-i mai rămăsese decît să-şi găsească singură drumul spre casă.

Tocmai se pregătea să sară de pe pietroi, cînd auzi un mîrîi din tufişurile aflate chiar în faţa ei.

Încremeni.

Mîrîitul deveni şi mai puternic. Îi amintea de Dumfries, dar ştia că nu era al cîinelui lui Gabriel.

Apoi văzu ochii care o priveau. Erau galbeni. Nu ţipă - deşi, Doamne sfinte, cum ar mai fi făcut-o! Ar fi luat-o şi la fugă, însă nu îndrăznea.

Alt foşnet răsună... şi încă doi ochi galbeni şi apoşi se iviră din desiş. Acum mîrîielile se auzeau din toate părţile. Johanna auzi o mişcare în spatele ei şi ştiu că era înconjurată.

N-avea idee cîţi lupi se adunaseră, aşteptînd s-o sfîşie. Nu intră în panică. Pur şi simplu nu avea vreme pentru o asemenea distracţie.

Şi mai descoperi încă un lucru uluitor. Putea să zboare. Pe toţi sfinţii, era sigură că în zbor ajunsese pînă pe ramurile copacului. În nici un caz nu-şi amintea că s-ar fi căţărat pînă acolo. Era

aproape în siguranţă cînd un lup mai îndrăzneţ o prinse de capătul pledului. Înnebunită, încercă să şi-l smulgă. Fiara strîngea materialul în fălci, scuturînd din cap cu îndîrjire. Johanna stătea culcată pe o creangă, agăţată cu o mînă de trunchi, iar cu cealaltă ţinîndu-şi tolba, ca să nu-i cadă săgeţile. Era o poziţie precară, iar picioarele îi ajungeau pînă la cîteva degete deasupra colţilor lupului.

Nu îndrăznea să se uite în jos. Cuprinse ramura cu picioarele şi încercă să-şi dezlege cingătoarea, ca să n-o stînjenească pledul. Cînd termină, îl lăsă să cadă la pămînt, pradă lupilor.

În sfîrşit, scăpase. Se urcă si mai sus, scîncind, iar cînd ajunse la o înălţime destul de mare ca să fie încredinţată că era în siguranţă, se aşeză în scobitura dintre trunchi şi o creangă groasă.

În sfîrşit, îşi adună destul curaj ca să privească jos. Avu senzaţia că-i căzuse inima printre măruntaie. Dumnezeule mare, erau cel puţin şase fiare. Dădeau tîrcoale copacului, mîrîind şi clănţănind din dinţi, iar unul dintre ei, probabil capul haitei, era atît de mare, încît pe lîngă el Dumfries ar fi părut un căţelandru.

Atenţia îi fu atrasă de o mişcare din dreapta. Un lup se urcase deasupra intrării în grotă. Părea

gata să sară spre ea. Johanna nu ştia dacă putea parcurge distanţa sau nu, dar nici nu avea de gînd să afle. Îşi scoase arcul de la umăr, potrivi o săgeată şi se întoarse într-acolo, ţintind.

Nimeri lupul în zbor. Săgeata i se înfipse într-un ochi, iar animalul căzu la pămînt, printre ceilalţi. Aceştia se repeziră imediat asupra lui.

Johanna mai omorî încă trei. Auzise că lupii erau animale deştepte, dar aceştia nu păreau. Atîta vreme cît stăteau sub ea, erau la adăpost de săgeţi, căci rămurişul o împiedica să ochească, dar se urcau pe stîncă unul după altul şi încercau să se arunce asupra ei.

O dureau degetele, de la săgeata pe care o ţinea strîns în arc. Voia să-l ia la ochi pe lupul cel uriaş. Era sigură că acela îl rănise pe Dumfries - poate după sîngele uscat de pe colţii lui. Părea mai degrabă un demon decît un animal. N-o slăbea o clipă din ochi.

– Tu eşti cel numit Cătelul, nu-i aşa?

Johanna nu crezuse că putea fi mai rău de-atît, dar se înşelase. Nu se aşteptase la polaie. Fusese prea ocupată ca să observe că soarele dispăruse, acoperit de nori groşi.

Un trăsnet bubui printre copaci, urmat nu peste mult de o aversă torenţială. Ramurile deveniră imediat alunecoase, iar Johanna nu putea

cuprinde tot trunchiul cu braţul. Monstrul continua s-o aştepte la rădăcina copacului.

Auzi un glas strigînd-o pe nume. Şopti o rugăciune de mulţumire, înainte de a răspunde.

Ropotul de copite apropiindu-se îl făcu în sfîrşit pe lup să plece. Johanna era pregătită. Imediat ce fiara se desprinse de lîngă copac, lăsă săgeata liberă. Îl ochise în mijloc, dar săgeata îi nimeri partea dinapoi. Lupul scoase un urlet de durere şi se întoarse iar spre ea. Johanna smulse încă o săgeată din tolbă, o puse în arc şi ochi din nou.

Soldaţii clanului MacBain apărură la cotul potecii tocmai cînd săgeata trasă de Johanna şuiera prin aer, ucigînd lupul. Forţa loviturii îl aruncă înapoi, după care animalul căzu la pămînt, în faţa cailor.

– Eşti bine, my lady?

Nu le vedea chipurile, dar recunoscu glasul lui Calum.

– Da, Calum! strigă ea. N-am nimic.

– Nu pare să fie în regulă, se auzi şi glasul lui Keith, strigînd apoi: I-ai omorît pe Căţelul nostru!

Ostaşul din clanul Maclaurin părea uluit, dar Johanna nu voia ca soldaţii să creadă că ucisese animalele cu plăcere sau cu mîndrie.

– Nu-i chiar aşa, răspunse ea.

– Nu dumneata l-ai omorît?

– Astea-s săgeţile ei, observă Keith.

– Nu voiau să mă lase în pace, domnilor. Am voit nevoită să-i ucid. Vă rog să nu spuneţi la nimeni, şi cu atît mai puţin boierului nostru. E prea ocupat cu treburile lui ca să-l tulburăm cu asemenea fleacuri.

– Dar, my lady...

– Calum, nu mă contrazice. N-am chef să fiu politicoasă. Am avut o dimineaţă obositoare. Dă-ţi doar cuvîntul de cinste c-ai să-mi păstrezi secretul.

I se agăţase o ramură în păr. În timp ce încerca să şi-o desprindă, îi aşteptă pe ostaşi să jure. N-avea de gînd să coboare pînă n-o făceau.

Gabriel avea să se înfurie. Numai gîndul la reacţia lui îi făcea piele-de-găină.

Oamenii încă nu-i promiseseră.

– Nu v-am cerut cine ştie ce mare lucru, mormăi Johanna de una singură.

Calum izbucni în rîs. Nu avu nevoie de mult timp ca să înţeleagă ce ce.

Gabriel ştia deja.

– Vino jos. Numaidecît!

Furia din glasul soţului ei aproape o făcu să cadă din copac. Mormăind o sudalmă, Johanna dădu o creangă la o parte şi privi în jos.

Mai bine nu s-ar fi uitat. Îl văzu de îndată pe Gabriel. Îşi ţinea mîinile pe oblîncul şeii şi o privea cu o expresie ce părea destul de calmă.

Dar ştia ea ce ştia. Cînd mugise acea poruncă, soţul ei nu-şi putuse ascunde furia.

– Johanna, coboară aici.

Tonul lui ursuz n-o încînta deloc. I-ar fi şi spus-o, dar nu credea că opinia ei avea prea mare importanţă pentru el. Se gîndi că ar fi fost mai bine să se supună.

Din păcate, picioarele refuzau s-o asculte. Îi amorţiseră pe creangă, aşa că, în cele din urmă, Gabriel fu nevoit să se urce după ea, desprinzîndu-i mîinile de copac cu forţa.

Îi petrecu braţele pe după gîtul lui, apoi o strînse la piept, ţinînd-o de mijloc. O vreme, nu se mişcă din loc. Johanna nu-şi dăduse seama cum o pătrunsese frigul pînă cînd începu să simtă căldura trupului lui. Tremura de-a binelea.

Observă că şi el tremura. De furie, oare?

– Gabriel?

Teama pe care i-o auzi în voce îl făcu să cedeze.

– Încetează să te mai temi de mine, fir-ar să fie! şopti el furios. Pe toţi sfinţii, îmi vine să te strîng de gît pîn-o să-ţi vină mintea la cap,

femeie, dar nici c-un deget nu m-aş atinge de tine!

Mustrarea lui o ustură. Nu făcuse nimic care să-l supere... decît că, poate, îi nesocotise porunca aceea ridicolă de a se odihni. Da, se încredinţă Johanna, asta era: nu-i luase în seamă sfatul.

– Am încetat deja să mă mai tem de tine, fir-ar să fie, mormăi ea. Dar de ce eşti atît de furios?

Gabriel nu-i răspunse. Nu putea. Abia se stăpînea să nu răcnească. Trebuia să aştepte pînă se calma, înainte de a-i spune că-i scurtase viaţa cu douăzeci de ani, făcîndu-l să treacă printr-o asemenea sperietură.

Preferînd să schimbe subiectul, ca să-l mulţumească, Johanna începu să-l laude:

– Ai avut dreptate, bărbate. Pădurile mişună de lupi.

Nici n-ar fi putut găsi un lucru mai nepotrivit pe care să i-l spună, înţelese ea, cînd îi simţi braţul strîngînd-o atît de tare, încît i se tăie respiraţia.

– Eşti udă leoarcă, se răsti Gabriel. Dacă-mi faci o febră, într-o săptămînă te cureţi.

– Nu-i adevărat! îl contrazise ea. Am să-mi schimb hainele şi n-o să mi se întîmple nimic. Şi nu mă mai strînge aşa, bărbate. Nu pot să respir.

Gabriel sudui scurt, apoi se mişcă pe neaşteptate, începînd să coboare. Ţinîndu-se de gîtul lui, Johanna închise ochii.

După ce ajunse pe pămînt, Gabriel o duse în braţe pînă la calul lui şi o ridică în şa. N-o mînuia deloc cu blîndeţe.

Noroc că ostaşii nu le dădeau atenţie. Gabriel le ordonase să ia de-acolo leşurile lupilor, iar Calum şi Keith se. grăbeau să le lege de gît cu frînghii.

– Tîrîţi-i pînă sus pe creastă şi daţi-le foc, porunci el.

Aruncă frîul lui Rachel spre Lindsay şi-i ordonă să se întoarcă la fort, împreună cu ceilalţi ostaşi.

Voia să stea un moment singur cu soţia lui.

Johanna îşi împreună mîinile, ridicînd capul, într-o încercare de a arăta cît mai demnă.

După ce soldaţii plecară, Gabriel se întoarse iar spre ea, punîndu-i o mînă pe coapsă, pentru a o face să-l privească.

– N-ai nimic să-mi spui, nevastă?

Johanna dădu din cap, dar rămase tăcută.

– Ei? insistă el.

– Aş dori să-ţi treacă furia.

– Nu asta voiam să aud.

Johanna îi acoperi mîna cu a ei.

– Te aştepţi să-mi cer iertare, nu-i aşa? Prea bine, dar. Îmi pare rău că ţi-am nesocotit propunerea de a mă odihni.

– Propunere?!

– Nu e nevoie să urli la mine, bărbate. E necuviincios.

– Necuviincios?!?

Nu înţelegea de ce trebuia să-i repete toate cuvintele. La rîndul lui, Gabriel nu înţelegea cum de nu-şi pierduse minţile după întîlnirea cu lupii. Nu-şi dădea seama ce i s-ar fi putut întîmpla? Dumnezeule mare, nici măcar nu suporta să se gîndească. Fiarele ar fi putut s-o sfîşie în bucăţi.

– Johanna, vreau să-mi promiţi că niciodată n-ai să mai părăseşti fortul neînsoţită.

Glasul îi era răguşit. Johanna se gîndi că probabil din cauză că încerca să nu strige la ea. Dacă aşa era, însemna că ţinea într-adevăr seama de sentimentele ei.

– My lord, nu vreau să devin prizonieră în casa dumitale, îi explică ea. Deja a trebuit să mă folosesc de un şiretlic ca să pot vîna şi eu puţin. Ar trebui să pot veni şi pleca oricum poftesc.

– Ba n-ar trebui.

– Nici cu escortă?

– La naiba, femeie, tocmai asta ţi-am...

– Propus?

– Nu ţi-am propus nimic! Ţi-am poruncit să-mi făgăduieşti c-ai s-o faci.

Johanna îl bătu pe mînă, dar Gabriel era prea nervos ca să se calmeze. Arătă spre rădăcina copacului, unde zăcea pledul ei ferfeniţit.

– Nu-ţi dai seama c-ai fi putut să fii sfîşiată la fel de repede şi uşor ca pledul ăla?

Johanna făcu ochii mari. Părea să înţeleagă în sfîrşit prin ce pericol trecuse. Gabriel dădu din cap.

– Da, nevastă, puteai să mori.

O văzu zîmbind, şi se enervă din nou. Nu la reacţia asta se aşteptase. Cum s-o înveţe să fie prevăzătoare, dacă nu înţelegea pericolele din jur?

– Încerc că mă obişnuiesc cu faptul că am o nevastă, Johanna, se încruntă el, iar tu nu-mi uşurezi deloc sarcina. De ce Dumnezeu zîmbeşti?

– Tocmai mi-am dat seama, my lord, că eşti furios pentru că era cît pe ce să mă pierzi. Crezusem că erai supărat fiindcă-ţi nesocotisem sugestia de a mă odihni. Acum înţeleg, adăugă ea, dînd din cap. Adevăru-i că ai început să ţii la mine. Ţi s-a îmblînzit inima, nu-i aşa, bărbate?

N-avea de gînd s-o lase să se repeadă la asemenea concluzii nebuneşti. Clătină din cap.

– Eşti soţia mea şi am să te apăr întotdeauna. Asta-i datoria mea, Johanna. Dar în primul şi-n primul rînd, sînt un războinic, acum şi pentru totdeauna. Pari să fi uitat acest detaliu important.

Johanna nu înţelegea despre ce Dumnezeu tot vorbea.

– Ce legătură are faptul că eşti războinic cu atitudinea ta faţă de mine?

– Sentimentalismele nu mă privesc.

Drept răspuns, Johanna îşi îndreptă umerii.

– Nici pe mine nu mă privesc, replică ea, ca să nu-l lase să creadă că părerea lui o rănise. Şi să ştii că şi eu m-am gîndit numai să mă obişnuiesc să-mi fii pe-aproape.

După expresia din ochii ei, Gabriel îşi dădu seama că-i rănise sentimentele. O luă de ceafă şi o trase spre el, sărutînd-o prelung, apăsat. Johanna îl cuprinse cu braţele de gît şi-l sărută la rîndul ei.

– Dă-mi cuvîntul tău înainte să plecăm de-aici.

– Ţi-l dau.

Repeziciunea cu care se învoise îl mai bine dispuse. Dar nu pentru mult timp.

– Ce anume ţi-am promis adineaori, my lord?

– Mi-ai promis să nu mai pleci din fort fără escorta cuvenită!

Nu voise să strige - dar, Doamne, îl scotea din minți! Despre ce tot discutau de-un sfert de ceas?

– Aș dori să-ți arăt ceva, continuă Johanna. Mă gîndisem să aștept pînă mîine, căci mă așteptasem să-ți ia ceva timp ca să uiți despre mica peripeție de azi, dar m-am răzgîndit, Gabriel. Vreau să-ți arăt acum. Sînt sigură că surpriza mea te va înveseli. Lasă-mă să cobor.

– N-am să uit niciodată întîmplarea de azi, mormăi el, încruntat, în timp ce o ajuta să descalece. Își luă arcui din spatele șeii și o urmă în peșteră.

Fu nevoit să se înghesuie prin intrarea îngustă, și să meargă cu capul aplecat; dar, cînd ajunse în grota propriu-zisă și văzu poloboacele, încetă să se mai plîngă.

Entuziasmul ei față de ceea ce descoperise îi plăcea mai mult chiar și decît comoara.

– Acum vei avea ceva de preț ca să oferi la schimb, anunță Johanna. Și nu va mai fi nevoie să furi. Ce ai de spus în legătură cu asta, my lord?

– Of, Johanna, mă lași fără toată plăcerea vînătorilor, replică el.

Răspunsul lui n-o mulțumi deloc.

– Sînt datoare să-ți mîntuiesc sufletul, bărbate, și pe toți sfinții, am să încerc întruna, cu sau fără ajutorul tău.

Gabriel rîse. Ecoul hohotelor sale răsună prin toată caverna, din piatră-n piatră.

N-o mai contrazise. Reveniră afară, unde Johanna aşteptă pînă cînd Gabriel blocă intrarea cu pietre, pentru ca să nu poată intra animalele.

La întoarcere, călări pe acelaşi cal cu el. Cînd ajunseră pe creastă, ieşise din nou soarele.

– Johanna, nu vreau să spui nimănui despre butoaiele din peşteră, îi ceru el.

– Cum doreşti, bărbate. Te-ai hotărît ce vei face cu ele?

– O să discutăm mai tîrziu, după cină, îi promise el.

Johanna dădu din cap, apoi îl întrebă:

– Cum m-ai găsit? Credeam că pe ziua de azi te duseseşi la vînătoare.

– Mi-am schimbat planurile, răspunse Gabriel. Boierul MacInnes şi zece oameni de-ai lui au fost văzuţi trecîndu-ne hotarul.

– Şi crezi că vin la tine acasă?

– Da.

– Ce vor?

– Am să aflu cînd vor ajunge aici.

– Şi cînd va fi asta?

– Mai pe seară.

– Vor rămîne la cină?

– Nu.

– Ar fi necuviincios să nu-i pofteşti să mănînce cu tine.

Gabriel ridică din umeri, dar lipsa lui de interes n-o descurajă. Ca soţie, Johanna găsea că o priveau bunele lui maniere.

– Voi instrui servitorii să pună tacîmuri la masă şi pentru oaspetii tăi, anunţă ea.

Îl aşteptă s-o contrazică şi fu plăcut surprinsă cînd Gabriel rămase tăcut.

Deodată, îi veni în minte un gînd neaşteptat şi scoase o exclamaţie.

– Dumnezeule mare, Gabriel, nu cumva ai furat de la clanul MacInnes, nu-i aşa?

– Nu, răspunse el, zîmbind cînd văzu cît era de scandalizată.

Johanna se relaxă iar.

– Atunci, nu trebuie să ne facem griji c-au venit aici ca să lupte.

– Să lupte doar cu zece ostaşi? răspunse el tărăgănat. Nu-mi fac griji deloc.

Amuzamentul lui o făcu să zîmbească. Soţul ei era mai vesel. Poate că buna lui dispoziţie se datora faptului că urma să aibă vizitatori.

Ajunseră în curte, iar Gabriel descălecă primul, apoi se întoarse s-o ajute. Cînd o dădu jos de pe cal, o ţinu în braţe mai mult timp decît era

necesar. Johanna îi zîmbi, în timp ce aştepta să-i dea drumul.

– Johanna, n-ai să mai intri în nici un necaz. Vreau să te duci în casă şi...

– Lasă-mă să ghicesc, my lord, îl întrerupse ea. Vrei să mă odihnesc, nu?

Gabriel zîmbi. Doamne, atrăgătoare mai arăta, cînd era nemulţumită!

– Da, vreau să te odihneşti.

O sărută, apoi se întoarse să-şi ducă la grajd calul.

Johanna clătină din cap. Cum să-şi piradă timpul cu odihna, cînd le veneau musafiri la cină?

Urcă în camera ei, se schimbă repede, apoi coborî iar, grăbită.

Megan stătea lîngă uşă, privind afară.

– Ce faci, Megan?

– Au venit cei din clanul MacInnes.

– Atît de curînd? întrebă Johanna, alăturîndu-i-se. N-ar trebui să deschidem uşile şi să-i primim în casă? Megan clătină din cap, făcîndu-i loc să privească, apoi şopti:

– E ceva în neregulă, my lord. Uite ce încruntaţi sînt toţi. Totuşi, au adus o ofrandă pentru boierul nostru. Vezi lotul acela de pînză pe care-l ţine boierul în faţă?

– Daţi-mi voie să mă uit şi eu, le ceru părintele MacKechnie, din spate.

– Se poartă foarte ciudat, remarcă Johanna. Sînt încruntaţi, dar e clar c-au adus un dar pentru boierul nostru. Poate că se încruntă doar de ochii lumii.

– Ba, nu se poate, replică părintele MacKechnie. Oamenii-de-sus nu-s deloc ca englezii, fătucă.

– Ce vrei să spui, părinte? Oamenii-s oameni, indiferent cum se îmbracă.

Preotul închise uşa înainte de a-i răspunde.

– Din cîte-i cunosc eu pe englezi, am observat la ei un obicei ciudat. Întotdeauna, orice-ar face, au un motiv ascuns.

– Şi cei-de-sus?

Părintele MacKechnie zîmbi.

– Noi sîntem un neam simplu. Ce vezi, aia primeşti. Înţelegi? N-am timp de ascunzişuri.

– Ostaşii lui MacInnes se încruntă fiindcă i-a supărat ceva, interveni Megan. Nu-s destul de isteţi ca să de folosească de şiretlicuri.

Preotul dădu din cap a încuviinţare.

– Nouă vicleşugurile nu ne folosesc la nimic. Boierul MacInnes pare furios ca un bărzăun pe care-a-ncercat cineva să-l strivească.

– Atunci, trebuie să ne străduim să-l împăcăm, chibzui Johanna. Megan, spune-i bucătăresei că ne mai vin unsprezece meseni la cină, şi ajut-o la pregătiri. Vin şi eu îndată.

Megan se grăbi să se supună.

– Bucătăreasa n-o să se supere, anunţă ea peste umăr, din mers. E o MacBain, la urma urmei. Ştie că nu trebuie să se plîngă.

Johanna se încruntă, nedumerită. Ce importanţă avea dacă bucătăreasa era o MacBain sau o Maclaurin? Dar, cum Megan dispăruse deja, îşi spuse că trebuia să mai aştepte înainte de a-i cere explicaţii.

Preotul deschise uşa, iar Johanna trecu în spatele lui.

– Care-i boierul? întrebă ea în şoaptă.

– Bătrînul cu ochi bulbucaţi, călare pe calul rotat, răspunse părintele MacKechnie. Mai bine stai aici, fătucă, pînă cînd bărbatu-tău hotărăşte dacă-i primeşte-n casă sau nu. Eu mă duc să vorbesc cu ei.

Johanna dădu din cap şi rămase după uşă, privind afară pe furiş. Părintele MacKechnie coborî treptele, strigînd o formulă de salut.

Johanna dădu din cap, rămînînd după uşă, de unde privi pe urmele preotului. Părintele

MacKechnie coborî treptele şi strigă o formulă de salut.

Ostaşii din clanul MacInnes nu-l luară în seamă. Chipurile lor păreau dăltuite în piatră, şi nici nu se osteniră să descalece. Johanna se întreba dacă-şi dădeau seama cît de ofensatoare era atitudinea lor.

Întoarse privirea spre boier. Părintele MacKechnie avusese dreptate: MacInnes avea într-adevăr ochii bulbucaţi. Era bătrîn, cu piele zbîrcită şi sprîncene stufoase. Îşi ţinea ochii aţintiţi spre Gabriel. Johanna îşi zări soţul străbătînd curtea. Cînd ajunse la cîţiva paşi de ostaşii clanului MacInnes, se opri.

Boierul străin spuse ceva care-l înfurie vizibil pe Gabriel. Privirea lui se întunecă, devenind înfiorătoare. Johanna nu-i mai văzuse niciodată acea expresie, şi se cutremură. Gabriel părea gata să sară la bătaie.

Războinicii din clanul MacBain trecură în spatele boierului lor. Maclaurinii li se alăturară.

Boierul MacInnes îi făcu semn unui om al său, iar acesta descălecă şi se apropie grăbit. Semăna cu bătrînul, iar Johanna bănui că era fiul lui. Îl privi cum ridica balotul prelung de pe calul boierului. Îl săltă în braţe, se întoarse şi trecu în

fața calului rotat. Ajuns la cîțiva pași de Gabriel, se opri, ridică sacul și-l azvîrli la pămînt.

Sacul se rupse, într-un nor de praf, iar cînd văzduhul se limpezi, Johanna văzu în ce consta ofranda boierului. Din sac se rostogoli o femeie, atît de învinețită și însîngerată încît abia i se mai distingeau trăsăturile. Rămase nemișcată, culcată pe o parte. Era goală, și nu mai avea nici un loc neatins de lovituri, pe tot trupul.

Johanna făcu un pas înapoi, șocată, scîncind încet. Îi venea să verse. Vederea femeii maltratate o impresiona atît de tare, încît era gata să plîngă de rușine... și să urle de furie.

Nu făcu nici una, nici alta. În schimb, își pregăti arcul și săgețile.

Capitolul 11

Mîinile Johannei tremurau, şi nu se putea gîndi decît că ţintească precis, cînd îi ucidea pe ticăloşii care săvîrşiseră acea infamie.

Gabriel tremura şi el de furie. Mîna i se apropie de garda spadei. Nu-i venea să creadă că un om-de-sus se putea înjosi atît de mult, cu o asemenea mişelie. Şi totuşi, dovada zăcea pe pămînt, în faţa lui.

Boierul MacInnes îl privea fudul. Gabriel se hotărî să-l ucidă pe el mai întîi.

– Tu eşti vinovat de omorîrea în bătaie a acestei femei?! răcni el.

MacInnes se încruntă.

– Nu-i moartă. Mai respiră.

– Tu ai făcut-o? repetă Gabriel.

– Da! strigă şi MacInnes. Ba bine că nu!

La auzul unei lăudăroşenii atît de neruşinate, Gabriel începu să-şi tragă spada din teacă. Văzîndu-i mişcarea, Boierul MacInnes înţelese

dintr-o dată în ce pericol se afla şi se grăbi să dea explicaţii:

– Clare MacKay a fost adusă în casa mea de tatăl ei! strigă el. A fost juruită să se mărite cu fiul meu cel mare, Robert.

Arătă cu capul spre ostaşul care stătea lîngă calul lui, apoi continuă:

– Voiam să unesc cele două clanuri, ca să fac din ele o putere de temut, dar căţeaua era pîngărită de trei luni trecute, MacBain, şi de unul de-ai tăi! Degeaba negi adevărul, căci pledul vostru a fost văzut de trei din oamenii mei. La început a minţit, zicînd că sătuse peste noapte la verii ei, şi am fost aşa de nătîng ca s-o cred. O dată ce-a descoperit că era borţoasă, a avut obrăznicia să se laude cu păcătoşenia ei. Nu aşa a fost, Robert?

– Aşa, dară! răspunse fiu-său. N-am să mă mărit cu o tîrfă! mugi el. Un MacBain a necinstit-o, un MacBain s-o aibă!

După ce pronunţă sentinţa, Robert MacInnes întoarse capul spre femeie şi scuipă pe pămînt, lîngă ea. Apoi îşi propti mîinile în şolduri, cu un rînjet crud.

Îşi luă avînd cu piciorul, gata s-o lovească pe femeia căzută, cu vîrful cizmei.

O săgeată îl făcu să încremenească. Scoţînd un ţipăt ascuţit, Robert se împletici înapoi. Săgeata i se înfipsese în coapsă. Îşi duse mîinile la picior, în timp ce se întorcea, strigînd în continuare, ca să vadă cine-l rănise.

Johanna stătea pe treapta de sus, cu privirea spre el. Îşi puse încă o săgeată în arc, luîndu-l în cătare.

Aştepta cel mai mic pretext ca să-l ucidă.

Toţi se uitau la ea. Gabriel voise să intervină înainte ca Robert s-o lovească pe femeie, dar săgeata îl atinsese pe MacInnes înaintea lui. Se întoarse, văzu expresia de pe faţa soţiei sale şi porni imediat spre ea.

Mult timp, nimeni altul nu se mişcă. Maclaurinii erau năuciţi de cele văzute. MacBain erau la fel de surprinşi şi, fără doar şi poate, tot atît de impresionaţi.

Ostaşul rănit se apropie de femeie. Johanna crezu că voia s-o lovească iar.

– Încearcă să mai dai în ea şi, pe toţi sfinţii, am să-ţi înfig săgeata în inima aia neagră.

Furia din vocea ei făcu grupul de ostaşi să fremete. Numaidecît, Robert se retrase. Părintele MacKechnie veni grăbit lîngă femeia căzută şi îngenunche, făcînd deasupra ei semnul crucii, cu o binecuvîntare.

– E neghioabă, şopti Robert.

Oamenii lui Gabriel îl auziră. Trei soldaţi din clanul MacBain porniră spre el. Calum le făcu semn să stea pe loc.

– Boierul nostru va hotărî ce e de făcut! declară el.

Keith, care stătea alături, nu se mai putu abţine.

– Nu-i neghioabă! răcni el. Da' am să-i spun boierului nostru ce gîndeşti despre soţia lui!

– Fiul meu n-a vrut s-o insulte, îi luă apărarea Boierul MacInnes. Doar adevărul l-a grăit. Uitaţi-vă la ochii ei. Şi-a ieşit din minţi, nici pomeneală. Şi pentru ce, dacă-mi daţi voie să vă-ntreb? Asta de jos nu-i decît o stricată.

Gabriel nu mai era atent decît la soţia lui. Ajunse la trepte, dar n-o atinse. Trecu doar lîngă ea.

Johanna nu-l luă în seamă. Se întoarse încet, ţintindu-l cu săgeata pe Boierul MacInnes.

Avu plăcerea să-i vadă chipul pocit albindu-se. Buzele lui groase se crispară de spaimă.

– Care din voi a bătut-o pe femeia asta?

Boierul nu-i răspunse. Se uită la stînga, apoi la dreapta. Parcă ar fi căutat o scăpare.

– Nu poţi să-l omori, şopti Gabriel, astfel încît doar Johanna să-l audă.

Soția lui nu avu nici o reacție, așa că Gabriel repetă porunca. Johanna clătină din cap. Continuă să-l ochească pe MacInnes cu arcul, în timp ce-i răspundea soțului ei.

– Crezi că femeia asta a meritat un asemenea tratament? Crezi că e mai neînsemnată decît un bou cu mintea-n ceață?

– Știi bine că degeaba-mi pui întrebările astea, replică el. Dă-mi arcul și săgeata.

– Nu.

– Johanna...

– Uită-te ce-au făcut! strigă ea.

Chinul din vocea ei îl făcea să i se frîngă inima. Johanna era cît pe ce să-și piardă complet cumpătul. Nu putea îngădui să se întîmple asta.

– Nu-i lăsa să vadă ce deznădăjduită ești, porunci el. Ar fi o victorie pentru ei.

– Într-adevăr, șopti Johanna, în timp ce mîinile începeau să-i tremure.

– Cu cît stăm mai mult aici, cut atîta fătuca rămîne neîngrijită. Dă-mi arma.

Johanna nu putea da drumul arcului.

– Nu-i pot lăsa s-o mai lovească. Nu pot. Trebuie s-o ajut. Nu înțelegi? M-am rugat să mă ajute și pe mine cineva, și nimeni n-a făcut-o. Dar pe ea pot s-o ajut, și trebuie să...

– Nu-i voi lăsa să-i mai facă nimic, îşi dădu cuvîntul Gabriel.

Johanna clătină iar din cap. Gabriel se hotărî să adopte altă atitudine.

– Foarte bine, spuse el. Am să le poruncesc oamenilor mei să-i omoare pe toţi. Asta te mulţumeşte?

– Da.

Gabriel nu-şi putu ascunde mirarea. Oftă, apoi se întoarse să dea ordinul. Dacă Johanna voia ca necredincioşii să moară, avea să-i facă pe plac. La naiba, oricum căutase un pretext.

– Calum! strigă el.

– Poruncă, MacBain?

– Nu! izbucni Johanna.

Gabriel se întoarse spre ea.

– Nu?

În ochii ei se adunaseră lacrimi.

– Nu-i putem ucide.

– Ba putem.

Johanna clătină din cap.

– Dacă ne lăsăm cîrmuiţi de mînie, înseamnă că nu sîntem cu nimic mai buni decît ei. Alungă-i de-aici. Mi se întoarce stomacul pe dos cînd îi văd.

Gabriel dădu din cap, satisfăcut.

– Mai întîi, dă-mi arcul şi săgeata.

Încet, Johanna coborî braţele. Ceea ce se întîmplă în continuare o surprinse atît de mult, încît nici nu avu timp să reacţioneze. Gabriel îi smulse arma din mîini, ochi din răsucire şi trase săgeata cu o iuţeală şi o precizie incredibile.

Se auzi un urlet de durere. Săgeata se înfipsese în umărul aceluiaşi MacInnes. Robert, fiul boierului, îşi scosese jungherul de la cingătoare şi tocmai se pregătea să-l arunce, cînd Gabriel îi observase mişcarea. Nici Calum şi nici Keith nu apucaseră să dea alarma.

Pe Boierul MacInnes îl apucă o criză de furie, dar mînia lui Gabriel era şi mai cumplită. Trecu în faţa Johannei, aruncă arcul la pămînt şi scoase spada.

– Cară-te dracului de pe pămîntul meu, MacInnes, sau te omor cu mîna mea.

MacInnesii nu mai pierdură vremea. Gabriel n-o lăsă pe Johanna să se mişte din loc pînă nu părăsiră curtea.

– Keith, porunci el, trimite zece ostaşi Maclaurini să-i urmărească pînă la hotar.

– La ordin, MacBain! strigă Keith.

Johanna îşi ocoli soţul şi coborî treptele în fugă. Îşi scoase pledul înainte de a îngenunchea

lîngă femeia bătută, şi o acoperi. Părintele MacKechnie îi puse o mînă pe umăr.

– Mai bine s-o ducem în casă, şopti el.

Calum se lăsă şi el într-un genunchi, aplecîndu-se s-o ridice pe femeie.

– N-o atinge! ţipă Johanna.

– Nu poate rămîne aici, my lady, răspunse Calum, încercînd să-i vorbească raţional. Lasă-mă s-o duc înăuntru.

– O s-o ducă Gabriel, hotărî Johanna.

Trase adînc aer în piept, încercînd să se calmeze.

– N-am vrut să strig la tine, Calum. Te rog să mă ierţi.

Calum dădu din cap. Era surprins şi mulţumit că stăpîna lui îi prezentase scuze.

– E moartă? întrebă Keith.

Johanna clătină din cap. Gabriel o ajută să se ridice în picioare, apoi se aplecă s-o ia în braţe pe Clare MacKay.

– Ai grijă cu ea, şopti Johanna.

– Unde vrei s-o pun?

– În camera mea, propuse părintele MacKechnie. La noapte, am să-mi găsesc alt pat.

– Crezi că va trăi? întrebă Calum, în timp ce-şi urma boierul prin curte.

– De unde naiba să ştiu eu? întrebă Gabriel.

– O să trăiască, declară Johanna, rugîndu-se să aibă dreptate.

Calum alergă înainte să le deschidă uşile. Johanna îşi urmă soţul în fort. Hilda tocmai venea dinspre uşa din spate. Îşi văzu stăpîna şi o strigă.

– Putem vorbi ceva despre mîncarea pentru oaspeţii de la cină?

– N-avem nici un oaspete, răspunse Johanna. Mai degrabă aş mînca o cină cu dracul, sau cu Regele John, decît să îndur prezenţa MacInneşilor.

Hilda făcu ochii mari. Johanna porni pe scară, în urma soţului ei, apoi se opri.

– Am început să mă răstesc la toată lumea, Hilda. Te rog să mă ierţi. Azi nu-s în apele mele.

Nu-i aşteptă răspunsul, urcînd grăbită scara. Peste cîteva minute, femeia bătută era întinsă în pat. Gabriel rămse lîngă soţia lui, care o palpa în căutare de fracturi.

– Nu pare să aibă nici un os rupt, şopti Johanna. Cel mai tare mă îngrijorează loviturile la cap. Uită-te la cucuiul ăsta de deasupra tîmplei, Gabriel. Nu ştiu cît de grav rănită e. S-ar putea să nu-şi mai revină.

Johanna nu-şi dăduse seama că plîngea, pînă cînd soţul ei îi porunci să înceteze.

– Dacă te pierzi cu firea, n-o să-i folosească la nimic. Are nevoie de ajutor, nu de lacrimi.

– De ce i-au tăiat aşa părul? întrebă Johanna, atingînd capul femeii.

Clare MacKay avea un păr castaniu închis, des, care-i ajungea doar pînă la urechi. Se vedea clar că oamenii clanului MacInnes i-l tăiaseră cu cuţitul.

Ca s-o umilească, înţelese ea. Da, asta urmăriseră.

– E o minune că mai respiră, spuse Gabriel. Fă tot ce poţi, Johanna. Eu mă duc să-l chem pe părintele MacKechnie. Va dori să-i dea ultima împărtăşanie.

Johanna vru să protesteze. Sfînta taină a cuminecăturii din urmă nu li se administra decît nefericiţilor ajunşi în pragul morţii. Raţiunea îi spunea că ar fi fost firesc s-o facă, dar biata femeie mai respira, fir-ar să fie, iar Johanna nici măcar nu voia să se gîndească la posibilitatea de a nu-şi mai reveni.

– Doar ca măsură de prevedere, insistă Gabriel, ca s-o înduplece.

– Da, şopti ea, doar ca măsură de prevedere...

Se îndreptă de spate.

– Am s-o ajut să se simtă puţin mai bine.

Se duse după ulciorul cu apă şi ligheanul de pe cufăr şi le aduse la pat. Voia să le pună alături, pe podea, dar Gabriel trase cufărul mai aproape, şi porni spre uşă, în timp ce Johanna aducea un vraf de cearşafuri curate.

Gabriel întinse mîna spre zăvorul uşii, apoi se opri dintr-o dată şi, întorcîndu-se, îşi privi soţia. Johanna nu-i mai dădea nici o atenţie. Se aşezase grăbită pe marginea patului şi tocmai înmuia un ştergar în apa pe care o turnase în lighean.

– Răspunde-mi la o întrebare, îi porunci el.

– Da?

– Ai fost şi tu vreodată bătută aşa?

Johanna nu ridică privirea spre soţul ei cînd îi răspunse:

– Nu.

După ce-i auzi răspunsul, Gabriel lăsă să i se reverse aerul din piept. Nu-şi dăduse seama că-şi ţinea respiraţia.

Apoi, Johanna adăugă:

– Rareori mă lovea peste faţă sau peste cap. O dată, însă, a fost mai neatent.

– Şi peste restul trupului?

– Locurile acelea erau acoperite de haine, răspunse ea.

N-avea idee cum îl afectau afirmaţiile ei. Gabriel era zguduit. Se mira că Johanna mai

acceptase să se recăsătorească. La naiba, îi ceruse să aibă încredere în el. Acum se simțea ca un nătărău. În locul ei, în nici un caz n-ar mai fi avut vreodată încredere în cineva.

– N-o să rămînă cu cicatrice, şopti Johanna. Aproape tot sîngele de pe față i-a curs din nas. Mare minune că nu i l-au rupt. E o femeie drăguță, nu-i aşa, Gabriel?

– Are fața prea umflată de lovituri ca să-mi dau seama cum arată, răspunse el.

– Nu trebuia să-i taie părul.

Părea obsedată de această pedeapsă măruntă.

– Tăierea părului a fost cea mai neînsemnată dintre umilințe, Johanna. Nu trebuiau s-o bată. Nici cu cîinii nu te porți în halul ăsta.

Johanna dădu din cap. Şi nici cu boii, adăugă ea în sinea ei.

– Gabriel?

– Da?

– Mă bucur că m-am măritat cu tine.

Era prea stînjenită ca să-şi privească soțul în timp ce-i spunea acest lucru, aşa că se prefăcu foarte preocupată de storsul ştergarului.

Gabriel zîmbi.

– Ştiu, Johanna.

Aroganța lui era imposibilă, dar îi încălzea inima lui Johanna clătină din cap apoi reveni la

ceea ce făcea, începînd să şteargă de sînge faţa Clarei MacKay, şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Se îndoia că femeia o auzea, dar se simţea mai bine repetîndu-i la nesfîrşit că acum era în siguranţă. Îi mai promitea şi că nimeni n-avea să-i mai facă nici un rău vreodată.

Gabriel deschise uşa şi găsi holul plin de femei. Toate purtau pledul clanului MacBain.

În faţa lor stătea Hilda.

– Am dori să dăm o mînă de ajutor la îngrijirea bietei femei, spuse ea.

– Părintele MacKechnie trebuie să-i dea ultima cuminecătură, înainte să puteţi intra, răspunse Gabriel.

Preotul aştepta în spatele grupului. Auzi cuvintele boierului şi-şi croi imediat drum printre femei, cerîndu-le să-i facă loc. Intră în cameră, se duse grăbit la picioarele patului, unde-şi lăsase traista, şi scoase o etolă prelungă şi îngustă, violetă. Îi sărută capetele împodobite cu franjuri, şopti rugăciunile şi-şi trecu patrafirul pe după gît.

Gabriel închisese uşa. Coborî la parter, unde-l aşteptau Calum şi Keith.

Cei doi ostaşi îşi urmară boierul în sala cea mare.

Gabriel văzu pledul căzut pe podea, în faţa căminului. Cîinele nu era acolo.

– Unde dracu-i Dumfries?

– Pe-afară, la adulmecat, presupuse Calum.

– În dimineața asta, a plecat cu noaptea-n cap, adăugă și Keith.

Gabriel clătină din cap. Dacă observa lipsa cîinelui, Johanna ar fi făcut o criză. Se temea să nu se rupă cusăturile pe care i le făcuse.

Făcu un efort să se gîndească la lucruri mai importante.

– Calum, adună toți ostașii clanului MacBain la un loc, porunci el. Vreau ca fiecare dintre ei să-mi spună cu gura lui că nu s-a atins de Clare MacKay.

– Și-ai să-i crezi...

Keith se întrerupse, cînd boierul său îl privi încruntat.

– Nici unul dintre războinicii mei n-o să mă mintă, Keith, se răsti Gabriel.

– Dar dacă unul recunoaște că și-a petrecut o noapte cu femeia asta? Atunci, ce-ai să faci?

– Nu te privește. Vreau să te duci la Boierul MacKay și să-i spui ce s-a întîmplat azi aici.

– Să-i spun că fiica lui e pe moarte, sau să-i vorbesc mai pe ocolite?

– Spune-i că a primit ultima împărtășanie.

– Și să-i mai spun și că un MacBain...

– Îi spui întocmai de ce anume a învinuit-o Boierul MacInnes, replică Gabriel, nervos. La dracu', mai bine-i omoram pe ticăloşii ăia cît am avut prilejul.

– Te trezeai c-un război pe cap dac-ai fi făcut-o, MacBain, preciză Keith.

– Războiul a şi fost declarat, se răsti Gabriel. Crezi c-am să uit atît de uşor că fiul boierului a-ncercat să-mi omoare nevasta?! strigă el.

Războinicul clătină din cap.

– Ba, boierule, se grăbi el să răspundă. Şi nici dumneata n-ai să uiţi, iar eu îţi stau alături în privinţa asta.

– Ba bine că nu! întări Gabriel apăsat.

Calum făcu un pas înainte.

– S-ar putea ca MacKayii să declare şi ei război, dacă bănuiesc că un MacBain a compromis-o într-adevăr pe Clare MacKay.

– Nici unul dintre oamenii mei nu s-ar purta atît de mişeleşte, se răsti Gabriel.

Calum dădu din cap a încuviinţare, dar Keith nu era la fel de convins.

– MacInnes a spus că ţi-a văzut pledul clanului, îi reaminti el boierului.

– Minţea, susţinu Calum.

– Boierul MacInnes a mai spus şi că însăşi Clare MacKay a recunoscut să-şi petrecuse o noapte cu un MacBain, nu se lăsă Keith.

– Atunci, minte, i-o întoarse Calum.

Gabriel le întoarse spatele.

– V-am dat la amîndoi nişte îndatoriri. Îndepliniţi-vi-le.

Imediat, soldaţii ieşiră din sală. Gabriel rămase mult timp lîngă vatră.

Avea pe cap o problemă îngrozitor de grea. Ştia, fără nici o umbră de îndoială, că nici unul dintre oamenii lui nu era răspunzător de necinstirea Clarei MacKay.

Şi totuşi, fusese văzut acolo pledul clanului MacBain... cu trei luni în urmă.

– La naiba, mormăi Gabriel.

Dacă Boierul MacInnes spunea adevărul, nu putea exista decît un singur răspuns - un singur om vinovat pentru toată acea încurcătură afurisită.

Nicholas.

Capitolul 12

Clare MacKay nu se trezi pînă în dimineața următoare. Johanna rămase cu ea pînă spre ziuă, cînd Gabriel intreă în cameră şi o trase de-acolo aproape cu forța. Hilda fu încîntată să-i ia locul.

Johanna tocmai se întorsese în cameră şi se aşezase pe un scaun, lîngă patul Clarei, cînd femeia deschise ochii şi-i vorbi.

– Te-am auzit şoptindu-mi.

Johanna tresări, apoi se apropie grăbită.

– Te-ai trezit, murmură ea, copleşită de uşurare.

Clare dădu din cap.

– Cum te simți?

– Mă doare tot trupul, din creştet pînă-n tălpi.

Johanna încuviință.

– Ai vînătăi din creştet pînă-n tălpi. Te doare şi gîtul? Ai vocea răguşită.

– Adevăru-i c-am zbierat îngrozitor, răspunse Clare. Pot să beau puțină apă?

Johanna se grăbi să-i aducă un şip. O ajută să se ridice în capul oaselor, încercînd să se poarte cît mai blînd cu putinţă, dar femeia se strîmba totuşi de durere. Mîna îi tremura, cînd o întinse spre pocal.

– A fost aici un preot? Mi s-a părut c-am auzit pe cineva rugîndu-se.

– Părintele MacKechnie ţi-a dat sfînta cuminecătură. îi explică Johanna, punînd potirul pe cufăr, după care se aşează din nou pe scaun. Nu ştiam dacă vrei trăi sau nu. Am vrut doar să fim prevăzători, adăugă ea în grabă.

Clare zîmbi. Avea dinţi albi şi frumoşi, şi ochi de un căprui închis. Faţa-i era îngrozitor de umflată, desigur, iar Johanna îşi dădea seama, după felul cum încerca să evite mişcările, că încă mai avea nişte dureri îngrozitoare.

– Cine ţi-a făcut asta?

Clare închise ochii. Evită să-i răspundă la întrebare, punînd în schimb ea una.

– Aseară... ai spus că eram în siguranţă. Ţin minte că te-am auzit şoptindu-mi aceste cuvinte. Spuneai adevărul? Chiar sînt în siguranţă aici?

– Da, sigur că eşti.

– Unde ne aflăm?

Johanna se grăbi să se prezinte, apoi îi povesti tot ce se întîmplase. Omise intenţionat să-i spună

despre săgeata pe care o înfipsese în coapsa lui Robert MacInnes şi cea trasă de soţul ei în umărul lui. Cînd termină cu explicaţiile, Clare începuse să adoarmă din nou.

– Vom vorbi mai tîrziu, îi promise ea. Acum dormi, Clare. Poţi să rămîiu la noi cît de mult doreşti. Îndată, Hilda îţi va aduce ceva de mîncare. Ai să...

Se întrerupse, cînd îşi dădu seama că femeia dormea adînc. O înveli mai bine cu pătura, îşi trase scaunul înapoi şi ieşi din încăpere.

Gabriel tocmai îşi lua cizmele, cînd Johanna intră în odaia lor.

– Bună dimineaţa, my lord, îl salută ea. Ai dormit bine?

Drept răspuns, soţul ei se încruntă. Johanna se duse la fereastră şi dădu blănurile la o parte. După lumina gălbuie de pe cer, deduse că abia se crăpa de ziuă.

– Ţi-am spus să stai în pat, zise el. Ai aşteptat să adorm şi apoi ai plecat din nou?

– Da.

Gabriel se încruntă şi mai tare. Johanna încercă să-l împace.

– M-am gîndit să mă odihnesc puţin înainte de a coborî. Sînt obosită.

– Arăţi pe jumătate moartă.

– N-are importanță cum arăt eu, replică Johanna, deși își ridică mîinile la cap, încercînd să-și aranjeze părul.

– Vino aici, Johanna.

Străbătînd camera, Johanna se opri în fața lui. Gabriel îi desfăcu cingătoarea petrecută peste pled.

– Vei sta unde-ți spun eu, declară el.

Johanna încercă să-i dea mîinile la o parte.

– Nu-s un giuvaer sau alt nimic, să mă iei de pe raft cînd îți trăsnește prin cap, my lord.

Gabriel se aplecă, o sărută pe frunte, apoi îi șopti:

– Ai să te odihnești.

Spre surprinderea lui, Johanna zîmbi.

Gabriel o luă în brațe și o culcă în pat, acoperind-o cu pătura, apoi se îmbrăcă și ieși repede din cameră.

Ziua începuse destul de bine, dar se strică repede. Calum își aștepta stăpînul în sala mare, cu vestea că sosise încă o petiție de la Baronul Goode, cerînd o audiență la Lady Johanna. Mesagerul care adusese răvașul venea iar de la Boierul Gillevrey, și aștepta răspunsul lui Gabriel.

– Boierul așteaptă la hotarul pămînturi noastre? îl întrebă el pe soldat.

– Ba, boierule. A trimis un sol. Vrea s-o convingă pe Lady Johanna să-l întîlnească pe Baronul Goode lîngă hotarul cu Anglia.

Gabriel clătină din cap.

– Soţia mea nu pleacă nicăieri. Nu vrea să-l vadă pe Baronul Goode. Anglia ţine acum de trecutul ei, iar aici ea priveşte numai spre viitor. Spune-i boierului tău că-i mulţumesc că a acţionat ca mijlocitor. Îmi pare rău că englezii i-au dat bătăi de cap. Voi găsi o cale de a-l răsplăti pentru eforturile lui de a-i ţine pe baron şi vasalii lui departe de moşia mea.

– Ce anume doreşti să-i spun solului? întrebă oşteanul. Voi ţine minte fiecare vorbă, Boier MacBain, şi le voi rosti întocmai cum le-ai spus.

– Spune-i că soţia mea nu va vorbi cu nici un baron şi că ar fi o mare neghiobie s-o bată la cap mai departe.

Mesagerul se înclină şi ieşi din sală. Gabriel se întoarse spre Calum.

– N-ai să-i spui soţiei mele nimic despre toate astea. Nu e nevoie să afle că baronul încearcă iar să ajungă la ea.

– Cum poruncesti, boierule.

Gabriel dădu din cap. Încercă să uite de enervantul baron englez, dar ziua nu deveni mai plăcută. Maclaurinii nu-şi făceau bine treburile,

iar pînă la amiază avură loc trei accidente. Ostaşii erau preocupaţi; se purtau ca şi cum ar fi suferit o gravă insultă şi nu suportau gîndul de a lucra alături de MacBaini. Se vedea clar că dădeau pe aceştia vina pentru încurcătura în care credeau că intraseră.

Ciudat, dar Maclaurinilor nu prea le plăcea să se războiască. Atitudinea lor îl nedumerea pe Gabriel. Se gîndea că-şi pierduseră bărbăţia, după ce ultimul asediu al englezilor îi lăsase aproape fără toată averea lor. Totuşi, Gabriel era indignat. Oamenii-de-sus ar fi trebuit să îmbrăţişeze războiul, nu să fugă de el.

Ajunsese la capătul răbdării. Tocmai se pregătea să-i pedepsească pe cîţiva, cînd Calum apăru în fugă, cu vestea că sosise încă un mesager.

Gabriel nu mai avea chef de întreruperi, şi nici ştirea primită nu-i prea plăcea dar era convins că avea s-o mulţumească pe soţia lui.

Voia ca Johanna să fie fericită. Nu pra înţelegea de ce, dar era destul de cinstit cu sine însuşi ca să recunoască faptul că fericirea ei era importantă.

La naiba, începea să se moleşească. Solul dîrdîia din toate încheieturile, cînd Gabriel îi

îngădui să plece, punîndu-l să repete mesajul pe care trebuia să-l transmită în Anglia.

Johanna coborî scara tocmai cînd mesagerul ieşea pe uşă, şi-l întrebă pe Gabriel cine era acel străin şi ce dorea.

– Un englez, Johanna, răspunse el scurt.

Voia să aştepte pînă la cină pentru a-i da vestea, dar Johanna coborî grăbită scara. Părea îngrijorată.

– Era un mesager, nu-i aşa? De la cine a adus solie, de la Regele John? Sau iar a trimis Baronul Goode o cerere?

În mai puţin de un minut, îngrijorarea i se transformase în spaimă. Gabriel clătină din cap.

– N-a adus veşti proaste, nevastă. Mesajul a venit de la mama ta.

Johanna îl luă de mînă.

– E bolnavă?

– Nu e bolnavă, se grăbi soţul ei s-o liniştească. Sau, cel puţin, nu cred că e. Dacă ar fi bolnavă, n-ar veni aici, nu-i aşa?

– Vine mama aici?!

Johanna strigase atît de tare, încît Gabriel fu uimit. Părea gata să leşine. Numai la o asemenea reacţie nu se aşeptase.

– Nu te bucuri?

– Trebuie să stau jos.

Se prăbuşi pe un scaun. Gabriel veni în faţa ei.

– Răspunde-mi, nevastă. Dacă vestea asta nu te bucură, îl voi trimite pe Calum după mesager, ca să refuze cererea.

Johanna sări în picioare.

– N-ai să faci una ca asta! Vreau să-mi văd mama.

– Atunci, ce Dumnezeu se întîmplă cu tine? întrebă el, prinzînd-o de umeri. De ce te porţi de parcă tocmai ai fi primit cea mai îngrozitoare veste?

- Dar e o veste minunată! replică ea, privindu-l de parcă şi-ar fi pierdut minţile. N-am mai văzut-o pe mama de peste patru ani, Gabriel. Va fi o revedere foarte veselă.

– Atunci, de ce Dumnezeu arăţi de parcă ţi-ar fi venit rău?

Îi dădu mîinile la o parte de pe umeri şi începu să se plimbe prin faţa vetrei.

– Sînt atît de multe de făcut înainte de a ajunge aici, începu ea să-i explice. Trebuie să-i facem o baie lui Dumfries. Fortul trebuie să fie curăţit de sus şi pînă jos. N-am să îngădui ca dulăul tău să mîrîie la mama, Gabriel. Va trebui să-l învăţ buna cuviinţă. O, Doamne, buna cuviinţă!

Se răsuci spre soţul ei, tînguindu-se:

– Maclaurinii nici nu ştiu ce-i aia!

Gabriel nu ştia dacă să rîdă sau să strige, iar pînă la urmă preferă să zîmbească. La vederea expresiei lui, Johanna se încruntă.

– N-am să permit ca mama mea să fie insultată, se răsti ea.

– N-o s-o insulte nimeni, nevastă.

Johanna pufni, neîncrezătoare.

– Nici dezamăgită nu voi îngădui să fie. M-a învăţat să fiu o soţie bună.

Îşi propti mîinile în şolduri, aşteptînd. Soţul ei nu avea nimic de spus.

– Ei? întrebă ea, văzîndu-l că se încăpăţîna să tacă.

Gabriel oftă.

– Ei, ce?

– Trebuie să-mi spui că sînt o soţie bună! strigă Johanna, cu frustrare vizibilă.

– În regulă, încercă el s-o liniştească. În regulă, eşti o soţie bună.

Drept răspuns, Johanna clătină din cap.

– Ba nu sînt deloc, recunoscu ea.

Gabriel îşi rostogoli ochii în orbite. Nu înţelegea ce aştepta de la el.

– Mi-am neglijat datoriile, continuă Johanna. Dar s-a terminat cu toate astea. Voi începe prin a-i învăța pe oamenii tăi bunele maniere, diseară, la cină.

– Ei, Johanna, începu el, pe un ton de avertisment. Oamenii mei sînt...

– Tu să nu te amesteci, Gabriel. N-ai de ce să-ți faci griji. Ostașii tăi îmi vor asculta instrucțiunile. Crezi c-ai să ajungi acasă pînă la cină?

Întrebarea ei îl nedumeri și mai mult.

– Sînt acasă încă de pe-acum, iar cina...

Nu-l lăsă să termine.

– Trebuie să pleci.

– Ce?

– Du-te și adu-l pe Alex, bărbate. Am avut foarte multă răbdare cu tine, continuă ea, în văzu că începea să se încrunte. Fiul tău trebuie să fie acasă cînd va ajunge mama aici. Probabil că va avea nevoie să facă și o baie. Am să-l duc la rîu, împreună cu Dumfries. Dumnezeu știe ce maniere a fost învățat Alex.

Făcu o pauză, oftînd.

– Du-te și adu-l.

După ce-i dădu acest ordin, încercă să iasă din sală. Gabriel o prinse de braț și o întoarse cu forța

spre el, silind-o să-l privească.

– Nu-mi dai tu mie ordine, nevastă.

– Nu-mi vine să cred că profiți de acest prilej ca să te îmbufnezi, bărbate. Dar azi n-am timp să te împac. Am treburi mult mai importante pe cap, adăugă ea. Vreau ca Alex să vină acasă. Doar nu vrei să mă fac de ruşine în fața mamei, nu-i aşa?

Gabriel oftă sonor. Abia îşi mai amintea de propria lui mamă, aşa că nu-şi putea închipui de ce se agita atîta Johanna din cauza unei simple vizite.

Dar voia ca soția lui să fie fericită. Se hotărî să-i spună adevăratul motiv.

– Alex va rămîne la rudele lui pînă cînd...

– Munca la zidul ăla durează de-o veşnicie, îl întrerupse ea.

– Mai am şi alt motiv, nevastă.

– Care?

– Nu vreau să vină aici înainte ca Maclaurinii şi MacBainii să-şi lase deoparte toate neînțelegerile. Alex nu trebuie să sufere nici o... umilință.

Rămînînd complet nemişcată, Johanna îl privi cu o expresie neîncrezătoare.

– De ce l-ar umili cineva pe Alex? Doar e fiul tău, nu-i aşa?

– Probabil.

– L-ai recunoscut. Acum nu te mai poți răzgîndi. Alex crede că tu eşti tatăl lui, Gabriel...

– Lasă fleacurile, i-o reteză el. Vreau să-ți explic ceva.

– Ce anume, bărbate?

– Cînd Maclaurinii aveau o nevoie atît de disperată de un conducător în lupta cu englezii, au trimis la mine un contingent. După ce bătălia a luat sfîrşit, iar englezii n-au mai fost o amenințare pentru mine, Maclaurin s-au bucurat să mă aibă în fruntea lor. Desigur, nu li s-a dat de ales, adăugă el, dînd din cap. Dar față de oamenii mei, n-au fost la fel de îngăduitori.

– MacBainii şi Maclaurinii n-au luptat împreună împotriva englezilor?

– Ba da.

– Atunci, de ce acum Maclaurinii nu sînt recunoscători? Au uitat?

Gabriel clătină din cap.

– Nu toți MacBainii au putut merge la bătălie. Auggie e doar unul dintre cei care acum sînt prea bătrîni ca să se mai lupte. M-am gîndit că Maclaurinii şi MacBainii vor învăța, cu timpul, să se deprindă unii cu alții, dar acum îmi dau seama că asta n-o să se întîmple prea curînd. Am ajuns la capătul răbdării, nevastă. Sau se înțeleg ca

oamenii şi lucrează împreună, sau am să fiu foarte nemulţumit.

Cînd termină cu explicaţiile, mîrîia la fel ca Dumfries. Johanna îl mîngîie pe gît.

– Şi ce se întîmplă cînd eşti nemulţumit?

Gabriel ridică din umeri.

– De obicei, omor pe cineva.

Era sigură că glumea cu ea. Zîmbi.

– N-am să îngădui lupte în casa mea, bărbate. Va trebui să omori în altă parte.

Gabriel era prea uluit de cuvintele ei ca să se simtă ofensat. Johanna tocmai numise fortul "casa ei". Pînă în acel moment, întotdeauna îl considerase al lui.

– Asta-i casa ta?

– Nu e? replică ea.

– Ba da. Johanna, vreau să fii fericită aici.

Părea mirat de propria lui mărturisire. Johanna nu-şi putu ascunde o mică undă de dezamăgire.

– Pari surprins, spuse ea. Unii bărbaţi vor ca soţiile lor să fie fericite. Cu siguranţă, şi tatăl meu a vrut s-o ştie fericită pe mama.

– Iar mama ta ce voia?

– Să-l iubească pe tatăl meu.

– Şi tu ce vrei?

Johanna clătină din cap. N-avea de gînd să-i spună că voia să-l iubească. O asemenea declaraţie ar fi făcut-o să pară vulnerabilă... nu?

– Ştiu ce vrei tu, izbucni ea, într-o încercare de a-i distrage atenţia de la propriile ei sentimente. Vrei să-mi trăiesc viaţa stînd seara lîngă foc şi brodînd, iar ziua să mă odihnesc. Asta vrei, nu? A, şi am mai uitat un lucru. Vrei să stau acolo unde mă pui tu, nu-i aşa?

– Nu-mi arde de glume, nevastă.

Johanna nu glumea, dar nu găsi că ar fi fost o idee prea bună să i-o spună. Nu voia să-i provoace temperamentul.

– Există mai multe căi de a curăţi un peşte de solzi, declară ea. N-ai înţeles?

– Ce Dumnezeu să înţeleg? Aici nimeni nu curăţă peşti.

Îşi spuse că anume refuza să priceapă. Era clar că nu-i plăceau zicalele.

– Am vrut să spun că orice scop se poate atinge pe mai multe căi, îi explică ea. Nu va trebui să folosesc forţa pentru a-i face pe Maclaurini să se poarte frumos. Voi întrebuinţa alte metode.

Dîndu-şi seama că în sfîrşit îl pusese pe gînduri, se grăbi să continue:

– Mi-ai spus să am încredere în tine, îi reaminti ea. Acum, şi eu îţi cer acelaşi lucru. Ai încredere-n mine că mă voi îngriji de Alex. Te rog, adu-l acasă.

Nu mai putea s-o refuze.

– Foarte bine, se învoi el, cu un oftat. Am să-l aduc mîine, dar numai pentru o scurtă vizită. Dacă totul merge bine, va rămîne aici. Altminteri...

– O să meargă bine.

– N-am să îngădui să fie pus în pericol.

– În nici un caz.

– Johanna?

– Da?

– Ai încredere-n mine?

Îl privi lung în ochi. Gabriel bănui că stătea pe gînduri înainte de a-i da răspunsul, iar acest gînd îl irita. Erau căsătoriţi de peste trei luni şi, cu siguranţă, avusese timp destul pentru a învăţa să aibă încredere în el.

– Şovăiala ta mă enervează, se răsti el.

Cuvintele lui nu părură s-o deranjeze prea mult. Îi atinse obrazul cu mîna.

– Îmi dau seama, şopti ea. Da, Gabriel, am încredere în tine.

Se apropie de el şi îl sărută. Mirarea din vocea ei, pe lîngă această efuziune sentimentală, îl făcu să zîmbească.

– Dar tu ai încredere în mine?

Gabriel fu cît pe ce să izbucnească în rîs pînă-şi dădu seama că vorbea serios.

– Un războinic nu are încredere în nimeni, Johanna, decît în boierul lui, desigur.

– Dar bărbaţii ar trebui să aibă încredere în nevestele lor, nu?

Nu ştiu ce să-i răspundă.

– Nu cred că e necesar.

Îşi frecă bărbia, apoi adăugă:

– Ba, ar fi o neghiobie.

– Gabriel?

– Da?

– Mă faci să-mi vină să-mi smulg părul din cap.

– Îmi cer iertare, stăpînă, interveni Hilda, din uşă. Aveţi puţintel răgaz?

– Cine stă cu Clare? o întrebă Johanna.

– Părintele MacKechnie e la ea acum, răspunse bucătăreasa. Voia să-i vorbească.

Johanna dădu din cap, iar Gabriel se ridică în picioare.

– De ce nu mi-ai spus că s-a trezit?

Nu-i lăsă timp să-i răspundă, ci porni spre scară. Johanna îl urmă grăbită.

– I-am promis că poate sta aici! se repezi ea să-i explice.

Soţul ei nu-i răspunse. Dîndu-l pe Dumfries la o parte din drum, Johanna urcă treptele după el.

– Ce vrei să faci?

– Am să vorbesc doar cu ea, Johanna, atîta tot. Nu-ţi face griji.

– N-ar putere să stea mult de vorbă, bărbate, şi s-ar putea ca tocmai acum să i se spovedească părintelui MacKechnie. Nu trebuie să-i întrerupi.

Cînd Gabriel ajunse pe culoarul de la etaj, preotul tocmai deschidea uşa camerei. Gabriel îl salută din mers, urmat îndeaproape de Johanna.

– Ai s-aştepţi aici pînă vorbesc cu ea, îi porunci el.

– Dar s-ar putea să se teamă de tine, bărbate.

– Atunci, n-are decît să se teamă.

Şi-i închise uşa-n faţă. Johanna nu avu timp să se indigneze. Era prea îngrijorată pentru Clare MacKay.

Îşi lipi urechea de uşă, încercînd să asculte. Părintele MacKechnie clătină din cap, trăgînd-o de-acolo.

– Nu fi indiscretă cu soţul tău, o dojeni el. Ar trebui să ştii, de-acum, că boierul nostru nu i-ar face niciodată vreun rău unei femei.

– A, ştiu asta, se repezi Johanna să răspundă. Totuşi, Clare MacKay n-are de unde să ştie, nu-i aşa?

La aceste cuvinte, preotul nu mai avu nimic de spus. În continuare, Johanna schimbă subiectul:

– Clare s-a spovedit?

– Da.

Umerii Johannei se înmuiară. Părintele MacKechnie găsi că această reacţie era foarte ciudată.

– Confesiunea e o sfîntă taină, îi reaminti el. Voia să fie iertată de păcate.

– Cu ce preţ? întrebă Johanna, în şoaptă.

– Nu-ţi înţeleg întrebarea, fătucă.

– Canonul, izbucni ea. A fost aspru, nu-i aşa?

– Ştii bine că nu pot discuta despre canonul de pocăinţă, răspunse el.

– Episcopului Hallwick îi plăcea să se laude cu canoanele pe care le impunea! spuse Johanna.

Preotul îi ceru cîteva exemple. Johanna lăsă la urmă canonul care o dezgusta cel mai mult.

– Un picior pentru un ou, spuse ea. Episcopul a rîs după ce i-a sugerat primului meu soţ s-o pedeapsească rupîndu-i un picior pe o servitoare care furase un ou.

Părintele MacKechnie o luă la întrebări, iar după ce află toate răspunsurile, clătină din cap.

– Mi-e ruşine de ce aud, recunoscu el, căci mi-ar plăcea să cred că toţi preoţii sînt oameni buni, care fac lucrarea lui Dumnezeu aici, pe pămînt. Episcopul Hallwick va da socoteală în ziua judecăţii, cînd o să apară în faţa Făuritorului şi va încerca să-i explice cruzimile lui intenţionate.

– Dar, părinte, pe episcop îl sprijină biserica. Îşi ia canoanele din cartea cea sfîntă. Acolo e scrisă pînă şi lungimea bâtului.

– Ce tot vorbeşti? Care bâţ? întreabă nedumerit preotul.

Johanna nu înţelegea cum se nu ştia despre ce vorbea.

– Biserica dictează cum se cade să se poarte un soţ şi o soţie. O nevastă supusă e bună şi sfîntă. Biserica aprobă bătaia dată femeilor şi, de fapt, chiar recomandă asemenea pedepse, pentru că femeile vor încerca să-şi stăpînească bărbaţii, dacă nu sînt supuse cu forţa.

Se opri ca să respire. Subectul o tulbura, dar nu voia ca preotul să vadă. O putea întreba de ce era atît de deznădăjduită, iar atunci ar fi trebuit, cu siguranță, să-i mărturisească un păcat de moarte.

– Biserica nu vede cu ochi buni crima, desigur. Nici un bărbat n-ar trebui să-şi omoare nevasta în bătaie. Bățul e mai bun decît pumnul. Trebuie să fie făcut din lemn, nu din fier, şi nu mai lung de atît.

Şi ridică mîinile, pentru a-i arăta lungimea.

– De unde-ai auzit aceste reguli?

– De la Episcopul Hallwick.

– Nu toți oamenii bisericii cred...

– Dar trebuie să creadă! îl întrerupse ea, tot mai agitată.

– De ce, fătucă?

Cum de nu înțelegea? Era preot, la urma urmei, şi trebuia să cunoască regulile.

– Pentru că femeile sînt cele din urmă dintre făpturile dragi lui Dumnezeu, şopti ea.

Părintele MacKechnie îşi păstră o expresie stăpînită. O luă de braț şi o conduse spre uşă. Nu voia ca boierul lui să-şi vadă soția în starea aceea.

Lîngă trepte se afla o bancă, iar preotul se aşeză, apoi bătu cu palma locul de lîngă el. Johanna se aşeză şi ea numaidecît. Îşi ținea capul

plecat şi-şi făcea de lucru aranjîndu-şi pliurile pledului.

Părintele MacKechnie mai aşteptă cîteva clipe ca stăpîna să se calmeze, apoi o întrebă:

– De unde ştii că femeile sînt ultimele dintre făpturile iubite de Dumnezeu?

– Aşa e ierarhia, răspunse ea.

Şi-i repetă din memorie ceea ce fusese învăţată, ţinîndu-şi tot timpul capul în piept.

– Ei... murmură preotul. Mi-ai dat o listă întreagă la care să meditez. Ia spune-mi un lucru, Johanna. Chiar crezi că boii cei greoi la minte...

– Înceţi la minte, părinte, îl corectă ea.

Părintele dădu din cap.

– În regulă. Crezi că boii cei înceţi la minte vor avea un loc în cer mai sus-pus decît al femeilor?

Era un om atît de bun, încît Johanna nu voia să-l dezamăgească. Dar nici nu avea de gînd să mintă, oricare ar fi fost consecinţele.

– Nu, şopti ea.

Ridică o clipă privirea şi, cînd văzu că nu părea indignat, trase aer în piept şi continuă:

– Nu cred nimic din toate astea. Sînt o eretică, părinte, şi cu siguranţă am să ard în flăcările iadului.

Preotul clătină din cap.

– Nici eu nu le cred, spuse el. Nu sînt decît prostii născocite de fricoşi.

Johanna se rezemă de perete, vizibil uimită de atitudinea părintelui MacKechnie.

– Dar învăţăturile bisericii...

– Învăţăturile sînt interpretate de oameni, Johanna. Nu uita acest lucru atît de însemnat.

O luă de mînă.

– Nu eşti eretică, o încredinţă el. Iar acum, vreau să asculţi ceea ce am de spus. Nu există decît un singur Dumnezeu, Johanna, dar oamenii au două feluri de a-L privi. Există felul englezilor şi felul celor-de-sus.

– Şi prin ce diferă?

– Unii dintre englezi se roagă unui Dumnezeu răzbunător, îi explică părintele MacKechnie. Copiii sînt crescuţi cu frica Lui. Sînt învăţaţi să nu păcătuiască, de teama pedepselor cumplite din viaţa de apoi, înţelegi tu. Oamenii-de-sus sînt altfel, deşi Dumnezeu îi iubeşte la fel de mult, fără îndoială. Ştii ce înseamnă cuvîntul clan?

– Copii, răspunse Johanna.

Preotul dădu din cap.

– Noi îi învăţăm pe copiii noştri să-l iubească pe Dumnezeu, nu să se teamă de El. Îl comparăm cu un tată blînd şi bun la inimă.

– Şi dacă un om-de-sus păcătuieşte?

– Dacă apoi se căieşte, va fi iertat.

Johanna se gîndi mult timp la această explicaţie, înainte de a vorbi din nou.

– Atunci, nu sînt osîndită fiindcă nu cred că Dumnezeu le iubeşte pe femei cel mai puţin?

Părintele MacKechnie zîmbi.

– Nu, nu eşti osîndită. Preţuieşti la fel de mult ca oricare bărbat. Drept să-ţi spun, fătucă, nu cred că Dumnezeu ţine vreo listă sau ierarhie.

Johanna se simţea atît de uşurată să audă că nu era singura care avea aceea părere, şi că nu era nici eretică doar fiindcă refuza să creadă dictatele Episcopului Hallwick, încît îi venea să plîngă.

– Nu cred că Dumnezeu vrea ca femeile să fie bătute pînă se supun, şopti ea. Totuşi, nu înţeleg de ce biserica are atîtea reguli crude împotriva femeilor.

Părintele MacKechnie oftă.

– Le-au scornit nişte oameni speriaţi.

– Şi de cine se temeau, părinte?

– De femei, desigur. Să nu mai spui asta nimănui, Johanna, dar există unii oameni ai lui Dumnezeu care chiar cred că femeile sînt mai presus decît bărbaţii. Şi nu vor ca ele să preia puterea. Mai cred şi că femeile îşi folosesc trupurile ca să obţină ceea ce vor.

– Probabil că unele femei o fac, fu Johanna de acord. Dar numai unele.

– Într-adevăr. Cu siguranță, femeile sînt mai puternice. Nimeni nu poate disputa acest lucru.

– Nu sîntem mai puternice, protestă Johanna, zîmbind, convinsă că preotul glumea cu ea.

– Ba sînteți, insistă părintele MacKechnie, începînd să surîdă la rîndul lui. Cîți bărbați crezi că ar avea mai mult decît un copil, dacă ar trebui să suporte durerile facerii?

Johanna rîse. Părintele MacKechnie îi sugerase o imagine incredibilă.

– Femeilor li s-a dat o soartă grea în viața asta, continuă el, dar o îndură totuși și, de fapt, găsesc căi de a înflori chiar și în ciuda tuturor acestor restricții. Cu siguranță, trebuie să fie mai deștepte decît bărbații, fătucă, pentru a-și face vocile auzite.

Ușa camerei Clarei MacKay se deschise și Gabriel ieși, întorcîndu-se s-o închidă în urma lui.

Johanna și părintele MacKechnie se ridicară.

– Îți mulțumesc, părinte, șopti ea. M-ai ajutat să rezolv o problemă grea.

– După expresia de pe chipul soțului tău, pun prinsoare că și el ar avea nevoie de puțin ajutor ca să-și rezolve problema, șopti preotul.

Apoi se întoarse spre boierul său și-l întrebă:

- Cum a mers, Boier MacBain?

Gabriel clătină din cap.

- Refuză să-l numească pe bărbatul care a fost răspunzător, răspunse el.

- Poate că nu-şi ştie numele, sugeră Johanna, luîndu-i instinctiv apărarea.

- Mi-a spus că a petrecut o noapte întreagă cu el, Johanna. Chiar crezi că nu s-a ostenit să-i afle numele?

- Gabriel, nu e nevoie să ridici tonul la mine.

După ce se încruntă la el, Johanna încercă să-l ocolească, pentru a intra în camera Clarei. Soţul ei o prinse de braţ.

- Las-o să se odihnească, îi porunci el. A adormit în timp ce-i puneam întrebări.

Apoi se întoarse spre preot, adăugînd:

- Dacă nu era desfigurată în bătaie, i-aş fi chemat pe toţi oamenii mei aici, ca s-o privească pe rînd. Poate că, dacă o vedeau, îşi aminteau cîte ceva.

- Deci, crezi că un MacBain...

- Nu, nu cred că unul de-ai mei e vinovatul, răspunse Gabriel. Oamenii mei sînt onorabili.

- Clare a spuse că era un MacBain? întrebă Johanna.

Gabriel clătină din cap.

– Nici la întrebarea asta n-a vrut să răspundă.

– MacBain, s-a întors Keith de la moşia MacKay! strigă Calum din uşă.

Gabriel îl salută pe preot şi coborî la parter. Aproape smulgînd uşa din ţîţîni, ieşi în curte. Calum se grăbi să ţină pasul cu el. Uşile se trîntiră în urma lor.

În următoarea oră, Johanna se luptă cu Dumfries, în timp ce-i scotea cusăturile. Cîinele habar n-avea cît era de mare, căci tot încerca să i se urce în poală. Convinsă că şi ea mirosea la fel de oribil ca dulăul, Johanna hotărî că era timpul să-i facă o baie. Îl legă cu o frînghie de gît, îşi luă săpunul cu miros de trandafiri şi porni cu Dumfries spre rîu.

Lîngă fîntînă, o găsi pe Glynis. Aceasta fu îndeajuns de politicoasă ca să-şi salute stăpîna, înainte de a remarca:

– Doar nu te gîndeşti s-o laşi pe tîrfa aia să doarmă sub acelaşi acoperiş cu boierul nostru, nu-i aşa?

Johanna se opri ca trăsnită. Încet, se întoarse spre femeia din neamul Maclaurin.

– Clare MacKay nu e o tîrfă! strigă ea.

Vru să mai adauge cîteva cuvinte despre răsplata care o aştepta pe Glynis în viaţa de apoi dacă acum arăta compasiune, dar se răzgîndit.

– N-am vrut să ridic tonul la tine, Glynis, căci nu eşti tu de vină că ţi s-a dat de înţeles aşa ceva despre Clare MacKay. Totuşi, dată fiind porecla ta, aş crede că tocmai tu, în primul rînd, ar trebui să te abţii de la orice judecată pînă nu afli toate faptele. Femeile din clanul Maclaurin nu te-ai fi poreclit aşa dacă nu meritai, nu?

Glynis clătină din cap, nedumerită şi temătoare. Johanna îi zîmbi dulce.

– Nu avem decît cuvîntul Boierului MacInnes că femeia nu s-ar fi purtat onorabil, şi n-o să credem tot ce ne spune omul ăsta, nu-i aşa? Clare e o musafiră binevenită în casa mea, şi vreau să fie tratată cu demnitate şi respect. Acum scuză-mă. Dumfries şi cu mine ne ducem la Rush Creek. La revedere, Glynis.

Strînse mai tare funia în mînă şi porni mai departe. Le auzea pe femei şuşotind în spatele ei. Începu să numere. Se îndoia că Glynis îşi putea stăpîni curiozitatea înainte de a ajunge la douăzeci.

Nu se înşelase. Nici la zece nu ajunsese, cînd femeia o strigă:

– Dar ce poreclă ai auzit, my lady?

Încet, Johanna se întoarse.

– Păi, Glynis, credeam că ştiai. Ţi se spune Preacurata.

Glynis scoase un mic țipăt, albindu-se vizibil la față. Johanna ar fi trebuit să se simtă vinovată, dar nu reușea. Femeia aceea se credea atît de deșteaptă, cu insultele ei mascate. Nu știa că Johanna aflase că de fapt poreclele aveau semnificații inverse.

– Dumfries, șopti ea, o s-o lăsăm să fiarbă pînă mîine, ca să-și dea seama ce crud e jocul ei. Atunci, îi voi spune că eu am inventat porecla.

Dar vinovăția n-o lăsă să aștepte atît de mult. După ce făcu baie cîinelui, se hotărî să se ducă la Glynis și să-i mărturisească adevărul.

– My lady, ce ți s-a întîmplat? o întrebă Leila, de lîngă fîntînă.

– I-am făcut baie lui Dumfries și m-a împins în rîu, explică Johanna, care era udă leoarcă. Unde locuiește Glynis? Vreau să-i spun ceva.

Leila îi arătă casa, iar Johanna trase cîinele după ea. Ezită doar o clipă înainte de a bătea la ușă.

Cînd își văzu stăpîna, Glynis făcu ochii mari. Johanna observă că plînsese. Doamne, chiar atît de crudă fusese gluma ei? Se simțea și mai vinovată.

Apoi îl zări pe soțul lui Glynis așezat la masă. Nu voia s-o audă și el.

– Glynis, îmi poţi acorda cîteva momente? Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi.

– Da, desigur, răspunse Glynis, îngrijorată.

O pofti în casă şi făcu prezentările. Soţul ei era un bărbat scund, roşcovan, pistruiat şi cu dinţi mari şi albi. Zîmbetul lui părea sincer.

Johanna îi ceru acestuia să iasă, iar după ce femeia închise uşa după el, îi făcu semn să se apropie.

– Am venit aici ca să-ţi spun că eu am născocit porecla. Nimeni nu-ţi spune Preacurata, declară ea. Am făcut-o din ciudă, Glynis, iar acum îmi pare rău, dar vreau să ştii că m-am gîndit să-ţi dau o lecţie. Ustură, cînd ţi se răspunde cu aceeaşi monedă, nu-i aşa?

Glynis nu-i răspunse, dar se făcu palidă la faţă. Johanna dădu din cap:

– Ştiu că tu eşti cea care mi-a scornit porecla. Şi mai ştiu şi că, atunci cînd îmi spui Viteaza, de fapt vrei să zici că sînt o fricoasă.

– Asta a fost înainte, my lady... se bîlbîi Glynis.

– Înainte de ce?

– Înainte să te cunosc mai bine şi să-mi dau seama că nu eşti deloc fricoasă.

Johanna nu se lăsă influenţată de acest compliment.

– Nu-mi plac jocurile voastre prosteşti, spuse ea. Părintele MacKechnie s-a lăudat că oamenii-de-sus nu-şi ascund niciodată sentimentele. Admir această calitate, Glynis. Dacă mă consideri fricoasă, atunci ai curaj să mi-o spui în faţă. Nu veni cu jocuri aiurite. Sînt dureroase... şi seamănă mult cu ceea ce ar face englezii.

Glynis dădu din cap cu atîta vigoare, încît Johanna se temu să nu i se rupă gîtul.

– I-ai spus boierului nostru? o întrebă ea.

Johanna clătină din cap.

– Treaba asta nu-l priveşte.

– N-am să-ţi mai dau porecle, my lady, promise Glynis. Şi-mi cer iertare că te-am rănit cu cruzimea mea.

– Tu ai fost rănită de a mea?

Mult timp, Glynis nu răspunse. Apoi dădu din cap, şoptind:

– Da.

– Prin urmare, sîntem chit. Auggie nu e un nătărău, adăugă ea. De fapt, e un om foarte deştept. Dacă ţi-ai petrece puţin timp cu el, ai observa asta.

– Da, my lady.

– Poftim, atunci ne-am înţeles, declară Johanna. Bună ziua îţi doresc, Glynis.

Făcu o reverență și se întoarse să plece. Glynis o urmă pînă la marginea cărării.

– Nu ți-am zis Viteaza decît pînă-n ziua cînd i-ai cusut rănile lui Dumfries, my lady. Atunci, ți-am schimbat numele.

Johanna era hotărîtă să nu întrebe, dar o birui curiozitatea.

– Și ce nume mi-ați dat? se interesă ea, pregătindu-se pentru insulta care urma.

– Sfioasa.

– Sfioasa?

– Dară, my lady. Acuma-ți zicem Sfioasa.

Dintr-o dată, Johanna se simți din nou bine dispusă. Zîmbi tot drumul spre casă.

O numeau Sfioasa. Era un început promițător.

Capitolul 13

Johanna nu-şi mai văzu soţul pînă la cină. Cînd intră în sală, oamenii erau deja aşezaţi la cele două mese. Nimeni nu se ridică. Gabriel încă nu sosise. Mai lipseau şi părintele MacKechnie şi Keith. Servitorii puneau tăvi lungi cu carne pe masă, iar în aer se simţea aroma fripturii de oaie.

Dintr-o dată, Johanna simţi un val de greaţă. Probabil din cauza purtării ostaşilor. Se repezeau să înfulece mîncarea încă înainte ca platourile să fie puse în faţa lor, fără a aştepta să vină şi boierul, sau ca preotul să binecuvînteze masa.

Toate aveau o limită. Mama ei ar fi suferit un atac de inimă dacă ar fi văzut un comportament atît de neruşinat la cină.

– Nu te-aşezi să mănînci de cină, my lady? o întrebă Megan, văzînd că se oprise lîngă uşă.

– Ba da, desigur. Te rog, adu-mi un castron cît mai mare. Alege unul care să fie crăpat.

– Pentru ce, my lady?

– S-ar putea să trebuiască să-l sparg.

Megan crezu că nu înţelesese bine, şi-i ceru să repete. Johanna clătină din cap.

– Ai să înţelegi destul de curînd.

Fata alergă în cămară, luă un castron greu de porţelan de pe un raft şi se întoarse grăbită la stăpîna ei.

– Asta-i ciobit, anunţă ea. Merge?

Johanna dădu din cap.

– Dă-te mai în spate, Megan. O să sară scîntei.

– Serios?

Mai întîi, Johanna îi strigă pe soldaţi. Ştia că n-aveau s-o audă, peste tot tărăboiul pe care-l făceau, dar voia să încerce, măcar, să se poarte ca o lady la început. Apoi bătu din palme. În cele din urmă, şuieră.

Nici unul dintre ostaşi nu ridică privirea.

Renunţă la orice încercare se a mai fi diplomată. Ridică vasul şi-l azvîrli.

Megan scoase un ţipăt sonor. Castronul se lovi de vatră şi zbură în bucăţi.

Efecul fu cel scontat. Toţi oamenii din sală se întoarseră spre ea, amuţiţi, neîncrezători. Johanna nici c-ar fi putut să fie mai mulţumită.

– Acum, că v-am atras atenţia, am să vă dau cîteva instrucţiuni.

Cîţiva rămaseră cu gurile căscate. Calum vru să se ridice. Johanna îi spuse să stea pe loc.

- Anume ai aruncat castronul? o întrebă Lindsay.

- Da. Vă rog să mă ascultaţi. Aceasta este casa mea, şi prin urmare m-aş bucura să-mi respectaţi regulile. Mai întîi, lucrul cel mai important: nici unul dintre voi nu se atinge de mîncare pînă n-a venit şi n-a fost servit boierul vostru. E limpede?

Cei mai mulţi dădură din capete. Cîţiva dintre Maclaurini păreau iritaţi. Johanna nu-i luă în seamă. Nu-l băgă în seamă nici pe Calum, care zîmbea.

- Dar dacă boierul nu vine la cină? întrebă Niall.

- Atunci, aşteptaţi să se aşeze şi să fie servită stăpîna voastră, iar după aceea începeţi şi voi să mîncaţi.

Se auzi o rumoare de bombăneli. Johanna îşi ţinu cumpătul.

Oamenii se întoarseră spre fripturi.

- N-am terminat de dat instrucţiunile! anunţă Johanna.

Vocea îi fu iar acoperită de hărmălaie.

- Megan, mai adu-mi un castron.

- Dar, my lady...

– Te rog.

– Cum doreşti.

De îndată ce primi al doilea vas, Johanna îl aruncă şi pe acesta spre vatră. Zgomotul le atrase iar oamenilor atenţia.

– Pe următorul n-am să-l mai arunc în vatră, îi preveni ea. Îl voi arunca în capul cuiva, dacă nu sînteţi atenţi la mine.

– Da' vrem să mîncăm, my lady! strigă un soldat.

– Iar eu vreau ca mai întîi să fiţi atenţi la mine. Ascultaţi-mă cu băgare de seamă. Cînd intră pe uşă o doamnă, toţi bărbaţii se ridică.

– Ne-ai întrerupt cina ca să ne spui asta? întrebă Lindsay, cu un rîs nervos, înghiontindu-şi vecinul cu cotul.

Proprtindu-şi mîinile în şold, Johanna repetă regula. Apoi aşteptă. Avu plăcerea să vadă că, pînă la urmă, toţi ostaşii se ridicară în picioare.

Zîmbi mulţumită.

– Puteţi lua loc.

– Păi tocmai ne-ai spus să ne ridicăm, mormăi un oştean din clanul Maclaurin.

Doamne, bătuţi în cap mai erau! Johanna încercă să-şi ascundă exasperarea.

– Vă ridicaţi cînd intră o doamnă, şi vă aşezaţi cînd vă dă permisiunea.

– Şi cînd intră şi pe urmă iese numaidecît, ce facem?

– Atunci vă ridicaţi, după care vă aşezaţi la loc.

– Mie mi se pare o pacoste fără nici un rost, remarcă alt Maclaurin.

– Vă voi învăţa bunele maniere şi de-o fi să muriţi, insistă Johanna.

Calum izbucni în rîs, dar privirea ei încruntată îl făcu să se oprească.

– De ce? întrebă Niall. Ce nevoie avem de bune maniere?

- Aveţi nevoie ca să mă mulţumiţi pe mine, se răsti Johanna. Iar la mesele mele n-o să mai rîgîie nimeni.

– N-avem voie să rîgîim? întrebă uimit Calum.

– Nu, n-aveţi voie! strigă ea. Şi nici alte zgomote grosolane n-o să mai faceţi.

– Dar rîgîitul e un compliment, my lady, îi explică Nicholas. Dacă mîncarea şi băutura sînt bune, se cuvine să le lăudăm printr-o rîgîială.

– Dacă vă place mîncarea, îi spuneţi gazdei ce bună e, îi învăţă ea. Şi dacă tot veni vorba de mîncare, am să vă spun că e foarte urît să rupeţi carne de pe ciolanul vecinului. Veţi înceta chiar acum.

– Dar, my lady... începu Lindsay.

I-o reteză scurt:

– Şi nici n-o să vă mai ciocniţi cupele unele de altele cînd închinaţi. Berea se varsă peste tot.

– Anume o facem, îi spuse Calum.

La auzul acestei mărturisiri, Johanna făcu ochii mari. Niall se grăbi să-i explice de ce.

– Cînd ciocnim, avem grijă ca berea noastră să sară şi-n alte cupe. Aşa, dacă o cupă e otrăvită, vom muri cu toţii. Nu-ţi dai seama, my lady? O facem ca să ne asigurăm că nimeni nu încearcă vreo infamie.

Johannei nu-i venea să creadă ce auzea. Chiar atît de suspicioşi erau MacBainii şi Maclaurinii unii cu alţii?

Maclaurinii îndrăzniră să-i întoarcă din nou spatele.

– Megan?

– Îl aduc, my lady.

Johanna ridică ulciorul în aer, se întoarse spre masa Maclaurinilor şi tocmai se pregătea să-l arunce, cînd îi fu smuls din mînă. Răsucindu-se, îl văzu în spatele ei pe Gabriel, încadrat de Keith şi de părintele MacKechnie.

Nu avea idee de cît timp stăteau acolo, dar privirea uluită de pe chipul părintelui

MacKechnie îi dădu de înţeles că trecuse destulă vreme.

– Ce Dumnezeu faci, nevastă?

Tonul aspru şi expresia încruntată a lui Gabriel o făcură să tresară. Trase adînc aer în piept, apoi spuse:

– Nu te amesteca. Tocmai le dau instrucţiuni oamenilor.

– Nimeni nu pare să te bage în seamă, my lady, observă Keith.

– Mi-ai spus să nu mă amestec...

Gabriel era prea uluit ca să mai continue.

– Da, nu vreau să te amesteci în povestea asta, confirmă Johanna, înainte de a se întoarce spre Keith. Mă vor băga în seamă, altfel am să mă supăr.

– Şi ce se întîmplă cînd te superi? se interesă ostaşul din clanul Maclaurin.

Negăsind nici un răspuns potrivit, Johanna îşi reaminti ce-i spusese Gabriel.

– Probabil am să omor pe cineva, se lăudă ea.

Era sigură că-l impresionase pe ostaşul Maclaurin cu această declaraţie, dar rezultatul nu fu cel aşteptat.

– Porţi pledul nepotrivit, my lady. Azi e sîmbătă.

Dintr-o dată, îi veni să-l strîngă de gît. Din spatele ei se auzi un rîgîit zgomotos. Johanna reacţionă ca şi cum ar fi fost înjunghiată în spinare. Cu un ţipăt indignat, smulse ulciorul din mîna soţului ei şi se întoarse spre masă.

Gabriel o prinse înainte de a-l arunca. Îi dădu ulciorul lui Keith, apoi o întoarse cu faţa spre el.

- Ţi-am cerut să nu te amesteci, şopti ea.

- Johanna...

- Asta-i casa mea, sau nu e?

- Este.

- Mulţumesc.

- Acum de ce-mi mulţumeşti? întrebă el, pe un ton precaut.

Îi era clar că soţia lui punea ceva la cale. I se citea în lucirea din ochi.

- Tocmai te-ai învoit să mă ajuţi.

- Nu-i adevărat.

- Atunci, ar trebui s-o faci.

- De ce?

- Fiindcă e casa mea, nu?

- Iar ne-am întors la asta?

- Gabriel, aş dori să am mînă liberă la felul cum îmi gospodăresc casa, şopti ea. Te rog...?

Gabriel oftă. La naiba, îi era imposibil s-o refuze. Nici măcar nu ştia sigur ce accepta, dar dădu din cap.

– Cîte castroane şi ulcioare ai să mai arunci?

– Cîte o fi nevoie, replică ea.

Întorcîndu-se, Johanna porni grăbită spre capul mesei Maclaurinilor.

– Keith, dacă tu apuci un capăt, iar dumneata, părinte, dacă eşti atît de bun să-l ridici pe celălalt, eu alerg înainte şi deschid uşile. Domnilor, adăugă ea, privindu-i pe soldaţii aşezaţi la masă, vă rog să mă ajutaţi, ducîndu-vă scaunele. Vom termina cît ai bate din palme.

– Ce vrei să faci? o întrebă Keith.

– Mut masa afară, desigur.

– De ce?

– Vreau ca Maclaurinii să se simtă bine, explică ea. Acum fac parte din clanul meu, şi cred că ar trebui să fie mulţumiţi.

– Da' noi nu vrem să mergem afară! izbucni Lindsay. De ce crezi c-am vrea una ca asta? Tocmai mi s-a' făcut cinstea de a lua cina cu boierul meu. Vreau să rămîn aici.

– Ba nu vrei, ripostă Johanna, cu un zîmbet care-l nedumeri şi mai mult.

– Nu vreau...?

– O să vă simţiţi mult mai bine afară, fiindcă acolo nu e nevoie să respectaţi regulile din casa mea. Adevăru-i că toţi mîncaţi ca animalele. De ce n-aţi mînca alături de ele? Dumfries o să se bucure că-i ţineţi companie.

Toţi Maclaurinii îl priviră pe Keith. Aceste îşi privi boierul, îl văzu dînd din cap, apoi îşi drese glasul. Era dator să-şi lămurească stăpîna.

– Nu cred că ai înţeles cum stau lucrurile aici, my lady. Fortul ăsta a aparţinut clanului Maclaurin de cînd se ştie.

– Acum îmi aparţine mie.

– Dar, my lady... stărui Keith.

– Ce vrea să spună cînd zice că pămîntul e al ei? întrebă Niall.

Johanna îşi împreună mîinile, în timp ce Gabriel venea lîngă ea.

– Vă explic cu plăcere, dar numai o dată, aşa că vă rog, încercaţi să fiţi atenţi, începu ea. Regele vostru a dat pămîntul ăsta la schimb. Ştie toată lumea asta?

Îi aşteptă să dea din capete.

– Regele John mi-a dat mie moşia. Şi pe-asta o ştiţi?

– Da, desigur, confirmă Keith. Dar, înţelegi...

Nu-l lăsă să termine.

– Rogu-te să mă ierți că te întrerup, dar sînt nerăbdătoare să explic pînă la capăt.

Apoi se întoarse din nou spre soldați.

– Iar apoi - și vă rog să fiți atenți, fiindcă nu-mi place să mă repet - cînd m-am măritat cu boierul vostru, pămîntul a devenit al lui. Acum înțelegeți cît de simplu e?

Îl privi pe Lindsay, care dădu din cap, ca să n-o contrazică. Johanna zîmbi.

Dintr-o dată, sala începu să se învîrtească. Johanna clipi din ochi, încercînd să-și limpezească privirea, și se ținu de marginea mesei. O străbătu un val de greață, care însă îi trecu într-o clipă. Din cauza cărnii, își spuse ea. Mirosul acela îngrozitor îi făcea rău.

– Ce spuneai, fătucă? o întrebă părintele MacKechnie, zîmbind încîntat la vederea curajului pe care-l arăta stăpîna lui în fața oamenilor.

– Ce-o fi zădărît-o așa, mă întreb?

Johanna nu știa cine pusese această întrebare. Se auzise de la masa MacBainilor. Întoarse capul într-acolo ca să le răspundă:

– Megan mi-a spus deunăzi un lucru care m-a surprins. Am stat pe gînduri și tot nu înțeleg de ce-a făcut un asemenea comentariu.

– Ce-am spus? întrebă Megan.

– Mi-ai spus că bucătăreasa s-ar bucura să facă tot ce-i cer, pentru că e o MacBain şi nu s-ar plînge. M-am întrebat ce însemna asta, desigur, dar acum cred că înţeleg. Chiar consideri că Hilda ar trebui să fie recunoscătoare că i se îngăduieşte să locuiască aici, nu-i aşa?

Megan dădu din cap.

– Dreptu-i că ar trebui să fie recunoscătoare.

Toţi ostaşii din clanul Maclaurin dădură din capete în acelaşi timp.

– Eu cred că aţi înţeles pe de-a-ndoaselea, le spuse Johanna. Maclaurinii n-au nici un drept asupra acestor pămînturi, cum bine se ştie, domnilor. Întîmplător, soţul meu e un MacBain. Aţi uitat asta?

– Tatăl lui a fost boier peste Maclaurini, interveni Keith.

– Şi încă mai este un MacBain, sublinie din nou Johanna. A fost foarte înţelegător, şi are mai multă răbdare decît mine, adăugă ea, dînd din cap. Totuşi, consider că a fost foarte elegant din partea MacBainilor să vă îngăduie şi vouă tuturor, Maclaurinilor, să rămîneţi aici. Nu-mi place că am adus acum vorba despre acest lucru, dar am primit o veste importantă, şi trebuie neapărat să-mi pun casa în ordine. M-ar întrista să vă văd plecînd, însă dacă regulile sînt prea grele ca să le

urmați, și dacă nu vă puteți înțelege cu MacBainii, cred că nu mai am de ales.

– Dar MacBainii sînt venetici... se bîlbîi Lindsay.

– Așa e! întări și Keith.

– Au fost, precizează Johanna. Acum nu mai sînt. Nu înțelegeți?

Nu înțelegea nimeni. De întrebă dacă erau incredibil de încăpățînați, sau doar proști de-a binelea. Se hotărî să mai facă o ultimă încercare.

Gabriel n-o lăsă. O trase înapoi și făcu un pas înainte.

– Aici eu sînt boierul, le reaminti el ostașilor. Eu hotărăsc cine stă și cine pleacă.

Imediat, Keith dădu din cap.

–Avem voie să vorbim pe șleau?

– Aveți.

– Toți ți-am jurat credință, începu el. Dar celor ce te urmează nu le sîntem deosebit de credincioși. Ne-am săturat de război și vrem să reclădim, înainte de a pleca iar la luptă. Totuși, unul dintre MacBaini a stîrnit un război cu clanul MacInnes, iar acum se codește să iasă în față și să recunoască. Acesta e un semn de lașitate.

Calum sări în picioare.

– Cutezi să ne faci lași?

Dumnezeule mare, ce făcuse? Johanna simțea iar că-i venea rău. Îi părea rău că deschisese gura. Doi dintre Maclaurini se ridicară și ei. Se punea de-o încăierare, nici vorbă, și numai din vina ei. Gabriel nu părea dornic să-i oprească. Părea complet indiferent, dacă nu chiar plictisit.

În sfîrșit, avea loc o confruntare, iar Gabriel era mulțumit. Avea să-l lase pe fiecare războinic să-și descarce furia, apoi să le explice ce urma să se întîmple. Cei care nu doreau să-i urmeze hotărîrile puteau să plece.

Din păcate, Johanna părea tulburată de ceea ce se întîmpla. Se albise la față, și-și ținea mîinile încleștate laolaltă. Gabriel se hotărî să mute conflictul afară. Tocmai se pregătea să dea ordinul, cînd soția lui făcu un pas înainte.

– Calum, Keith nu v-a făcut laşi! strigă ea.

Apoi se întoarse spre oșteanul din clanul Maclaurin.

– N-ai înțeles, domnule, fiindcă plecaseși deja să vorbești cu tatăl Clarei MacKay, se grăbi ea să-l lămurească. Înțelegi, soțul meu i-a întrebat pe toți oamenii lui dacă se... încurcaseră cu Clare, și fiecare a negat că o cunoștea.

– Dar au spus adevărul? întrebă Keith.

– Drept răspuns, am să-ți pun și eu o întrebare, replică Johanna. Dacă Boierul

MacInnes ar fi învinuit un Maclaurin, şi fiecare dintre voi şi-ar fi negat orice vinovăţie în faţa boierului vostru, v-aţi aştepta să vă creadă pe toţi?

Keith era destul de isteţ ca să priceapă unde bătea. Fără tragere de inimă, dădu din cap.

– Soţul meu şi cu mine avem deplină încredere în oamenii lui. Dacă ei spun că nu s-au atins de Clare MacKay, atunci n-au făcut-o. Nu te înţeleg, domnule. Cum poţi crede cuvîntul unui MacInnes rău la inimă, pe lîngă cel al unuia de-ai dumitale?

La această întrebare, nimeni nu ştiu ce să răspundă. Johanna clătină iar din cap. Se simţea din ce în ce mai rău. Se hotărî să se ducă în camera ei şi să se spele pe faţă. Fără îndoială, apa rece avea s-o învioreze.

– V-aş fi recunoscătoare dacă vă veţi gîndi la tot ceea ce v-am spus, le ceru ea. Dacă acum mă scuzaţi, mă duc sus, în camera mea.

Se întoarse să iasă. Apoi se opri, răsucindu-se încă o dată spre ei.

– Cînd o doamnă iese pe uşă, bărbaţii se ridică în picioare.

– Iar începem... şopti un Maclaurin, destul de tare ca să-l audă.

– Ei? întrebă Johanna.

Oamenii se ridicară. Zîmbi mulţumită, apoi se întoarse să plece.

Dintr-o dată, sala începu să se învîrtească

- M-ai făcut laş, Keith, să ştii, mormăi Calum.

- Dacă aşa vrei să crezi, n-ai decît, Calum, răspunse Keith.

- Gabriel...?

Vocea Johannei era slabă, dar soţul ei o auzi totuşi, şi se întoarse spre ea.

- Da?

- Prinde-mă.

Capitolul 14

O prinse înainte de a atinge podeaua. Toţi începură să strige în acelaşi timp. Pe părintele MacKechnie îl luă cu leşin, cînd văzu cît de rău arăta stăpîna casei.

-Eliberaţi masa! strigă el. O s-o culcăm acolo!

Niall şi Lindsay ridicară faţa de masă, aruncînd tăvile şi mîncarea care-ncotro. Megan o smulse de pe masă.

- Aduceţi careva un doftor, pentru numele lui Dumnezeu! mugi Niall. My lady are nevoie de ajutor.

- Ea e doftoroaia noastră! se răsti Calum.

- De ce-a leşinat?

- Cred că din cauza noastră, presupuse Lindsay. Am enervat-o prea tare. N-a mai suportat.

Gabriel era singurul care nu părea din cale-afară de îngrijorat. Ştia că Johanna nu

suporta luptele, şi bănuia că leşinul ei era doar un şiretlic ca să distragă atenţia oamenilor gata să se încaiere.

– Noi sîntem de vină, ba bine că nu, c-am făcut-o să arunce cu castroane ca să ne atragă atenţia, spuse Niall. Vrea să fim mai manieraţi. Nu înţeleg de ce, nici să mă pici, da' cred c-ar fi bine s-o ascultăm.

– Dară, încuviinţă alt Maclaurin, pe nume Michael. Nu se poate să leşine tot timpul. Data viitoare, s-ar putea ca Boierul MacBain să nu mai fie destul de aproape ca s-o prindă.

– La o parte, oameni buni, ordonă părintele MacKechnie. Faceţi-i loc să respire.

– Păi respiră, nu?

– Respiră dară, Calum, răspunse preotul. Grija ta faţă de stăpînă e vrednică de toată lauda.

– Azi e stăpîna noastră, comentă Lindsay. Poartă pledul Maclaurinilor.

– Azi e sîmbătă, interveni Keith. A greşit pledul.

– Nu le pricepe, şi pace, nu-i aşa? întrebă Calum.

– Ce mai aştepţi, MacBain? întrebă părintele MacKechnie. Pune fătuca pe masă. Daţi-vă la o parte din calea boierului.

Imediat ce Gabriel îşi culcă soţia pe masă, toţi se apropiară din nou. Cel puţin douăzeci de chipuri se aplecară asupra ei, încruntate de îngrijorare.

Gabriel îşi ascunse zîmbetul. Ostaşii aveau destule neînţelegeri, desigur, dar îi unea grija pentru stăpîna lor. Dacă-i erau loiali, puteau învăţa să se înţeleagă mai bine unii cu alţii.

– De ce nu deschide ochii? întrebă Niall.

– Se pare că încă n-a terminat cu leşinul, replică preotul.

– O să-i dai ultima împărtăşanie, părinte?

– Nu cred că e nevoie.

– N-ar trebui să facem ceva? îl întrebă Calum pe Gabriel, încruntat.

Gabriel clătină din cap.

– O să se trezească, în cîteva momente.

– Nu trebuia s-o supărăm, spuse Michael.

– Da' de ce i-a intrat aşa, deodată, o albină în... braţ? se grăbi Lindsay să înlocuiască ultimul cuvînt, cînd îl văzu pe preot încruntîndu-se.

– Proastele noastre maniere au tulburat-o, le reaminti Bryan tuturor.

– Da' de ce tocmai acum? se întrebă Lindsay. Pînă astă seară, nu păreau s-o deraneze.

– Vine mama ei în vizită, anunţă boierul.

La auzul acestei dezvăluiri, de peste tot se auzi un "Aaaa...!" prelung.

- Nici nu-i de mirare că vrea să ne purtăm cuviincios, dădu din cap Michael.

- Biata fată, şopti Keith. Se teme să n-o facem de ruşine în faţa maică-sii.

- Nici nu mă mir, fu Calum de acord.

- Atunci, mai bine să avem ceva maniere, sugeră Lindsay.

Apoi oftă.

- L-a omorît pe Cățelu, la urma urmei.

- Şi încă trei, îi aminti Keith.

Gabriel tocmai se întreba cît avea să-şi mai prelungească Johanna leşinul, cînd deodată soţia lui deschise ochii.

Fu cît pe ce să scoată un ţipăt, dar se opri la timp. Se holbă la toţi ostaşii care o priveau, în vreme ce încerca să se dezmeticească.

- Cum am ajuns pe masă?

- Era mai aproape decît patul, my lady, îi răspunse Calum.

- Ai leşinat, îi aminti şi Keith.

- De ce nu ne-ai spus că vine mama matale în vizită? o întrebă Niall.

Johanna încercă să se ridice în capul oaselor. Părintele MacKechnie îi puse o mînă pe umăr, ca s-o ţină pe loc.

– Mai bine stai aici unde eşti, fătucă. Bărbatu-tău te va duce la pat cu plăcere. Acum te simţi mai bine?

– Da, mulţumesc, răspunse ea. Chiar am leşinat? N-am mai leşinat niciodată în viaţa mea. Nu-mi dau seama de ce...

Lindsay se grăbi să-i explice:

– Te-ai tulburat din cauza relelor noastre maniere, my lady.

– Aşa...?

Ostaşul dădu din cap.

– Ar trebui să zacă la pat o săptămînă, cel puţin, recomandă Keith.

Nu pot să stau în pat, obiectă Johanna.

Nimeni nu-i luă în seamă protestul.

– Eu aş zice că e mai bine să zacă-n pat două săptămîni, declară Calum. Numai aşa o să-şi revină în putere. E firavă, dacă mai ţineţi minte.

Oamenii dădură din capete. Johanna era indignată.

– Nu-s firavă deloc! strigă ea. Părinte, lasă-mă să mă ridic. Te rog. Nu mă pot duce la culcare. E rîndul meu să stau cu Clare MacKay.

– Stau eu cu ea, se oferi Megan. Nu-i cinstit ca numai femeile din neamul MacBain s-o îngrijească. Doar nu vrei ca femeile clanului Maclaurin să cîrcotească fiindcă-s neluate în seamă, nu-i aşa, my lady?

– Megan, acum nu-i momentul să ne certăm pentru asta, mormăi Keith.

– Cele din clanul MacBain sînt singurele care s-au oferit s-o ajute pe Clare, explică Johanna.

– Dar acum mă ofer şi eu, stărui Megan.

– Atunci îţi mulţumesc - şi, desigur, îţi voi fi recunoscătoare pentru ajutor.

Megan zîmbi. Era vizibil mulţumită de recunoştinţa stăpînei sale.

– Cînd vine mama dumitale aici? se interesă Keith.

– Peste două, trei luni, cred, răspunse Johanna.

Îi zîmbi părintelui MacKechnie, apoi îi îndepărtă uşor mîna de pe umăr, încercînd să se ridice.

Calum vru s-o ia în braţe, iar Keith căută s-o ajute din partea cealaltă a mesei. Dintr-o dată, Johanna se pomeni trasă în ambele direcţii.

În sfîrşit, interveni şi Gabriel. Îl dădu pe Calum la o parte şi-şi luă soţia în braţe.

– Reazemă-ţi capul de umărul meu, o sfătui el.

Johanna nu se grăbi îndeajuns, aşa că-i sprijini capul de umărul lui cu forţa.

O duse în braţe afară din sală, urcînd scara. Johanna începu să protesteze.

– Mi-am revenit! susţinu ea. Pot să merg şi singură, bărbate. Lasă-mă jos.

– Vreau să te duc în braţe, insistă el. Măcar atîta pot face, după toată osteneala pe care ţi-ai dat-o să-i convingi pe oamenii mei să fie mai civilizaţi.

– Asta-i tot ce poţi face...?

– Dară.

Johanna nu avea idee la ce se referea. Zîmbetul lui o nedumeri şi mai mult.

–Te poţi de parcă leşinul meu te-ar amuza, izbucni ea.

Gabriel deschise uşa camerei de culcare şi o duse înăuntru.

– M-ai amuzat, într-adevăr, recunoscu el.

Johanna făcu ochii mari.

– Dar de obicei nu-ţi mai încapi în piele de grija mea, şi mă cicălceşti cît e ziua de lungă. Mă întreb de ce ţi-ai schimbat aşa, dintr-o dată, atitudinea.

– Nu te cicălcesc. Babele sînt cicălitoare, nu războinicii.

– Ba m-ai cicălit, replică ea, tot mai iritată.

– Şiretlicul tău a reuşit. Oamenii au uitat că erau gata să se încaiere. De-asta te-ai prefăcut că ai leşinat nu-i aşa?

Aproape că o aruncă pe pat. Johanna sări de două ori pe saltea, înainte de a rămîne nemişcată.

Îi venea să rîdă de uşurare. La urma urmei, Gabriel nu era chiar atît de nesimţitor. Crezuse într-adevăr că leşinul ei era doar o prefăcătorie.

– Nu te lauzi cu iscusinţa ta? o întrebă el, aruncîndu-şi cizmele pe podea, în timp ce începea să-şi deznoade cingătoarea, fără s-o scape din privire.

– Bătrînii se laudă, my lord, i-o întoarse Johanna. Nu soţiile războinicilor.

– Cum te simţi în dimineaţa asta, Clare? întrebă Johanna, intrînd pe uşă.

– Mai bine, mulţumesc, răspunse cu voce slabă femeia.

– Abia dacă a pus gura pe-o bucăţică din bucatele pe care i le-am adus, interveni Hilda. Zice c-o doare prea rău gîtul. Mă duc înapoi la bucătărie să-i prepar un întăritor.

Johanna dădu din cap, rămînînd cu privirea spre Clare.

– Va trebui să mănînci, ca să-ţi refaci puterile.

Drept răspuns, Clare ridică din umeri. Johanna închise uşa în urma Hildei şi se aşeză pe marginea patului.

– Vrei să te faci bine, nu?

Clare o privi lung înainte de a răspunde.

– Cred că n-am încotro, şopti ea.

Apoi încercă să schimbe vorba.

– Ai fost foarte bună că m-ai luat în casă, Lady Johanna. Încă nu ţi-am mulţumit cum se cuvine. Îţi sînt cum nu se poate mai recunoscătoare.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, protestă Johanna. De ce te-ai întristat aşa cînd ai spus că probabil eşti nevoită să te însănătoşeşti?

Femeia nu-i răspunse. Era vizibil neliniştită, şi frămînta marginea păturii.

– Tatăl meu va veni aici?

– Nu ştiu, răspunse Johanna, acoperindu-i mîna cu a ei. Dacă vine să te vadă, ai să te bucuri?

– Da, desigur, răspunse repezit Clare.

Nu părea foarte convinsă, iar Johanna era hotărîtă să afle cîteva răspunsuri, dar nu voia s-o obosească cu întrebările. Era nevoie de răbdare şi

înţelegere. Pînă la urmă, Clare avea să-i spună ce o îngrijora aşa.

Se hotărî s-o liniştească.

– N-ai de ce să te temi, să ştii. Aici eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi facă nimic. După ce naşti şi ai să te înzdrăveneşti iar, soţul meu şi cu mine te vom ajuta să hotărăşti ce e cel mai bine de făcut. Poţi rămîne cu noi cît de mult doreşti. Îţi dau cuvîntul meu.

Ochii Clarei se umplură de lacrimi.

– Sînt aşa se istovită... Acum aş vrea să mă odihnesc.

Imediat, Johanna se ridică. O înveli mai bine, îi puse mîna pe frunte, ca să se asigure că nu avea febră, apoi se duse să vadă dacă avea apă destulă de băut în ulcior.

Cînd ieşi, Clare părea să doarmă adînc. Hilda intră în cameră să-i ia locul.

Mai spre amiază, Johanna încercă iar să discute cu ea, dar ori de cîte ori începea să-i pună întrebări, Clare se declara obosită şi adormea din nou.

După-amiază, veni rîndul lui Megan s-o vegheze, pentru ca Hilda să se ocupe de pregătirile pentru cină. Johanna voia să încerce să-şi mai chestioneze o dată pacienta, dar fu

nevoită să amîne cînd în marea sală intră soţul ei, cu fiul lui alături.

– Am venit! anunţă plin de importanţă Alex, desfăcîndu-şi larg braţele, cu un gest atît de dramatic încît îl făcu pe tatăl său să zîmbească.

Reacţia Johannei fu la fel de amuzantă. Scoase o exclamaţie, îşi ridică poalele şi alergă prin sală în întîmpinarea băiatului.

Alex se aruncă în braţele ei. Johanna îl cuprinse strîns, cu ochii plini de lacrimi.

Gabriel îi lăsă pe amîndoi acolo şi se duse la etaj pentru a încerca să vorbească iar cu Clare MacKay. Era hotărît să afle numele războinicului care o necinstise, şi mai voia şi s-o anunţe că tatăl ei urma să sosească a doua zi pentru a o lua acasă – desigur, dacă era destul de întremată ca să călătorească.

Reveni la parter peste cîteva momente. Clare era încă prea slăbită ca să-i răspundă la întrebări. Adormise imediat ce-i spusese ce voia de la ea.

Johanna şi Alex îl aşteptau la baza scării.

– S-a-ntîmplat ceva, bărbate? se interesă Johanna, văzîndu-i expresia încruntată.

– De fiecare dacă cînd încerc să vorbesc cu femeia din neamul MacKay, adoarme. Cît crezi că va trece pînă se va înzdrăveni destul ca să-mi răspundă la întrebări?

- Nu ştiu, Gabriel. Ai văzut cum arăta în ziua cînd a venit aici. Va trece un timp pînă să se refacă. Să ai răbdare cu ea, îi sugeră Johanna, dînd din cap. E o minune că mai e în viaţă.

- Cred că aşa e, fu Gabriel de acord. Johanna, tatăl ei vine mîine s-o ia acasă.

Johannei nu-i plăcu să audă această veste, şi clătină din cap, obiectînd:

-Clare încă nu poate pleca nicăieri. Tatăl ei va trebui să înţeleagă.

Gabriel nu avea stare s-o contrazică. Bucuria pe care o văzuse pe faţa ei cînd năvălise în sală îl umpluse de o plăcere nemărginită. Aveau timp destul să discute despre viitorul Clarei, seara.

- Mai bine du-l pe Alex afară, nevastă. E o zi prea frumoasă ca să stea înăuntru.

- Da, e o zi minunată, confirmă ea.

- Putem merge să vedem caii, mamă?

Johanna izbucni în lacrimi. Gabriel şi Alex fură îngroziţi.

- Johanna ce s-a întîmplat cu tine? aproape că răcni Gabriel, îngrijorat.

- Nu e nevoie să mergem la cai! se repezi Alex, crezînd că asta o tulburase.

Încercînd să-şi recapete calmul, Johanna se şterse la colţurile ochilor înainte de a răspunde.

– Nu s-a întîmplat nimic, îi spuse ea lui Gabriel. Alex mi-a zis mamă. M-a luat prin surprindere, înţelegi, iar azi par să fiu foarte emotivă.

– Tata a spus să-ţi zic mamă, spuse Alex. A zis c-o să-ţi placă.

Băieţaşul se încruntase, vizibil agitat. Johanna se grăbi să-l liniştească.

– Tatăl tău a avut dreptate. Trebuie să-mi spui mamă.

– Atunci, de ce plîngi ca un ţînc? întrebă Alex.

Johanna zîmbi.

– Plîng de fericire. Alex, e o zi prea minunată ca să stăm în casă. Hai, mergem să vedem caii.

Vru să plece, dar Gabriel o prinse de umeri.

– Mai întîi, mulţumeşte-mi pentru că l-am adus pe fiul tău acasă, spuse el.

Probabil voia să-l laude, bănui Johanna.

– Am să-ţi mulţumesc mai tîrziu, my lord, cînd voi fi pregătită.

Se înălţă pe vîrfuri şi-l sărută. Îl auzi pe Alex scoţînd un ţocăit şi izbucni în rîs. Gabriel zîmbi, rămînînd cu privirea după soţia şi fiul lui, în timp ce ieşeau din casă.

– De ce zîmbeşti aşa, boierule? întrebă părintele MacKechnie, venind lîngă el.

– Îmi priveam familia, răspunse Gabriel.

Preotul dădu din cap.

– Frumoasă familie mai ai, fiule. Dumnezeu v-a binecuvîntat pe toţi trei.

Gabriel nu era un om prea cucernic, dar fu nevoit să-i dea dreptate. În tinereţe, cînd era naiv şi nechibzuit, se rugase să aibă o familie. Acum îi avea pe Alex şi Johanna, şi erau ai lui. Ce era drept, era drept, şi probabil trebuia să-i dea Creatorului ceea ce i se cuvenea. Îi răspunsese la rugăciune, la urma urmei.

Din curte se auzi rîsul Johannei, risipindu-i gîndurile. Instinctiv, zîmbi. Al dracului, că tare-i mai plăcea s-o ştie fericită!

Johanna şi Alex îşi petrecură după-amiaza împreună. Mai întîi se uitară la cai, apoi se duseră pe pajişte, să-l viziteze pe Auggie. Bătrînul războinic tocmai se întorsese de pe creastă şi părea prost dispus.

– De ce te încrunţi, Auggie? strigă spre el Johanna.

Băiatul îi văzu expresia şi imediat se ascunse după fustele Johannei.

– E-n regulă, Alex, îi şopti ea. Lui Auggie îi place să bombăne, dar e bun la inimă.

– La fel ca tata?

Johanna zîmbi.

– Da, răspunse ea, gîndindu-se ce copil isteț și perspicace era Alex.

Auggie îi așteptă să ajungă la el înainte de a le răspunde, încruntat:

– Mă cam bate gîndul să mă las de jocul meu, declară el, dînd din cap dramatic. N-are nici un rost să azvîrl pietrele la mare distanță. Cele mai multe se sfarmă cînd le pocnesc. Se spulberă-n văzduh. Toată tărășenia e degeaba, nu? Și ăsta cine-i, care se-ascunde după tine privindu-mă pe furiș cu așa niște ochi mari și albaștri?

– E Alex, răspunse Johanna. Nu-l mai ții minte pe fiul lui Gabriel?

– Ba cum să nu-l țin minte, replică Auggie. Da' acuma-s așa de oțărît, Johanna, că n-am chef de companie. Duceți-vă și lăsați-mă-n amaru' meu.

Johanna încercă să-și stăpînească rîsul.

– Nu ne-ai putea învrednici cu cîteva clipe ca să-i arăți lui Alex cum se aruncă pietrele în găurile de-aici, de pe pajiște?

– Nu, n-am nici o clipă de prisos, bombăni Auggie, deși în același timp îi făcea băiatului semn să vină lîngă el. Ăsta nu-i joc de copii. Cîți ani ai, băiete?

Alex strîngea mîna Johannei ca într-un cleşte. Nici mort nu s-ar fi dezlipit de ea. Fu nevoită să-l însoţească pînă lîngă Auggie.

– Alex nu ştie cîţi ani are, explică Johanna. Să tot aibă patru, cinci primăveri, cred.

Auggie îşi frecă bărbia, preocupat.

– Ia deschide gura, băiete. Să-ţi vedem dinţii. Am să-ţi spun eu cîţi ani ai.

Johanna izbucni în rîs.

– Auggie, Alex nu-i un cal.

– Dacă-i vorba de dinţi, tot aia e, măcar la ăştia, micii.

Alex îşi lăsă capul pe spate şi deschise gura. Auggie dădu din cap mulţumit.

– Ţi-ai îngrijit bine dinţii, nu-i aşa?

– Tata mi-a arătat cum să-i frec cu frunză verde de alun şi să mi-i şterg cu-o cîrpă de lînă, răspunse Alex. Doar că uneori mai uit.

Auggie îşi miji ochii în soare, aplecîndu-se să vadă mai bine.

– Are aproape cinci, socot. Mai mult nu se poate. Dinţii de lapte-i sînt încă frumoşi şi solizi, explică el, după ce întinse un deget, încercînd să-i mişte pe cei doi din faţă. prea strînşi pentru şase ani, şi prea mari pentru trei. Merge pe cinci, dară. Pun rămăşag jocul meu c-aşa e.

În sfîrşit, Alex fu lăsat să închidă gura. Se întoarse spre Johanna.

– Am cinci ani?

– Aproape răspunse ea. Va trebui să alegem o zi şi să ţi-o sărbătorim cum se cuvine, Alex. Atunci, vei împlini cinci ani după lege.

Alex îşi învinsese frica de războinicul cel tăbăcit şi acum îl rugă să-i arate jocul. Auggie petrecu aproape două ceasuri învăţîndu-l. Băiatul nu înţelegea cuvîntul concentrare şi turuia întruna. Bătrînul avea extrem de multă răbdare, dar din cînd în cînd se uita spre Johanna.

Johanna îi privea, aşezată pe panta colinei. Îl asculta pe Auggie cum povestea întîmplări din trecut, şi vedea ce uimit le sorbea Alex, care se tot ruga să-i mai spună.

Soarele apunea, iar Alex începuse să caşte, cînd Johanna puse în sfîrşit capăt distracţiei. Se ridică, îşi potrivi cutele pledului şi vru să-i mulţumescă lui Auggie.

Nu-şi aminti ce se întîmplase în continuare. Cînd deschise ochii, îi văzu pe amîndoi aplecaţi asupra ei. Alex plîngea. Auggie o bătea uşurel pe obraz şi în acelaşi timp încerca să-l liniştească pe băiat.

Johanna îşi dădu seama imediat ce se întîmplase.

– O, Doamne, iar am leşinat, nu-i aşa?

– Iar? întrebă Auggie, cu fruntea brăzdată de îngrijorare. Ai mai leşinat şi-nainte?

Johanna dădu din cap. Mişcarea făcu s-o ia cu ameţeli.

– Aseară, răspunse ea. M-a prins Gabriel. Totul s-a întîmplat atît de repede, că nici n-am avut timp să mă pregătesc.

– Bag mîna-n foc c-a fost repede, confirmă Auggie. Adineaori stăteai colo, şi ce să vezi, odată ai picat la pămînt ca o mortăciune.

Auggie încerca anume să ia în glumă întîmplarea, ca să menajeze copilul. Îşi ascundea teama cît putea.

– Nu înţeleg ce se întîmplă cu mine, şopti ea.

– Mai bine du-te şi consult-o pe Glynis, o povăţui Auggie. Ştie cîteva leacuri doftoriceşti.

– Am să mă duc mîine la ea.

– Ba ai să te duci acum, insistă Auggie. Îl duc eu pe Alex acasă.

După îndărătnicia cu care strîngea din fălci, Johanna îşi dădu seama că degeaba ar fi încercat să-l contrazică.

– În regulă, atunci, se învoi ea. Alex, să nu-i spui tatălui tău că am leşinat. N-ar fi bine să-şi facă griji, nu-i aşa?

– Mai mare ruşinea, să-i spui băiatului să...

– Auggie, acum mă gîndesc la Gabriel, îl întrerupse Johanna. Nu vreau să se alarmeze.

Auggie dădu din cap. Era hotărît să-i spună boierului ce se întîmplase, desigur; iar cînd stăpîna lui urma să-l certe, avea să-i aducă aminte că nu-i ceruse promisiunea de a nu sufla o vorbă.

Bătrînul şi Alex o însoţiră pe Johanna pînă la uşa lui Glynis. O lăsară acolo, dar numai după ce Auggie bătu la uşă, iar femeia le deschise.

– Lady Johanna a venit cu o plîngere, anunţă Auggie. Vino cu mine, băiete, e timpul să-ţi iei cina.

– Am făcut ceva care să-ţi displacă, my lady? întrebă Glynis, cu teamă.

Johanna clătină din cap. Îi făcu semn să se aşeze pe bancheta de piatră aflată la cîţiva paşi de uşă, pentru ca soţul ei să nu le audă discuţia.

– Ia loc, te rog, Glynis, îi cerú ea. O prietenă a mea e bolnavă şi aş dori să-ţi cer sfatul ca s-o ajut.

Vizibil uşurată, Glynis se aşeză alături, cu mîinile împreunate în poală, aşteptînd-o să continue.

– Femeia asta a leşinat de două ori fără nici un motiv vădit, începu Johanna. Nu cumva are

vreo boală de la care i s-ar putea trage moartea? întrebă ea, încercînd să-şi ascundă tulburarea.

– Se prea poate, răspunse Glynis. Dar am nevoie să ştiu mai multe înainte de a-ţi da vreun sfat pentru tratament, my lady. Prietena dumitale e tînără sau bătrînă?

– Tînără.

– Şi e măritată?

– Da.

Glynis dădu din cap.

– O mai supără şi altceva?

– Dimineaţa, cînd m-am... adică, s-a trezit, vreau să spun, îi era foarte rău şi a vărsat. Are greţuri aproape în fiecare dimineaţă, dar în rest, se simte în putere.

– Trebuie să pun cîteva întrebări personale înainte de a-mi face cunoscută părerea, my lady, îi spuse Glynis în şoaptă.

– Le voi răspunde, dacă pot, replică Johanna.

– Prietenei dumitale nu i-a venit sîngerarea?

Johanna dădu din cap.

– Nu i-a venit de două luni, dar asta nu-i neobişnuit, căci nici înainte nu-i venea după regulă.

Glynis încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– Întîmplător, ştii cumva dacă o dor sînii?

Fu cît pe ce să şi-i pipăie ca să simtă, înainte de a răspunde. Se opri la timp.

– Poate doar puţin, nu peste măsură.

– E măritată de curînd?

Această întrebare i se păru Johannei destul de ciudată, dar dădu din cap.

– Crezi că neliniştile de la început de căsnicie o pot face să se simtă aşa? N-aş crede, Glynis, căci a mai fost măritată şi înainte.

– A avut copii cu primul...

N-o lăsă să termine.

– E stearpă, o întrerupse ea.

– Poate că numai cu primul bărbat a fost, remarcă Glynis.

Johanna nu ştiu ce să înţeleagă din asta. Apoi Glynis îi distrase atenţia cu o altă întrebare:

– Şi dormi... vreau să zic, doarme mai mult decît de obicei?

– Da, într-adevăr! exclamă Johanna, uimită de întrebările atît de iscusite pe care i le punea Glynis. Ai mai auzit de boala asta, nu-i aşa?

– La drept vorbind, da.

– O să moară?

– Ba, my lady. N-o să moară.

Johanna ajunsese în pragul lacrimilor. Glynis se grăbi s-o liniştească, spunîndu-i cu un zîmbet larg:

– Ar putea să-i spună bărbatului ei că-i poartă în pîntec copilul.

Capitolul 15

Noroc că Glynis era o femeie atît de puternică şi robustă, şi se vădi şi iute în mişcări. Îşi prinse stăpîna înainte de a se lovi cu capul de gardul din piatră.

Vestea cea bună o făcuse pe Lady Johanna să leşine iar. Se trezi peste cîteva clipe, în patul lui Glynis. Primele cuvinte pe care le rosti fură:

– Sînt stearpă!

Glynis o bătu pe mînă.

– Cu un bărbat ai fost, dar nu şi cu boierul nostru, my lady. Ai toate semnele. Porţi prunc, ba bine că nu.

Johanna clătină din cap. Mintea ei nu putea accepta o asemenea posibilitate.

– Femeile sînt sterpe, nu bărbaţii.

Glynis pufni.

– Aşa zic ei, mormăi ea. Dumneata şi cu mine am avut neînţelegile noastre, my lady, dar aş vrea să cred că am ajuns la o învoială. Te socot

prietenă, mai ales în zilele cînd porţi frumosul pled al clanului Maclaurin.

– Mă bucur să te am ca prietenă, Glynis, răspunse Johanna, întrebîndu-se de ce Dumnezeu femeia adusese tocmai atunci vorba despre acel lucru.

Glynis nu întîrzie să-i explice motivele.

– Prietenele îşi ţin una alteia confidenţele, spuse ea. Aşa că te-aş întreba dacă primul dumitale soţ a avut vreodată la pat alte femei. Nu vreau să te fac de ruşine, my lady, doar să descopăr adevărul.

Johanna se ridică în capul oaselor.

– Da, a avut şi alte femei, recunoscu ea. Şi nu puţine. Părea hotărît să se culce cu cît mai multe posibil. Îi plăcea să se laude cu ele în faţa mea. Dar nu mă deranja cu nimic, se grăbi ea să adauge, cînd văzu privirea miloasă a lui Glynis. Oricum nu-mi plăcea. Era un om rău.

– Dar ce vreau să întreb de fapt, my lady, e dacă a avut vreun copil nelegitim din aventurile lui.

– Nu, nu s-a născut nici unul, răspunse Johanna. Raulf mi-a spus că femeile foloseau o licoare ca să nu cadă grele. Credea că şi eu o foloseam, şi-n fiecare lună-i veneau furiile căci

credea că anume-i zădărniceam încercările de a avea un copil.

– Se găsesc asemenea poţiuni, replică Glynis. Acum porţi prunc cu siguranţă, my lady, ceea ce-nseamnă că nu eşti stearpă, la urma urmei. Voi păstra tăcerea despre vestea asta îmbucurătoare. Dumneata vei alege momentul ca să-i spui soţului dumitale. Boierul nostru va fi foarte mulţumit.

Johanna ieşi din casă peste cîteva momente. Glynis o urmă pînă la gardul de piatră. Deodată, Johanna se întoarse spre ea.

– Soţul meu nu mă lasă să lucrez la cîmp.

– Desigur că nu te lasă. Eşti stăpîna noastră. Nu se cade să faci munci de rînd.

– Ştiu să cos, dădu din cap Johanna. În fiecare seară stau lîngă vatră şi brodez. Pot să fac flori sau... alte lucruri, adăugă ea.

– Unde baţi, my lady?

– Ţi-am observat bluzele galbene ca şofranul, pe sub pled şi mă-ntrebam dacă ţi-ar plăcea să-ţi brodez un chenar de flori la guler.

Glynis făcu ochii mari.

– De ce-ai vrea să...

– Toată ziua munceşti la cîmp, Glynis, şi aş dori să fac ceva în semn de recunoştinţă. Aşa că, dacă-mi aduci una dintre bluzele tale, voi începe lucrul chiar în seara asta.

Era prea jenată ca să-i mai aştepte răspunsul, şi nu înţelege de ce se simţea dintr-o dată atît de sfioasă şi nesigură de sine. Îi făcu cu mîna şi o luă la fugă pe cărare, spre fort.

Cînd ajunse pe colină, încetini pasul. Devenise iar conştientă de situaţia în care se afla.

Auggie o ajunse din urmă la intrarea în curte.

– Am să vin la cină diseară, începu el. Îi voi spune lui bărbatu-tău...

Se întrerupse, cînd îi văzu expresia.

– Da' de ce zîmbeşti de parc-ai fi găsit o baniţă plină cu aur, fătucă?

Johanna clătină din cap.

– Am să-ţi spun diseară, îi promise ea. E o zi mare, Auggie, deşi e cam frig.

– Ei, fătucă, n-ar strica să înveţi cîte ceva despre cum e vremea pe-aici.

Auggie voia să-i spună adevărul, că era de fapt o vreme destul de blîndă pentru începutul toamnei, dar se hotărî să mai aştepte.

După ce Alex mîncă de cină, Gabriel îl aşteptă pe Calum să-l ducă la culcare, apoi veni spre soţia lui şi se aşeză lîngă scaunul unde broda.

– Ar trebui să te duci sus, nevastă. Pari frîntă de oboseală. Munceşti prea mult. Ţi-am spus de-atîtea ori să te odihneşti, şi tu...

Johanna întinse mîna şi-l mîngîie uşor cu vîrfurile degetelor pe obraz.

– Nu muncesc prea mult, replică ea. Şi nici nu sînt pe cale să mă fure somnul. Dormitam doar, şi mă gîndeam la ceva minunat. Nici acum nu-mi vine să cred, Gabriel. Nu pare posibil, iar cînd am să-ţi spun...

Se întrerupse şi privi în jur, ca să se asigure că erau singuri. Nu voia să mai fie de faţă nimeni care să tulbure un moment atît de deosebit.

Keith şi alţi trei soldaţi din clanul Maclaurin intrară ţanţoşi în sală, tocmai cînd Johanna îşi dădu seama că Alex nu mai era acolo.

– După cum vezi, dormeai, îi spuse Gabriel. Nici măcar n-ai observat cînd l-a dus Calum pe fiul meu sus.

– E fiul nostru, îl corectă ea.

Lui Gabriel îi plăcură aceste cuvinte. Johanna devenea posesivă, ceea ce era un semn bun. Cu timpul, spera ca spiritul ei posesiv să se extindă şi asupra lui.

– Da, e fiul nostru, îi dădu el dreptate. Iar acum, spune-mi vestea.

– Va trebui să mai aştepţi.

– Spune-mi-o acum.

– Ba.

Gabriel făcu ochii mari. Se ridică, săltînd-o şi pe Johanna în picioare.

– Îndrăzneşti să mă refuzi?

Johanna zîmbi.

– Îndrăznesc orice în zilele astea, mulţumită ţie, bărbate.

Soţul ei nu înţelegea despre ce vorbea. Se hotărî să mai aştepte pînă o putea convinge să-i dea explicaţiile cuvenite. Acum era hotărît să afle vestea aceea importantă.

– Aş vrea să ştiu ce anume te îngrijorează. Şi ai să-mi spui chiar acum, îi porunci el.

Iar devenise arogant. Aşa s-o ajute Dumnezeu, începea să-i placă acest cusur a lui!

– Nu sînt îngrijorată, răspunse ea. Şi am să-ţi dau vestea cînd voi fi pregătită, nici un moment mai devreme. Nu te las să mă zoreşti.

– Ai să-i spui boierului tău ce s-a întîmplat pe pajişte? strigă Auggie, din uşă.

Johanna se întoarse spre el. Bătrînul războinic coborî treptele şi se apropie. Dumfries scoase un mîrîi sonor. Auggie îl făcu imediat să tacă, mîrîindu-l la rîndul său.

– Da, răspunse Johanna. Am să-i spun înainte de culcare.

– Dacă nu-i spui, mîine dimineaţă am să te pîrăsc, fată, să vezi numai de nu!

– Ce trăznet...

Johanna întrerupse intenţionat mormăitul soţului ei, ca să-l salute pe preot:

– Bună seara, părinte.

Apoi îi şopti încet lui Gabriel:

– Încearcă să ai răbdare măcar de data asta. Îţi promit că o să merite.

În sfîrşit, Gabriel dădu din cap, încercînd să-şi ascundă zîmbetul. Bănuia că ghicise ce voia să-i spună. Dumnezeule, bine se mai simţea, şi numai fiindcă femeia aia neghioabă îşi dăduse în sfîrşit seama că-şi iubea bărbatul.

Johanna îl lăsă lîngă vatră şi se duse la masa unde se aşezaseră deja doi ostaşi tineri din clanul MacBain, cărora li se acordase privilegiul de a lua cina împreună cu boierul lor, şi le ceru să se ridice.

– Nimeni nu stă jos pînă cînd boierul vostru şi soţia lui nu şi-au ocupat locurile, le explică ea cu răbdare.

Se auziră cîteva bombăneli, dar în cele din urmă oamenii se supuseră.

Johanna nu voia să-i bată prea mult la cap, aşa că nu-i dojeni pentru că-n tot timpul cinei vorbeau numai strigînd.

Auggie îl întrebă încet pe boier ce avea de gînd cu aurul lichid din peşteră. Spre uimirea

Johannei, toţi oamenii, care nu-i luaseră în seamă strigătele în seara trecută, amuţiră imediat ce le ajunse la urechi şoapta lui Auggie. Reţinu această ciudăţenie care-i putea fi de folos mai tîrziu.

– Despre ce vorbeşte Auggie? întrebă Keith.

Rezemîndu-se se spătar, Gabriel le spuse despre butoaiele din peşteră. Izbucniră chiote şi urale, iar cînd oamenii se liniştiră, Gabriel adăugă că lui Auggie trebuia să-i mulţumească pentru comoară.

– Să aducem vreo două poloboace şi să le bem în seara asta! propuse cu entuziasm Bryan.

Johanna nu-i lăsă soţului ei timp să accepte sau să respingă cererea lui Bryan. Se ridică în picioare, clătinînd din cap.

Toţi soldaţii se ridicară imediat şi ei, cu o promptitudine impresionantă.

– Pleci sau rămîi? întrebă Niall.

– Rămîn, răspunse ea. Puteţi lua loc, domnilor.

– Dar dumneata stai în picioare, observă Lindsay. E o şmecherie, nu-i aşa, my lady? De îndată ce ne-aşezăm, iar ai să-ncepi s-arunci cu castroane.

Johanna îşi ţinu cumpătul.

– N-am să fac una ca asta, promise ea. M-am ridicat doar ca să vă atrag atenţia.

– De ce?

Se încruntă la soldatul care pusese această întrebare.

– Vă rog să aveți doar puțină răbdare, am să vă explic. Butoaiele nu sînt pentru băut. Băutura e mult prea valoroasă. O s-o folosim ca să tîrguim lucrurile de care avem nevoie.

Se aştepta la proteste şi nu avu parte de o dezamăgire. Toți începură să strige în acelaşi timp. Numai părintele MacKechnie şi Gabriel rămaseră tăcuți. Amîndoi o priveau zîmbind, în timp ce Johanna încerca să împace oamenii.

– Dacă stați să vă gîndiți, vă veți da seama că tîrguiala e singura cale care ne mai rămîne.

– Dar de ce Dumnezeu să dăm băutura pe altceva? întrebă Keith, strigînd mai tare decît toți ceilalți.

Auzindu-i întrebarea, Johanna se întoarse să-i răspundă:

– Hoția e un păcat, înțelegeți, iar dacă folosim...

Se întrerupse, cînd îşi dădu seama că nimeni n-o asculta, şi se întoarse spre soțul ei. Expresia lui dădea de înțeles că purtarea oamenilor îl amuza copios. Se aplecă spre el, ca să se facă auzită, cerîndu-i să le explice motivele pentru care aveau să folosească butoaiele la tîrguială.

Gabriel dădu din cap. Johanna îi mulţumi şi se aşeză la loc.

– Tăceţi!

Oricît de grosolan pentru masa de cină, răcnetul lui Gabriel se vădi eficient. Imediat, oamenii încetară să mai vocifereze.

Gabriel dădu din cap, satisfăcut, apoi se întoarse spre ea.

– Acum poţi să le explici părerea ta în legătură cu împărţirea băuturii.

– Dar aş dori să le-o explici tu.

Soţul ei clătină din cap.

– Trebuie să-ncerci să-i faci să înţeleagă, ordonă el. Şi cu prilejul ăsta, va trebui să mă faci şi pe mine să înţeleg.

Johanna sări iar în picioare.

– Vrei să spui că nu eşti de acord cu mine?

– Ba, nu sînt deloc de acord cu tine.

O aşteptă să se calmeze, apoi continuă:

– În trecut, furturile au fost rodnice, Johanna. Şi nu te mai uita aşa la mine. Nu te-am trădat.

– E un păcat să furi, nu-i aşa, părinte?

Preotul dădu din cap.

– Adevăr grăieşte, boierule.

Cuvintele preotului abia se auziră, acoperite de scrîşnetul scaunelor, în timp ce oamenii se ridicau din nou.

– Hotărăşte-te odată, fătucă! îi ceru Keith.

– De data asta pleacă în sfîrşit? întrebă Niall într-o şoaptă destul de sonoră ca s-o audă toată lumea.

– Nu pare să se ducă nicăieri, remarcă tărăgănat Calum.

– Of, staţi jos! mormăi Johanna.

Nu se supuseră pînă nu se aşeză din nou.

Privindu-şi încruntată soţul, Johanna spuse:

– M-aş bucura, şi Dumnezeu s-ar bucura la rîndul Lui, pot să adaug, dacă n-aţi mai fura, şi aţi folosi butoaiele ca să le daţi în schimbul lucrurilor de care are nevoie clanul.

– Dumnezeu s-ar bucura, dară, îi dădu dreptate părintele MacKechnie. Îmi cer iertare că întrerup, dar aş avea o propunere de făcut.

– Ce anume, părinte? întrebă Gabriel.

– Folosiţi doar cîteva butoaie pentru lucrurile de care avem nevoie, iar pe celelalte păstraţi-le pentru clan.

Se stîrniră din nou discuţii. Cei mai mulţi dintre Maclaurini erau de acord. MacBainii, însă, se încăpăţînau să dorească toată comoara numai pentru ei, ca nişte copii care nu vor să împartă jucăriile cu alţii. Din păcate, şi Gabriel făcea parte din acest grup.

Johanna se uita tot mai urît la el, iar soţul ei abia reuşea să-şi stăpînească rîsul.

– Vom face aşa cum propune preotul nostru! declară el.

Soţia sa oftă uşurată. Gabriel îi făcu cu ochiul.

– N-o să iară întotdeauna numai cum vrei tu, o preveni el.

– Sigur că da, se grăbi ea să-i dea dreptate.

Era atît de fericită, încît întinse mîna peste masă şi i-o luă pe-a lui.

– Veţi avea nevoie de-un năsos.

Vorbise Auggie. Toţi se întoarseră spre el.

– Ce Dumnezeu mai e şi ăla, un "năsos", Auggie? vru să ştie Lindsay.

– Un meşter, răspunse Auggie, întărindu-şi cuvintele cu o clătinare din cap. Meşter într-ale băuturilor, care ne va putea spune ce poloboace să păstrăm. Doar nu vreţi să le daţi pe cele mai bune, nu-i aşa?

– Ba bine că nu! izbucni Niall.

– Năsosul ăsta n-o să bea toate butoaiele pe care le-ncearcă? întrebă Bryan.

– Eu mă pricep la băutură! se lăudă Lindsay. Am să fiu eu năsosul vostru.

Toţi izbucniră în rîs. Cînd se potoliră, Auggie începu să le explice:

– Un năsos nu gustă băutura. Îşi foloseşte nasul ca să-i adulmece aroma. Poate deosebi după miros bunul de acru.

– Atunci, mai bine să-l chemăm pe Spencer, propuse Calum. Are cel mai mare nas, dintre toţi MacBainii şi toţi Maclaurinii.

Auggie zîmbi.

– Nu mărimea are însemnătate, ci experienţa fiule. Iscusinţa contează. Mirositul poate fi învăţat, dar cei mai buni sînt cei care au dibăcia în-născută. Era un năsos pe lîngă Insula Islay după care am putea trimite, dacă mai trăieşte, şi-am auzit şi de încă unul care locuieşte în miazăzi, destul de aproape de Lowlands ca să mă gîndesc că s-ar putea să fie un MacDonnell.

– Nu putem aduce un străin aici, protestă Calum. Imediat ce vede comoara, o să se-ntoarcă să-i spună boierului său. Şi atunci, toţi MacDonnellii vor da năvală.

Johanna nu asculta cu prea mare atenţie discuţia. Se gîndea la starea fericită în care se afla. Avea să-i spună lui Gabriel seara, după ce se culcau. Îşi duse mîna la pîntec. Dumnezeule mare, urma să aibă un copil!

– Deci, ne-am înţeles? întrebă Gabriel.

Toţi strigau că da, cînd Johanna zări întîmplător expresia îngrozită a părintelui

MacKechnie. Preotul o privea lung şi, imediat ce observă că-l văzuse, arătă cu capul spre soţul ei.

Johanna ghici că înţelegerea la care ajunseseră nu-i convenea deloc părintelui MacKechnie.

- Ce-aţi hotărît?

- N-ai fost atentă la discuţie?

- Nu.

- MacBain! strigă Calum. Nu putem trimite un mesager după năsos. Clanul lui o să intre la bănuieli.

- Dară, or să se-ntrebe de ce-avem nevoie de-un năsos şi sigur au să-l urmărească încoace, interveni Keith.

- Va trebui să-l răpim, propuse Auggie.

- Şi de unde-o să ştim pe care să-l umflăm? întrebă Lindsay.

- Dacă-l luăm pe Nevers, vin şi eu cu voi şi vi-l arăt.

- Nevers? repetă unul dintre Maclaurini. Ce nume mai e şi ăsta?

- Gabriel, vrei să-mi explici şi mie, te rog, ce s-a stabilit? întrenă Johanna.

- Am hotărît ce să facem cu năsosul, răspunse Calum în locul boierului său, după ce ne alege partea cea mai bună din băutură.

– Am hotărît, dară, adăugă şi Keith.

– Deci, am căzut cu toţii la o învoială? întrebă Auggie. Îl umflăm pe Nevers?

– Vă rog să-mi explicaţi... începu iar Johanna.

– N-ar trebui să aducem butoaiele în sală? întrebă şi Bryan în acelaşi timp.

– Unde-i peştera? vru să ştie Keith.

Johanna se hotărî să nu mai aştepte. Părintele MacKechnie era în continuare îngrijorat, şi voia neapărat să afle de ce.

– O clipă, vă rog! strigă ea. Keith, spuneai c-ai hotărît ce veţi face cu năsosul...

– Toţi am hotărît, o corectă el.

– Şi?

– Şi ce, my lady?

– Şi ce-o să faceţi? O să-l lăsaţi să se ducă acasă, nu-i aşa?

– Doamne păzeşte, fătucă, nici pomeneală! exclamă Auggie, strîmbîndu-se.

– N-o să se poată întoarce acasă, my lady.

– De ce?

– I-ar spune boierului său despre butoaie, răspunse Keith.

– Sigur că i-ar spune, confirmă şi Niall. Şi eu i-aş spune boierului meu.

Keith încercă să schimbe subiectul, dar Johanna nu-l lăsă.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, stărui ea. Ce aveţi de gînd să faceţi cu omul?

– Ei, Johanna, asta nu te priveşte, interveni Gabriel. Mai bine du-te lîngă vatră şi coase o vreme.

Bănuielile Johannei se înteţiră.

– N-am chef să cos, my lord, şi nu plec nicăieri pînă nu-mi răspunde cineva la întrebare.

Gabriel oftă.

– Îndărătnică mai eşti... remarcă el.

Toţi ostaşii dădură din capete. Preotul hotărî că era de datoria lui să-i spună stăpînei sale ce se hotărîse. Nimeni altul nu părea dispus s-o facă.

– Se gîndesc să-l omoare, fătucă.

Nu-i veni să-şi creadă urechilor, şi-i ceru preotului să repete. Apoi scoase o exclamţie şi sări şi picioare, clătinînd din cap cu îndîrjire.

– Ai încuviinţat şi tu ideea asta? îşi întrebă ea soţul.

– E boier, my lady, răspunse Calum. N-a dat grai nici unei păreri.

– Boierul nostru aşteaptă, înţelegi mata. După ce ne spunem fiecare păsul, va hotărî.

– Atunci, declară Johanna, se va împotrivi ideii voastre păcătoase.

– De ce să facă asta, my lady? întrebă Michael. E un plan înţelept.

Gabriel era hotărît să se opună planului de a-l ucide pe năsos, căci nu găsea că ar fi fost onorabil să-i ceară ajutorul şi apoi să-l răsplătească într-un mod atît de mişelesc, dar nu-i plăcea că soţia lui îl învăţa ce să facă. Mai încerca şi să găsească altă soluţie.

– N-o să-l omoare nimeni pe năsos.

Cîţiva soldaţi mormăiră nemulţumiţi.

– Dar, my lady, drept e că acum s-a-ntîmplat pentru prima oară ca Maclaurinii şi MacBainii să cadă la vreo înţelegere pentru ceva, preciză Keith.

Johanna era indignată. Rămase cu privirea spre soţul ei.

– Am înţeles bine? Aveţi de gînd să folosiţi meşteşugul năsosului; iar după ce nu vă mai e de nici un folos, o să-l ucideţi?

– Aşa se pare, răspunse Calum în locul boierului său, avînd obrăznicia să mai şi zîmbească.

– Va să zică, aşa răsplătiţi voi o favoare?

Nu-i răspunse nimeni. Johanna îi măsură cu privirea apoi se întoarse spre soţul ei. Acesta dădu din cap. Se vedea clar că încuviinţa planul acela infam.

Johanna încercă să folosească raţiunea ca să-l influenţeze.

– Gabriel, dacă furtişagul e un păcat, uciderea ce crezi că e?

– O trebuinţă, răspunse el.

– Ba nu e.

– Nu-mi vine să cred că zîmbeşti, Gabriel. Ţi-ai pierdut minţile?

– Din cauza ta zîmbesc, Johanna. Cu siguranţă, te-ai schimbat de cînd eşti soţia mea. Pe toţi sfinţii, cînd îmi ţii piept, mă faci să mă mîndresc cu tine.

Încerca s-o amăgească, îşi spuse Johanna. Voia să-i ia minţile cu laudele. Ei bine n-avea să-i facă pe plac.

– Şi eu sînt mîndră de tine, se răsti ea. Dar pe năsos tot n-o să-l ucideţi. Pun picioru-n prag, bărbate, aşa că fă bine şi nu mi te mai împotrivi. Nu mă las pînă nu mă asculţi.

Părea gata să omoare pe cineva, iar Gabriel îşi spuse că se prea putea ca el să fie acela. Nu se putu abţine să n-o mai întărîte puţin.

– Am hotărît să fiu înţelegător în legătură cu tîrguiala, doar ca să-ţi fac o plăcere, dar cînd e vorba de năsos, am să pun amîndouă picioarele-n prag.

Cuvintele sale fură urmare de cîteva mormăieli zgomotoase de încuviințare.

– Nu-l putem lăsa să plece înapoi acasă. Va aduce cu el o oaste întreagă, ca să fure poloboacele, încercă Keith să-i explice, cînd Johanna îl privi încruntată.

– Ba, aşa ceva nu se poate! strigă alt Maclaurin.

– Iar s-a ridicat! izbucni Bryan.

– Pentru numele...

Bombănind, oamenii se grăbiră să se ridice şi ei. Johanna nu-i luă în seamă.

– Gabriel, dacă năsosul nu ştie unde e peştera, şi dacă nu vede drumul pînă acolo, n-o să poată conduce pe nimeni la butoaie, nu-i aşa? Prin urmare...

Îl lăsă să tragă singur concluzia. Soțul ei era un barbar, da, dar avea minte.

Calum bătu cu palma în tăblia mesei.

– Pe toți sfinții, are un plan bun, boierule!

– E cam meschin, comentă Keith. Cred că aş prefera să fiu ucis; dar dacă stăpîna noastră e hotărîtă să-l țină pe năsos în viață, trebuie să spun şi eu că e un şiretlic iscusit.

– E deşteaptă, ba bine că nu, declară Auggie, pe un ton plin de mîndrie.

Johanna îşi privea ţintă soţul. Acesta se uită lung la ea, apoi o întrebă:

- N-ai să mă laşi să-l ucid, nu-i aşa, fată?

Părea amărît. Johanna nu-şi ascunse exasperarea.

- Drept îţi spun că nu.

Oftat lui fu lung, dramatic.

- Trăzni-l-ar...

Din această sudalmă, Johanna înţelese că-l înduplecase.

- Îţi mulţumesc, şopti ea. Ştiam eu că poţi fi un om de înţeles.

Era atît de uşurată, încît se prăbuşi la loc pe scaun. Toţi ceilalţi se aşezară din nou.

- O să-ţi urmăm sfatul, anunţă Gabriel.

- E meschin, dar cinstit, remarcă şi Keith.

- Meschin?

Johanna nu pricepea ce voia să spună. Nici licărirea din ochii lui Gabriel nu avea nici un înţeles. Se bucura că pierduse controversa?

Se uită la părintele MacKechnie, ca să-i vadă reacţia. Se aştepta să zîmbească, mulţumit de victorie, dar observă că iar părea îngrijorat.

Imediat, Johanna intră din nou în gardă.

- Keith, ce anume găseşti că e meschin?

- Meschin sau nu, my lady, e un plan înţelept, insistă Calum.

– Care plan?

– Cel pe care tocmai ni l-ai propus, răspunse el. Nu-l mai ţii minte?

– Îi e cam greu să-şi amintească, comentă Keith. Şi zilele le tot încurcă. Uite, pînă şi-acum, poartă pledul greşit.

– Îmi explică şi mie cineva ce plan am propius?

– O să-l orbim.

Nemiloasele cuvinte ale lui Keith fură urmate de un murmur de mormăieli.

Johanna sări iar în picioare. Toţi îi urmară de îndată exemplul.

– Am şi eu un plan, s-o legăm pe my lady de scaun, bombăni Auggie. M-am săturat să mă tot ridic şi să mă aşez la loc iar şi iar.

Johanna simţea că-i plesnea capul de durere. Ajunsese la capătul răbdării.

– Oameni buni, un castel are mai multe intrări... începu ea, cu vocea răguşită de efortul de a şi-o controla.

– My lady, o întrerupse Keith, am mai vorbit despre asta. Încă nu ţi-a intrat în cap? Fortul nostru are o uşă în faţă şi una în...

– Mai taci odată! strigă Johanna.

Îşi răvăşi părul cu degetele şi continuă, mai încet:

– Mă faceţi să-mi vină să urlu! Pe toţi sfinţii de nu-i aşa!

– Păi ai şi început să urli, my lady, îi atrase atenţia Lindsay.

Johanna trase adînc aer în piept.

– Doamne-ajută... şopti ea.

– Ce-a zis? întrebă Lindsay.

– Nu-mi vine să cred că vă gîndiţi să-l orbiţi pe bietul om! ţipă ea.

– Păi chiar dumneata ne-ai dat ideea, my lady.

– Keith, dac-aş avea un castron la îndemînă, jur că ţi l-aş arunca...

– Vezi că iar ţi-ai aţîţat stăpîna! îl preveni Auggie.

Johanna se întoarse spre soţul ei.

– Nimeni n-o să-l orbească pe omul acela. Nici nu vreau s-aud! Cînd am spus că un fort are mai multe intrări, am vrut să le dau oamenilor o lecţie şi... Dumnezeule mare, Keith, dacă iar încerci să mă înveţi cîte intrări sînt, jur că-ţi dau cu ceva-n cap! Voiam să spun, bărbate... O, Doamne, na că iar mi-am pierdut şirul gîndurilor!

– Încercai să-ţi aminteşti pe unde e intrarea în fort, vru s-o ajute Bryan.

– Nu-ncercam deloc! se răsti ea. Vă dădeam o lecție, nătîngilor! Înțelegeți, un pește se poate curăți de solzi în mai multe feluri... iar dacă nu vreți ca năsosul să vadă peștera, e de-ajuns să-l legați la ochi.

– Noi, aici, nu curățim peștii de solzi, o corectă Lindsay. Îi înfulecăm întregi și scuipăm solzii.

Îi venea să-l omoare. Se mulțumi să-l fulgere cu privirea.

– Ai supărat-o! strigă Auggie. Și nu-i bine, acuma, că-i bolnavă. Cere-ți iertare, băiete!

– Gabriel, vreau să-mi dai cuvîntul tău că nu-i veți face nici un rău năsosului.

Soțul ei o privea încruntat. Lindsay se scuza bîlbîit, Keith găsise de cuviință să numere încă o dată, pe degete, intrările în fort, iar Calum se întreba cu voce tare de ce și-or fi curățit englezii peștii de solzi înainte de a-i mînca.

– N-ar trebui ca my lady să poarte azi culorile noastre? întrebă Michael, cel mai tînăr dintre Maclaurini, care tocmai observase omisiunea.

Keith dădu din cap, resemnat, spunînd:

– Ba da, așa ar trebui.

– Auggie, ce naiba ai vrut să spui cînd ai zis că nevastă-mea-i bolnavă?

– Azi după-amiază a leşinat, boierule, îi explică Auggie. Ca o mortăciune a căzut, zău că da.

Răgetul lui Gabriel răsună prin toată sala. Imediat, toţi amuţiră.

Johanna îşi acoperi urechile cu palmele, privindu-şi încruntată soţul.

– Trebuie neapărat să mugeşti aşa? îl întrebă.

Gabriel nu-i luă în seamă reproşul.

– Chiar ai leşinat? De astă dată nu te-ai mai prefăcut?

Nu-i răspunse.

–De ce trebuie toată lumea să strige mereu? Vă previn, oameni buni, adăugă ea, privindu-i. Cînd vine mama aici, nimeni nu va mai vorbi altfel decît în şoapte respectuoase.

Şi, cum nu se grăbiră destul de tare să încuviinţeze, îi întrebă, răcnind la rîndul ei:

– Aţi înţeles?!?

Toţi dădură din capete în acelaşi timp. Johanna scoase un mormăit satisfăcut, deloc potrivit pentru o lady, apoi observă zîmbetul părintelui MacKechnie. Nu ştia ce găsea atît de amuzant, dar nu avu timp să se gîndească.

– Răspunde-mi, fir-ar să fie! se răsti Gabriel, hotărît să primească o explicaţie.

Johanna încercă să-l împace. La urma urmei era soțul ei, şi părea foarte tulburat de posibilitatea că ar fi fost bolnavă.

– Nu e deloc ceea ce pare a fi, spuse ea. N-am nici o boală.

– Ai leşinat sau n-ai leşinat?

Întinzînd mîna, Johanna îl atinse pe obraz.

– Promite-mi că n-o să-i faceți nici un rău năsosului, şi-am să-ți explic ce s-a întîmplat.

Înainte de a-i răspunde, Gabriel o apucă de mînă.

– N-am chef să mă tocmesc, nevastă. De de te-ai prefăcut c-ai leşinat în fața lui Auggie?

– Nu s-a prefăcut, boierule. Mi-aş fi dat seama.

– Aş prefera să discutăm asta între patru ochi, şopti Johanna.

–Am dus-o la Glynis, să-i ceară sfatul, declară în continuare Auggie.

– Boierul nostru crede că aseară s-a prefăcut c-a leşinat? întrebă Bryan.

– E destul de şireată ca să fi-ncercat să ne tragă pe sfoară, remarcă Lindsay.

Calum era de aceeaşi părere.

– Ba bine că nu, e vicleană dară.

Johanna era uluită de comentariile lor. Își smulse mîna dintr-a lui Gabriel și se întoarse spre ei.

– Cum puteți spune că sînt vicleană? strigă ea.

– Păi, fiindcă ești, my lady! replică vesel Bryan.

Se întoarse iar spre Gabriel, așteptîndu-se să-i ia apărarea.

– Gabriel, cum le poți permite oamenilor tăi să mă înjosească așa?

– Ba te laudă, fir-ar să fie! Și-acum, fii atentă la mine. Cînd îți pun o întrebare, aștept să-mi răspunzi.

– Sigur că da, încercă ea să-l liniștească. Numai că acum nu e momentul...

Își netezi părul pe spate, încercînd să nu se arate revoltată de cuvintele oamenilor.

– Dacă e o laudă, cred că mă puteți face șireată, dar nu veți vorbi așa de față cu mama mea. N-ar înțelege.

– Johanna! strigă Gabriel.

Ajunsese la capătul răbdării. Înțelegînd că așteptase destul ca să-i atragă atenția, Johanna se întoarse spre soțul ei, zîmbindu-i.

– Dorești ceva, my lord?

Pleoapa lui Gabriel tresări de nervozitate Johanna făcu un efort să se stăpînească, apoi izbucni:

– Nici prima dată şi nici în după-amiaza asta nu m-am prefăcut. Am leşinat cu adevărat. Totuşi, se grăbi ea să adauge, nelăsîndu-i timp să-nceapă iar cu strigătele, nu sînt bolnavă. Glynis mi-a explicat ce am.

– La culcare numaidecît!

– Ştiam eu c-ai să exagerezi! ţipă ea.

Gabriel o luă de mînă şi începu s-o tragă după el prin sală. Johanna, însă, nici gînd să coopereze. Tot încerca să-şi smulgă mîna.

– Cît trebuie să stau în pat?

– Pînă-ţi revii, porunci el. La naiba, ştiam eu că n-ai destulă putere ca să rezişti nici măcar un an!

– Dacă mă credeai atît de slabă, n-ar fi trebuit să te însori cu mine!

Gabriel zîmbi. Johanna îşi smuci mîna dintr-a lui şi făcu un pas înapoi.

– Fac rămăşag că iar i-a venit în minte o viclenie, presupuse Lindsay.

Părintele MacKechnie clătină din cap:

– Ba, cu boierul nostru, nici vorbă. Îl respectă.

– Acum nu pare prea respectuoasă, remarcă Bryan. Se încruntă la fel de fioros ca el.

Johanna nu le dădea atenţie. Era concentrată asupra îndărătnicului ei soţ.

– Îţi pare rău că te-ai însurat cu mine, nu-i aşa?

Nu-i răspunse destul de repede, aşa că urmă:

– M-ai luat de soţie doar ca să capeţi pământurile, iar după ce eu voi muri, ţine minte şi însoară-te cu o femeie cît toate zilele - ba chiar, una care să poată rîgîi la fel de tare ca toţi oamenii tăi! Expresia de pe chipul lui o făcu să se oprească.

– N-ai să mori.

Şoptise această poruncă pe un ton aspru şi chinuit. Johanna îl privi uimită; părea îngrozit.

– N-am să te pierd.

– Nu, n-ai să mă pierzi.

Se apropie de el şi-l luă de mînă. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce-l privea pe omul acela minunat care o privea crunt.

O iubea. Încă nu i-o spusese, dar i se citea în ochi. Johanna se simţea colpeşită.

Urcară împreună scara. Îl simţea tremurînd. Ceilalţi întorceau capetele după ei, curioşi, dar erau prea departe ca să-i audă.

– Gabriel, îți amintești grija mea dinainte de a ne căsători?

– Aveai prea multe griji pe cap ca să le mai ții socoteala, nevastă. Și nu-mi da mîinile la o parte - am să te duc în brațe pînă sus. Nu-ți dai seama că ți-ai putea rupe gîtul dacă ai leșina încercînd să urci scara asta abruptă?

Știa că-și trăda sentimentele, și nu-i convenea deloc că era atît de vulnerabil.

– Ce-ar crede mama ta, dac-ar veni aici și și-ar găsi fiica moartă? mormăi el, încercînd să se justifice.

Johanna zîmbi.

– Mama o să te placă, Gabriel.

O privi exasperat, apoi o ridică în brațe. Imediat, Johanna îl sărută.

– Tot ai să te duci la culcare, insistă el.

– În noaptea de după ce ne-am căsătorit, ți-am spus că eram stearpă.

– Ba nu, Nicholas mi-a spus.

Johanna dădu din cap.

– Sînt sigură că și eu am pomenit asta, în noaptea nunții.

– Într-adevăr. Ba chiar, de mai multe ori.

Porni pe trepte. Johanna își rezemă capul de umărul lui, mîngîindu-i ceafa.

– Nu sînt, şopti ea.

Îl aşteptă să înţeleagă. Gabriel nu spuse nimic pînă cînd ajunseră în dormitor.

– N-ai auzit ce-am spus? Nu sînt.

– Ce nu eşti?

– Nu sînt stearpă.

Gabriel deschise uşa, dar în prag ezită. Nu-şi mai lua ochii de la soţia lui. Încet, o lăsă jos din braţe.

– Chiar crezi că are vreo importanţă pentru mine? Tu şi Alex sînteţi toată familia pe care mi-o doresc. N-am nevoie de alt copil. La dracu', femeie, încă nu ţi-ai dat seama cît de mult te... însemni mai mult...

Fir-ar să fie, îndruga verzi şi uscate, ca o babă. Îi făcu semn să intre.

– Războinicii nu se preocupă de treburile dragostei, mormăi el.

Părea nefericit. Johanna nu zîmbi. Ştia că nu-i plăcea să-şi dezvăluie sentimentele.

Îşi dădu seama că era o trăsătură pe care o aveau amîndoi.

– Gabriel...

– Vreau să nu mai aduci niciodată vorba despre faptul că eşti stearpă, Johanna. Şi acum, nu te mai frămînta.

Johanna intră încet în cameră.

– Poate că n-ai nevoie de alt copil, my lord dar te anunț că în șase, șapte luni, vei avea unul.

N-o înțelese. Clătină din cap. Johanna, în schimb, dădu din cap a confirmare.

– Vom avea un copilaș.

Pentru prima dată în viața lui, Gabriel MacBain rămase fără grai. Soția lui o găsea o reacție foarte potrivită.

La urma urmei, tocmai primiseră în dar un miracol.

Capitolul 16

– Eşti sigură?

Gabriel îi puse această întrebare în şoaptă, pentru ca fiul lui să nu se trezească. Alex dormea pe o laviţă, în cealaltă parte a camerei. Numai creştetul capului i se vedea de sub muntele de pături de care Johanna considerase că avea nevoie ca să nu-i fie frig.

– Am toate semnele, şopti şi ea. La început n-am putut să cred, desigur, căci prea multă vreme gîndisem că eram stearpă. Eşti fericit, Gabriel?

– Da.

Oftă din nou. În cameră era prea întuneric ca să vadă chipul lui Gabriel, dar bănui că zîmbea.

– Glynis mi-a spus că o femeie poate fi stearpă cu un bărbat şi rodnică împreună cu altul. Ştii ce înseamnă asta?

– Ce?

– Că şi bărbaţii pot fi nerodnici.

Gabriel rîse. Johanna îl făcu să tacă, pentru a nu-l trezi pe Alex.

– E clar că primul tău soţ aşa a fost, spuse el.

– Şi de ce te bucură asta?

– Era un ticălos.

Nu-l putu contrazice.

– De ce bărbaţii nu recunosc că pot fi ei cei sterpi într-o căsnicie?

– O asemenea mărturisire le-ar răni mîndria, cred. E mai uşor să dai vina pe femei. Nu e drept, dar este mai uşor.

Johanna căscă zgomotos, cu poftă. Gabriel o mîngîia pe spate, iar masajul o adormea. Era prea obosită ca să-i răspundă, cînd o întrebă ceva. Închise ochii şi adormi.

Gabriel mai rămase treaz încă o oră, ţinînd-o pe Johanna în braţe, cu gîndul la copil. Şi-ar fi dorit un băiat, căci orice bărbat voia să aibă cîţi mai mulţi fii, pentru a-l ajuta să construiască o împărăţie, dar de fapt spera să fie o fată. Urma să aibă ochi albaştri şi păr auriu, ca mama ei, iar dacă Dumnezeu voia să mai creeze o dată perfecţiunea, şi fiica lui avea să fie la fel de nărăvaşă.

Adormi cu zîmbetul pe buze.

Boierul MacBain îşi anunţă clanul despre copil a doua zi dimineaţa. Johanna stătea lîngă soţul ei, pe treapta de sus a scării din faţa uşii, iar Alex era alături. Maclaurin şi MacBaini deopotrivă salutară vestea cu urale. Johanna şi Gabriel îi spuseseră deja lui Alex. Băiatul nu părea prea preocupat de sosirea unui frate sau a unei surori, iar această lipsă de interes îi convinse pe părinţii lui că se simţea în siguranţă.

Abia putu sta la un loc în timpul anunţului. Tatăl lui îl promisese că avea să-l ia la călărie şi, pentru un copil de patru ani, orice clipă de aşteptare părea la fel de lungă ca o oră.

După ce Gabriel îi lăsă pe ceilalţi să plece, Johanna se întoarse spre Calum şi Keith.

– M-am gîndit la cîteva nume pe care aş vrea să...

– Dumnezeule mare, fătucă, nu ne poţi spune numele copilului! izbucni Keith.

Neştiinţa ei îl îngrozea pe ostaşul clanului Maclaurin. Nu ştia că numele moştenitorului nu trebuia spus nici unei alte persoane, înainte de botez? După ce-şi mai reveni, o întrebă. Johanna răspunse că nu ştiuse.

– Nu m-au preocupat niciodată tradiţiile privitoare la copii, îi explică ea.

– Cum se poate, my lady? întrebă Calum. Cele mai multe femei căsătorite au grijă să urmeze toate tradiţiile.

– Credeam că eram stearpă.

– Ei, şi nu eşti, răspunse Keith.

Johanna zîmbi.

– Nu sînt, într-adevăr.

– Atunci, va trebui să ne dăm toată străduinţa să te învăţăm cît e de important numele pe care-l vei alege.

– Numele unui bărbat este mult mai însemnat decît un nume oarecare, declară Calum.

Înainte ca Johanna să poată întreba ce Dumnezeu voia să însemna asta, Keith îi distrase atenţia cu o nouă explicaţie:

– Dacă altă persoană ştie numele copilului înainte de botez, îl poate folosi ca să-i facă farmece.

Calum dădu din cap a încuviinţare.

După expresiile lor serioase, Johanna îşi dădu seama că nu glumeau cu ea. Chiar credeau în acele aiureli.

– Asta ce-i, întrebă ea, tradiţie sau superstiţie?

Glynis se apropie să ia parte şi ea la conversaţie. Avea de spus cîteva lucruri importante.

– Dacă în timpul botezului copilul plînge, e dovadă suficientă că diavolul a fost alungat, my lady. Nu ştiai deja acest adevăr?

Johanna clătină din cap. Niciodată nu mai auzise un lucru atît de ridicol. Dar nu voia s-o jignească pe Glynis, aşa că-şi stăpîni zîmbetul.

– Prin urmare, voi nădăjdui să plîngă, spuse ea.

– Poţi şi să-l ciupeşti pe micuţ, ca să fii sigură că plînge, o învăţă Glynis.

– Cred că unele mame o şi fac, speculă Keith.

– Dacă se naşte la miezul nopţii sau în asfinţit, o să aibă darul clarviziunii, desigur. Să-l ajute Domnul dacă se naşte la ceasul cînd bat clopotele, căci atunci va putea vedea strigoi şi duhuri ascunse nouă, celorlalţi.

– Tată, nu sîntem gata să plecăm? întrebă Alex.

Gabriel dădu din cap. Se aplecă să-şi ridice fiul pe umeri, îi ordonă Johannei să nu se obosească, şi porni spre grajduri.

Leila străbătu curtea, înclină din cap spre boierul ei cînd trecu pe lîngă el, apoi se grăbi spre Johanna s-o felicite.

– E o veste foarte îmbucurătoare, îi spuse ea.

– E, dară, fu Glynis de acord. Tocmai îi dădeam lui my lady cîteva poveţe.

– Şi voi încerca să le ţin minte pe toate, promise Johanna.

Keith clătină din cap.

– Mă îndoiesc c-ai să ţi le aminteşti. Ai uitat pînă şi ce zi e azi. Iar porţi pledul celălalt.

– Încep să mă întreb dacă nu cumva o face anume, spuse Calum, amuzat.

Imediat ce-l auzi vorbind, Leila îi întoarse spatele, cu privirea în jos. Johanna observă şi fu nedumerită.

– Glynis, Megan mi-a spus că te pricepi la tăiatul părului, spuse ea.

– Dreptu-i că-s îndemînatică la treaba asta.

– I-ai fi de mare ajutor Clarei MacKay, continuă Johanna. Cei din clanul MacInnes i-au ciopîrţit părul.

– Ştiu, răspunse Glynis. Au vrut ca oricine-o vede să-i ştie ruşinea.

Dar Johanna nu voia să se lungească la vorbă despre Clare MacKay chiar atunci.

– Într-adevăr, confirmă ea, însă azi vine aici tatăl ei, şi mă-ntrebam dacă n-ai putea...

– Nu mai zi nimic, my lady. Îmi aduc bucuros foarfecele şi voi încerca s-o fac să arate mai prezentabil.

– Îţi mulţumesc. Leila, te rog, încă nu te duce, adăugă Johanna, cînd femeia se întoarse să plece împreună cu Glynis.

– De vreme ce Lady Johanna poartă culorile Maclaurinilor, îi spuse Keith lui Calum, cred că azi tu răspunzi de siguranţa ei.

– Îmi pot purta şi singură de grijă, domnilor, anunţă Johanna. Vă pierdeţi vremea ţinîndu-vă după mine peste tot.

Cei doi nu-i luară în seamă obiecţia.

– Eu răspund, dară, confirmă Calum.

Johanna se hotărî să-i spună lui Gabriel despre toate aceste neghiobii. Oamenii se ţineau pe urmele ei pînă-i lăsa liberi boierul lor.

Keith făcu o plecăciune spre ea şi se duse să-şi vadă de treburi. Calum tocmai să pregătea să intre în casă, dar Johanna îi puse o mînă pe braţ.

– Calum, ai un moment de răgaz? Aş vrea să te prezint Leilei.

Ostaşul o privi de parcă şi-ar fi pierdut mînţile.

– O cunosc de mult pe Leila, my lady, spuse el, fără a o învrednici nici cu-o privire pe femeia din neamul Maclaurin, care stătea cu privirea în pămînt.

Johanna se întoarse spre ea.

– Leila, l-ai cunoscut pe Calum?

– Ştii bine că da, şopti femeia.

– Atunci, vă rog pe amîndoi să-mi spuneţi: de ce vă purtaţi ca şi cum nu v-aţi mai fi întîlnit niciodată? Sînt foarte curioasă şi ştiu că mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar vă asigur că am cele mai bune intenţii. M-am gîndit, după felul cum evitaţi să vă priviţi, că de fapt ţineţi mult unul la celălalt.

– E un MacBain.

– E o Maclaurin.

– Te rog să mă scuzi, my lady, continuă Calum, vorbind cu glas dur, răspicat, dar mă cheamă datoria. N-am timp pentru asemenea nimicuri.

Nici măcar nu dădu din cap spre Leila cînd plecă. Aceasta rămase cu privirea în altă parte. Johanna o atinse pe braţ.

– Îmi pare rău. N-am vrut să vă supăr, pe nici unul dintre voi. Ţii la Calum, nu-i aşa?

Scurt, Leila dădu din cap.

– Am încercat să-mi stăpînesc simţămintele astea, my lady, şopti ea. Dar se pare că n-am încotro.

– Cred că şi Calum simte ceva pentru sine, Leila.

– Ba, o contrazise femeia. Nu şi-ar îngădui în vechi să se lase atras de o Maclaurin.

– Nu ştiam că prăpastia dintre clanuri e atît de adîncă, remarcă Johanna.

– Cum se poate să nu ştii? Felul cum se ţărăsc oamenii ori de cîte ori porţi pledul greşit ar trebui să-ţi arate îndeajuns ce însemnată e pentru ei deosebirea asta. Tot încercăm să ne înţelegem, dar şi să rămînem despărţiţi.

– Dar de ce trebuie să rămîneţi despărţiţi?

Leila mărturisi că nu ştia.

– Cu toţii sîntem foarte recunoscători pentru că boierul are atîta răbdare cu noi, spuse ea. Am auzit ce-ai spus la cină, că acum preotul e al MacBainilor. Toţi au vorbit despre asta, my lady. Pentru unii dintre noi, ceea ce-ai spus avea un rost. Dar ostaşilor din clanul Maclaurin nu le place să audă adevărul.

– Ştii ce cred eu? Cred că avem prea multe pleduri.

– Într-adevăr, fu Leila de acord. Dar nici un clan nu va vrea să renunţe la culorile lui, oricît de mult i-ai ruga.

– N-am să rog pe nimeni, spuse Johanna. Vrei să-mi răspunzi la o întrebare, te rog? Dacă ar fi un Maclaurin, Calum ţi-ar face curte?

– Aş nădăjdui că da. Dar nu e un Maclaurin, şi oricum nu simte nimic pentru mine.

Johanna preferă să schimbe subiectul.

– Ai vrea să vii în sală şi să mă mai ajuţi din cînd în cînd la treburi?

– O, da, my lady, tare-aş mai vrea! se repezi Leila. Aş putea să-l văd...

Se întrerupse înainte de a se da de gol, dar Johanna nu se lăsă amăgită.

– Da, ai putea să-l vezi mai des pe Calum.

Leila roşi.

– Boierul nostru nu vrea să...

– Cum să nu vrea? o întrerupse Johanna. Vino diseară la cină, Leila. Vei sta lîngă mine. După ce mîncăm, o să vorbim despre îndatoririle tale.

– Ar fi o mare cinste pentru mine să stau la masa dumitale, şopti Leila, cu vocea tremurîndu-i de emoţie.

– Acum trebuie să intru la Clare şi să stau cu ea. Ne vedem diseară, Leila.

Johanna urcă grăbită scara şi intră direct în camera Clarei. O lăsă pe Megan să plece şi se aşeză lîngă pat.

– Ai urcat scara fără ajutor, my lady? întrebă Megan.

– Desigur, răspunse Johanna, surprinsă de severitatea din tonul femeii.

– Puteai să cazi. Nu trebuie să rişti aşa.

– Megan, sînt destui oameni care se agită pentru mine. Dacă se mai ţin mult de coada mea zi şi noapte, am să mă tîmpesc la cap, zău aşa. M-am ţinut de balustradă, adăugă ea, cînd Megan fu gata să protesteze.

– Eşti bolnavă, Lady Johanna? întrebă Clare.

– E grea cu copil, la fel ca tine, izbucni Megan, înainte de a ieşi.

– Felicitări, my lady. Nădăjduiesc să-i dăruieşti bărbatului dumitale un băiat zdravăn, îi ură Clare, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. Johanna o înveli mai bine cu pătura, înainte de a se aşeza din nou.

– O să-l bucure la fel de mult şi o fată, remarcă ea.

Clare clătină din cap.

– Eu nu mi-aş dori să am o fată. Băieţii au mult mai multe de cîştigat, dar fetele se folosesc numai la tîrguială. Nu aşa merg lucrurile?

– Ba da, îi dădu dreptate Johanna, zîmbindu-i.

Femeia o privi nedumerită.

– Atunci, de ce-ţi doreşti o fată? Vei tremura de frică să nu i-o dea bărbatul dumitale de nevastă vreunui om rău, şi să-şi trăiască tot restul zilelor...

– Speriată?

Clare dădu din cap.

– Şi bătută, şopti ea.

– Soţul meu nu şi-ar da intenţionat fiica unui monstru. Tatăl tău ştia că MacInnes era crud la inimă?

Cealaltă femeie ridică din umeri.

– Nu-l interesa decît să unească cele două clanuri.

La auzul acestei veşti, pe Johanna o cuprinse deznădejdea.

– Nu te iubeşte?

– Cît de mult şi-ar iubi orice tată fiica.

– Fetele sînt mai deştepte, continuă Johanna. Pînă şi părintele MacKechnie crede că aşa e.

– Dar tot pot fi bătute şi umilite. Nici nu-ţi dai seama ce noroc ai, Lady Johanna. Soţul dumitale se poartă frumos cu dumneata.

Johanna se rezemă de spătar.

– Dacă n-ar fi aşa, n-aş rămîne aici.

Clare nu părea s-o creadă.

– Cum ai putea să pleci?

Aş găsi eu o cale. Clare, cînd am fost măritată prima oară, cu un englez, mă rugam în fiecare seară să nu rămîn grea. Nu voiam să-i dăruiesc o fetiţă, fiindcă ştiam că ar fi bătut-o ori de cîte ori era furios, şi nici un băiat, pentru că mi l-ar fi luat şi l-ar fi crescut să ajungă asemeni lui.

Şi nu voiam ca şi alţii să se mai poarte aşa cu femeile.

– Te bătea?

– Da.

– Şi cum a murit englezul? L-ai ucis dumneata?

Întrebarea o surprinse pe Johanna. Clătină din cap.

– Au fost unele momente cînd am vrut să-l omor, şi sigur am să ard în focurile iadului pentru că am nutrit asemenea gînduri păcătoase, dar nu m-am lăsat pradă mîniei. Nu voiam să fiu ca el, Clare. Mă simţeam ca prinsă într-o capcană, da, şi pe urmă mi-am dat seama că aveam destulă minte ca să găsesc o cale de a scăpa.

– Cum a murit?

– Regele John mi-a spus că a căzut în apă de pe o faleză, în apropierea oraşului. Nici măcar nu ştiam că plecase din Anglia.

Clare dădu din cap. Johanna se hotărî să schimbe subiectul.

– Glynis vine în cîteva minute, cu foarfecele. Va încerca să-ţi aranjeze părul.

– Cînd o să ajungă aici tatăl meu?

– Îl aşteptăm în după-amiaza asta.

– Nu vreau să-mi dreagă părul. Era la fel de lung ca al dumitale, pînă cînd mi l-au ciopîrțit. Vreau ca tatăl meu să vadă ce i-au făcut fiicei lui oamenii lui MacInnes.

– Și mama ta?

– E moartă, răspunse Clare. De patru ani. Mă bucur că nu mai e printre noi. I s-ar frînge inima, să mă vadă așa.

– Copilul pe care-l porți... tatăl tău va...

– Acum sînt foarte ostenită, my lady. Aș dori să mă odihnesc.

Johanna o privi lung. Clare MacKay închise ochii și se prefăcu adormită.

– Clare, nu mai poți continua mult așa, spuse Johanna. Va trebui să vorbești despre cele întîmplate.

– Mă doare, Johanna. N-ai pic de milă?

Johanna dădu din cap.

– Știu că te doare.

– Atunci, te rog...

– Clare, o întrerupse ea, soțul meu ține foarte mult să-i spui care dintre ostașii clanului MacBain...

– N-am să-i rostesc numele.

Clare izbucni în lacrimi. Johanna o luă de mînă.

– Totul va fi bine, îi şopti ea. N-ai de ce să te temi.

– Mi-ai spus că te simţeai ca prinsă într-o cursă. Şi eu m-am simţit la fel. Nu mă puteam mărita cu ticălosul ăla. Nu puteam. Am făcut un lucru pe care acum aş vrea...

– Da?

Clătină din cap.

– N-are importanţă, şopti ea. Se va afla destul de curînd. Te rog, lasă-mă să mă odihnesc acum. N-am destulă putere ca să vorbesc despre ce s-a intîmplat.

Johanna se lăsă păgubaşă. Glynis bătu la uşă, apoi intră. Aducea un pieptene şi o pereche de foarfece.

– Sînt gata să văd ce pot face, anunţă ea.

– Clare nu se simte în stare să-i aranjezi acum părul, răspunse Johanna, ridicîndu-se.

– Adică mi-am dat pe degeaba atîta osteneală să caut foarfecele astea, my lady?

– De fapt, nu, Glynis. Mă poţi ajuta pe mine. De mult voiam să-mi mai tai din păr. Vino în camera mea.

Glynis se învioră imediat. Va să zică, nu se deranjase de pomană. Curînd, însă, începură să se certe în legătură cu lungimea părului. Glynis nu

voia să taie atît de mult, dar stăpîna ei stăruia în încăpățînare.

Cînd Glynis termină, părul Johannei abia dacă mai ajungea pînă la umeri.

- Recunosc că-ți stă bine, my lady.

- Nu știam că se buclează așa.

- Îl trăgea greutatea, îi explică Glynis.

- Și mai făcea și să mă doară capu-n fiecare zi, adăugă Johanna. Îți mulțumesc mult, Glynis.

își răsfiră părul cu degetele, rîzînd.

- Nu sînt atît de sigură că arată bine, dar mă simt minunat.

- Boierul MacBain n-o să se supere cînd va vedea ce-am făcut?

- Mă îndoiesc c-o să observe.

- O să observe, ba bine că nu. El observă totul la dumneata. Te iubește mult, my lady.

- Mă rog să mă iubească și diseară. Toți se vor tulbura de surpriza pe care le-am pregătit-o.

Desigur, lui Glynis i se trezi curiozitatea.

- Ce-ai plănuit?

- Nu pot să-ți spun, răspunse Johanna Așteaptă și-ai să vezi.

Glynis tocmai să pregătea să plece, cînd Johanna o opri cu o întrebare:

– Toate femeile au aceleaşi semne cînd poartă copil?

– Cele mai multe, da, răspunse Glynis. De ce întrebi?

– Mă întrebam şi-atîta, răspunse Johanna. Cînd începe să se vadă?

– Depinde. Unele arată de prin a patra lună, altele mai aşteaptă puţin pînă se îngroaşă pe mijloc. Ai început să-ţi pierzi subţirimea?

– Da, răspunse Johanna.

Îi mulţumi din nou şi, imediat ce uşa se închise în urma lui Johanna, începu să-şi pregătească surpriza.

Gabriel deschise uşa tocmai cînd Johanna îşi strîngea cingătoarea pe mijloc. Văzu că Alex încă mai dormea şi o chemă cu degetul să iasă.

Îi privi lung părul, încruntat, dar Johanna îşi spuse că avea să-i treacă pînă la urmă. Ieşi pe culoar, cu zîmbetul pe buze. Gabriel închise uşa şi se întoarse spre ea.

– Eşti foarte palidă, mormăi el.

– Şi de-asta te încrunţi, my lord?

Soţul ei dădu din cap. O ciupi, ca să-i aducă puţină roşeaţă în obraji.

– Tatăl Clarei a fost văzut venind pe creastă. Vreau ca tu şi Alex să staţi în cameră pînă pleacă Boierul MacKay şi oamenii lui.

– Cîţi ostaşi are cu el?

– Destui, ridică din umeri Gabriel.

– Vreau să vorbesc cu tatăl Clarei, declară Johanna.

– N-o să aibă chef de bună cuviinţă, Johanna. Fă cum îţi ordon eu.

– Boierul e furios pe clanul MacInnes, nu pe noi, îi reaminti ea.

– Ba, o contrazise Gabriel, pe toţi MacBainii e furios. Ne face vinovaţi pentru necinstirea fiicei lui.

Într-o clipită, din palidă cum era, Johanna se făcu roşie de furie.

– Cine-i acum cu Clare?

– Hilda, răspunse soţul ei. Du-te-n cameră. Nu vreau să te ajungă furia lui MacKay.

Johanna se supuse, dar numai pînă fu sigură că Gabriel coborîse să-l aştepte pe tatăl Clarei. Atunci porni grăbită pe coridor, spre camera ei, şi o trimise pe Hilda să stea cu Alex.

– Tatăl tău va ajunge aici în cîteva momente, Clare. Vrei să-l primeşti singură, sau preferi să stau şi eu cu tine?

Clare făcu un efort să se ridice în capul oaselor, scîncind slab. Johanna nu era sigură ce o supăra mai tare: durerile, sau vestea primită.

– Rămîi, te rog, îi ceru ea.

Johanna aranjă păturile pe pat, mai mult ca să-şi ascundă nervozitatea.

– Nu ştiu ce să-i spun...

– Spune-i doar ce s-a întîmplat, o sfătui Johanna.

Ochii Clarei se umplură de lacrimi.

– Nu pot! strigă ea.

Dintr-o dată, Johanna înţelese. Noroc că stătea lîngă scaun. Se putu aşeza înainte de a cădea de pe picioare.

– Tu nu înţelegi, Johanna...

– O, Doamne, ba cred că înţeleg. Ai născocit totul, nu-i aşa? N-a fost nici un MacBain... nu eşti grea...

Clare începu să plîngă. Clătină din cap, încercînd să nege acuzaţiile Johannei. Dar teama din ochii ei o împiedică să mai mintă.

– Nu m-am gîndit deloc... mărturisi ea.

Încet, Johanna se rezemă de spătar.

– Ce Dumnezeu o să facem acum?

– Ce-o să facem? Eu sînt cea care va fi pedepsită, cînd tatăl meu o să afle că am mînţit.

– De ce-ai scornit toată povestea asta?

– Eram disperată, recunoscu Clare. Nu înțelegi? Acolo aveam o viață îngrozitoare... În fiecare zi era tot mai rău...

– Ba înțeleg, dar...

Clare o întrerupse:

– Tata m-a dus în casa MacInnes ca să mă pregătesc. Trebuia să mă mărit cu fiul boierului peste șase luni. Nu peste mult, mi-am dat seama ce oameni îngrozitori erau. Știi că boierul mai are două fiice? S-au născut înaintea neprețuitului său fiu, adăugă ea în grabă. O servitoare mi-a spus că, la nașterea fiecăreia, s-a dus în cameră și și-a bătut cumplit nevasta. După ce i-a dăruit și un fiu, a murit. Probabil a fost recunoscătoare. Eu, una, știu că așa aș fi simțit, dacă eram măritată cu un asemenea monstru.

– Iar fiul lui îi seamănă leit, nu-i așa?

– E și mai rău. Nu suportam gîndul să fiu măritată cu el. Am încercat să vorbesc cu tatăl meu, dar n-a vrut să mă asculte... Nu cred că m-am simțit vreodată atît de părăsită... și... deznădăjduită... Peste cîteva zile, i-am auzit pe soldații din clanul MacInnes vorbind. Văzuseră niște războinici care purtau pledul clanului MacBain trecîndu-le hotarul.

– Și atunci te-ai hotărît să minți?

Clare clătină din cap.

– Soldaţii nu ştiau că-i ascultam. Cînd au şoptit numele soţului dumitale, le-am auzit teama în glasuri. Atunci m-am gîndit să-i caut pe acei războinici. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat dacă-i găseam. Nu-mi făcusem nici un plan, Johanna. Voiam doar să mă ajute cineva.

– Înţeleg, şopti liniştitor Johanna, luînd-o de mînă. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

– Serios?

– Da.

Convingerea din vocea ei o mai încurajă pe Clare.

– Deja mîncasem o dată bătaie pentru necuviinţă, continuă ea, şi ştiam c-avea să mi se mai întîmple. Nu i-am găsit pe ostaşii clanului MacBain şi, cînd am renunţat să-i mai caut, se întunecase. Am rămas peste noapte într-o casă părăsită. Dumnezeule mare, ce frică mi-era! M-au găsit a doua zi dimineaţa.

Strîngea mîna Johannei atît de tare, încît ameninţa să-i sfărîme oasele.

– Te simţeai neajutorată, nu-i aşa?

– O, da! Încă nu mă gîndisem ce să spun. Au trecut trei luni, şi într-o dimineaţă boierul a anunţat că se hotărîse să facem nunta mai devreme. Robert şi cu mine urma să ne căsătorim în sîmbăta următoare.

Vocea îi devenise răguşită de încordare şi plîns. Johanna ar fi vrut să-i aducă o cană cu apă, dar biata Clare nu voia să-i dea drumul.

– Nu plănuisem dinainte minciuna, spuse ea. Mi-am adunat curajul şi i-am ţinut piept lui Robert. I-am spus că niciodată n-am să mă mărit cu el. S-a înfuriat. E un om foarte posesiv şi gelos. Ştiam că nu m-ar mai fi dorit, dacă-i spuneam că mă dăruisem de bunăvoie altui bărbat. Atunci mi-am amintit de MacBainii care trecuseră hotarul şi mi-a venit în minte minciuna. Ştiam că era rău ce făceam, şi-mi cer iertare pentru că te-am mințit. Ai fost atît de bună cu mine, Johanna. Hilda mi-a spus ce i-ai făcut lui Robert. Aş vrea ca săgeata ta să-i fi străpuns inima. Dumnezeule mare, cît îl mai urăsc! Pe toţi bărbaţii îi urăsc, chiar şi pe tatăl meu.

– Aveai toate motivele să-l disprețuieşti pe Robert, replică Johanna. Cu timpul, o să-ţi treacă ura. S-ar putea chiar să ţi se facă milă de el.

– Nu sînt chiar atît de iertătoare.

– Clare, ştiu că nu te simţi în stare să mă asculţi, dar trebuie să te învăţ să nu-i învinuieşti pe toţi bărbaţii doar pentru păcatele cîtorva.

– Tu nu l-ai urît pe primul tău soţ?

Johanna oftă.

– Ba da, recunoscu ea. Dar nu-i urăsc pe toți. Tatăl meu, dacă era în viață, m-ar fi apărat de Raulf. Fratele meu, Nicholas, a venit să mă salveze imediat ce a aflat ce se întîmpla.

– Nu i-ai spus de prima oară?

– Mi-e greu să-ți explic, Calum. Raulf nu era ca Robert, iar pe-atunci și eu eram mult, mult mai tînără. N-a început să mă bată imediat după nuntă. La început, a vrut să-mi nimicească încrederea în mine. Nu i-am spus fratelui meu fiindcă mi-era prea rușine, și tot credeam că lucrurile se vor îndrepta. Pe urmă, mi-am dat seama că Raulf n-avea să se schimbe niciodată. Atunci am știut că trebuia să găsesc o cale de scăpare. M-aș fi dus la Nicholas, dar n-a mai fost nevoie. Soțul meu a murit.

Făcu o pauză, ca să se calmeze.

– Nu l-ai urî pe Nicholas, dacă l-ai cunoaște. Datorită lui m-am măritat cu Gabriel. Și nici pe soțul meu nu-l poți urî. Drept îți spun, nici nu-mi închipui cum ar putea cineva să-l urască.

– Eu nu-l urăsc, o asigură Clare. M-a apărat, și-i sînt recunoscătoare. Totuși, mi-e frică de el. E un uriaș de om, my lady, și are un fel de a fi foarte... repezit.

– Poate să intimideze, dar numai dacă-i îngădui, replică Johanna, zîmbind. Clare, ai dat

dovadă de un curaj de necrezut, ținîndu-i piept lui Robert. Trebuie să fi ştiut ce-avea să se întîmple. Ai fost la un pas de moarte.

– Dar jocul s-a terminat, nu-i aşa? Am să-i spun tatălui meu adevărul, orice s-ar întîmpla.

– Te va sili să te întorci la clanul MacInnes?

– Nu ştiu... Vrea să se alieze cu ei.

Johanna simți că-i venea rău. Gîndul că acea femeie avea să fie trimisă cu forța înapoi în ghearele lui Robert era prea copleşitor. Doar de un lucru era sigură: n-avea să îngăduie să se întîmple aşa ceva.

– Să nu-i spui încă tatălui tău adevărul, o sfătui ea. Trebuie să chibzuiesc. Nu te pot lăsa să pleci înapoi. Nu, nici pomeneală. O să ne gîndim împreună şi vom găsi o salvare.

– Şi ție ce-ți pasă, my lady? Te-ai pus în pericol ținîndu-mă aici. De la atîta compasiune, o să ți se tragă un necaz. Tatăl meu...

Johanna n-o lăsă să termine.

– Clare, cred că deja ai învins pericolul cel mai mare.

– Şi care să fie acela, Johanna?

– Ai fost într-o situație fără ieşire, şi ai făcut pasul cel mai important. Eu n-aş fi ales aceeaşi cale spre libertate, dar nu asta contează acum. Ai

scăpat. Nu înțelegi? Nici nu te poți gîndi să te mai întorci.

– Și ce-o să se întîmple dacă ostașii tatălui meu pornesc războiul contra clanului MacBain din cauza minciunii mele?

Johanna clătină din cap.

– Vom găsi o cale ca să evităm vărsarea de sînge, anunță ea.

– Cum?

– Nu știu... nu încă, dar amîndouă avem destulă minte, ca să găsim ceva, împreună.

– Împreună, repetă Clare în șoaptă, tocmai cînd ușa se deschidea.

Johanna dădu din cap, spunînd încă o dată:

– Împreună.

Capitolul 17

Gabriel intră primul în cameră. Nu păru prea încîntat să-şi vadă soţia acolo. Clătină din cap spre ea. Johanna se prefăcu că nu observă.

Părintele MacKechnie îl conduse apoi înăuntru pe Boierul MacKay. Preotul dădu din cap spre Johanna, înainte de a o privi pe Clare.

– Azi arăţi puţintel mai bine, observă el.

Boierul MacKay făcu un pas înainte, apoi se opri brusc.

– Dumnezeule mare, şopti el, destul de tare ca să-l audă toată lumea.

Johanna fusese pregătită să-l antipatizeze, dar reacţia lui de acum o făcu să se mai gîndească. Poate că nu-şi dăduse seama cît de îngrozitoare era situaţia Clarei.

Boierul MacKay nu era un om foarte atrăgător la înfăţişare. De statură medie, avea de cel puţin două ori vîrsta lui Gabriel, căci în părul castaniu i se vedeau şuviţe cărunte, iar la colţurile ochilor şi

ale gurii avea riduri adînci. Asemenea fiicei lui, avea ochi căprui, dar cel mai izbitor era nasul, vulturesc şi foarte mare. Noroc că Clare nu moştenise şi această trăsătură de la tatăl ei.

– Clare, ce-ai făcut cu tine...?

În glas i se simţea îngrijorarea, dar Johanna se simţi dezgustată de această întrebare. Văzînd roşu înaintea ochilor, trecu în faţa lui.

– Ce-a făcut, o întrebi? Chiar crezi că singură s-a lovit aşa?

Boierul holbă ochii şi făcu un pas înapoi. Furia Johannei îl dogorea ca para focului.

– Ba, nu cred deloc aşa ceva, replică el.

– Robert MacInnes şi tatăl lui sînt vinovaţi... şi dumneata, Boier MacKay, îl acuză Johanna. Dară, că şi dumneata ai o parte din vină.

Tatăl Clarei se întoarse spre Gabriel.

– Cine e femeia asta?! strigă el.

Gabriel trecu lîngă Johanna.

– E soţia mea, răspunse, pe un ton aspru. Şi n-ai să ridici glasul în faţa ei.

– Nu e de pe-aici... remarcă Boierul MacKay, pe un ton ceva mai blînd.

– E din Anglia.

– Şi fiicele englezoaice au îngăduinţa să le vorbească celor mai vîrstnici decît ele pe un ton atît de nerespectuos, mă întreb?

Gabriel se întoarse spre Johanna, care ardea de nerăbdare să răspundă la întrebarea lui MacKay.

– Va răspunde singură, spuse el.

Johanna rămase cu privirea ațintită asupra Boierului MacKay.

– Cele mai multe fete din Anglia sînt încurajate să-şi spună păsurile, declară ea. Înțelegi dumneata, tații lor le iubesc şi le prețuiesc. Şi le mai şi apără, spre deosebire de unii boieri de pe aici care pun aliațele mai presus de siguranța şi fericirea fiicelor lor.

MacKay se făcu roşu la față. Johanna ştia că-i provoca furia, dar nu părea să-i pese.

– Îți iubeşti fiica? îl întrebă.

–Desigur, răspunse boierul. Şi o prețuiesc.

Johanna dădu din cap.

–Nu ți-ai dat seama, domnule, că fiica dumitale a fost la un pas de moarte?

Boierul clătină din cap.

– N-am ştiut, recunoscu el.

Părintele MacKechnie îşi drese glasul, ca să le atragă atenția.

– Poate-ar fi mai bine să-i explic boierului cum anume a ajuns Clare la noi.

Aşteptă ca Gabriel să încuviințeze, apoi începu să descrie împrejurările sosirii Clarei, fără

să omită nici un detaliu - inclusiv faptul că Robert MacInnes o scuipase.

-Şi voia să-i dea şi cu piciorul, adăugă el. Săgeata lui Lady Johanna l-a oprit.

Tatăl Clarei rămăsese cu mîinile la spate, ascultînd. Pe chip nu i se distingea nici o reacţie, dar ochii lui spuneau cu totul altceva. Înotau în lacrimi.

- Clanul MacInnes va plăti pentru ce i-a făcut fiicei mele, declară el, cu glasul tremurîndu-i de furie. Vorbesc de război, MacBain, nu de alianţe. Aghiotantul dumitale mi-a spus că şi dumneata cauţi să te răzbuni. Ce motiv ai?

-Robert MacInnes a cutezat să ia jungherul în mînă şi l-ar fi aruncat asupra soţiei mele, dacă nu-l opream eu.

Johanna nu ştiuse că soţul ei plănuia să pornească la război împotriva clanului MacInnes. Furia pe care o auzi în glasul lui o făcu să simtă un gol în stomac.

- Dar n-a atins-o, se răsti Boierul MacKay.

- Unde baţi, MacKay?

- Robert e al meu, replică el. Am dreptul să-mi răzbun fiica.

Gabriel fu nevoit să-i dea dreptate.

- Trebuie să mă gîndesc la asta, mormăi el.

Boierul MacKay dădu din cap, apoi se întoarse iar spre Clare.

– Ştiam că nu voiai să te măriți cu Robert, şi din păcate am crezut că veți ajunge să vă înțelegeți, cu timpul. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că MacInnesii se vor purta atît de brutal cu tine. E de neiertat ce-au făcut... şi ce-am făcut eu, fetițo. Trebuia să te ascult. Femeia lui MacBain are dreptate. Şi eu sînt vinovat.

– O, tată... şopti Clare. Îmi pare rău că te-am făcut de ruşine cu...

Suspinele o împiedicară să mai continue. Johanna îi dădu un ştergar de pînză.

– De-ajuns cu asta, porunci tatăl ei. Nu vreau să te văd plîngînd.

– Iartă-mă... Nu pot să mă opresc.

Boierul clătină din cap.

– Trebuia să mă convingi să te ascult, fiica mea, nu să te faci de rîs cu un MacBain. Acum, dă-mi numele netrebnicului, şi am să mă răfuiesc şi eu el.

Johanna încercă să-i distragă atenția.

– Te-am judecat greşit, domnule, căci acum îmi dau seama că-ți iubeşti fiica. Dar Clare are nevoie de odihnă. Abia mai poate să-şi țină ochii deschişi.

Clare îi ghicise planul, şi părea să fi adormit deja. Mai încet, Johanna continuă:

– Vezi, boierule? Are nevoie de odihnă, dacă vrem să-şi mai revină. Adevăru-i că încă mai e în pericol de moarte.

– Voiam s-o iau acasă, cu mine, şopti şi MacKay.

– Aici e îngrijită de minune, boierule, anunţă părintele MacKechnie. Fiica dumitale nu pare să fie destul de întrėmată ca să plece. Mai bine las-o la noi. E sub protecţia Boierului MacBain. Mai bine de-aşa, nu se poate.

– Ba se poate, interveni Gabriel. E şi sub protecţia soţiei mele.

Pentru prima dată, Boierul MacKay zîmbi.

– Văd bine că aşa este.

– Poate ar fi mai bine să mergem jos ca să discutăm acest subiect îngrijorător, propuse părintele MacKechnie. Chestiunea tatălui copilului poate să mai aştepte, nu-i aşa?

–Omul acela se va căsători cu fiica mea. Vreau să mă asiguri, MacBain.

Gabriel se încruntă.

– I-am întrebat pe toţi...

Johanna îl întrerupse:

– I-a întrebat pe cîţiva dintre soldaţii lui, se repezi ea. Dar nu pe toţi, desigur. Sînt... atît de

mulți, și unii încă nu s-au întors de la... diversele lor îndatoriri. Nu-i așa, bărbate?

Fără să clipească din ochi, Gabriel răspunse:

– Ba e întocmai așa.

– Dar vreau să știu, boierule, dacă ești de aceeași părere cu mine în privința căsătoriei, mormăi MacKay. Îi vei porunci ostașului care-a necinstit-o pe Clare să se însoare cu ea?

– Da.

MacKay păru mulțumit. Preotul se grăbi să se ducă la ușă și s-o deschidă. Cu un gest stîngaci, Boierul MacKay își bătu fiica pe umăr, apoi se întoarse să iasă. Gabriel o privi încruntat pe Johanna, ca pentru a-i spune: "stai numai să rămînem singuri", apoi îl urmă și el.

– Ai luat-o pe fiica mea în casa dumitale, MacBain, ai apărat-o, iar nevasta dumitale i-a arătat compasiune. N-am să mă războiesc cu dumneata, dacă vine vorba de-o căsătorie. Am putea încheia o alianță cinstită...

Părintele MacKechnie închise ușa, retezînd cuvintele Boierului MacKay.

În cameră, Johanna se prăbuși pe scaun, scoțînd un oftat zgomotos.

– Acum poți să deschizi ochii, Clare.

– Ce vom face, Johanna? Trebuie să-i spun tatălui meu adevărul.

Johanna își roase buza de jos, adîncită în gînduri.

– Cel puțin, acum știm că n-ai să fii trimisă înapoi la clanul MacInnes. Poate că înainte tatăl tău a fost orbit de febra unei alianțe, dar e limpede că acum a deschis ochii. Cînd ți-a văzut vînătăile de pe față, s-a convins. Te iubește, Clare.

– Și eu îl iubesc, șopti Clare. Cînd am spus că-l urăsc, n-am vorbit serios. Eram... furioasă. Of, cum am mai încurcat lucrurile! Nu știu ce-o să facă tata cînd va afla că nu sînt grea cu copil.

Cîteva momente domni tăcerea, Apoi Johanna se îndreptă de spate.

– Nu există decît o singură cale.

– Știu, răspunse Clare. Trebuie să-i spun...

Zîmbind, Johanna o întrerupse:

– Trebuie să te căsătorești.

– Ce să fac...?

– Nu te mira așa, Clare. E cea mai înțeleaptă ieșire.

– Dar cine să mă ia? Toată lumea crede că sînt grea cu prunc, nu știi?

– Avem destulă minte ca să ne gîndim la o salvare, stărui Johanna. Vom găsi un bărbat potrivit.

– Dar nu vreau să mă mărit.

– Vorbeşti sincer, sau eşti doar încăpăţînată?

–Şi una, şi alta, cred, recunoscu Clare. Gîndul de a mă mărita cu un bărbat care să semene măcar pe departe cu Robert MacInnes îmi întoarce stomacul pe dos.

– Sigur că da, însă dacă găsim un om care să-şi dea seama de virtutea ta şi să te respecte, atunci n-ai fi fericită să te măriţi cu el?

– Un asemenea om nu există.

– Soţul meu e un asemenea om.

Clare zîmbi.

– E căsătorit deja.

– Într-adevăr. Dar mai sînt şi alţi bărbaţi ca el, adăugă Johanna în şoaptă.

– Ce noroc ai, Johanna!

– De ce spui asta, Clare?

– Îţi iubeşti soţul.

Mult timp, Johanna nu răspunse. Apoi se rezemă de spătar şi renunţă la orice nehotărîre şi şovăială.

– Da, îl iubesc.

Mirarea din vocea ei o făcu pe Clare să zîmbească.

– Abia acum ţi-ai dat seama?

Johanna clătină din cap.

– Îl iubesc cu adevărat, repetă ea, dar acum înțeleg că e mult de cînd am început să-l iubesc. Nu ți se pare ciudat că nu mi-am putut recunoaşte propriile sentimente, nici chiar față de mine însămi? Tot încercam să mă apăr, prosteşte, adăugă, dînd din cap. Nimănui nu-i place să se simtă fără apărare. Doamne, Dumnezeule, îl iubesc din toată inima.

Sunetul rîsului ei umplu toată camera. Era plin de o asemenea bucurie, încît Clare începu şi ea să rîdă.

– Cred că nu i-ai spus niciodată ce simți, remarcă ea.

– Nu, într-adevăr.

– Atunci, ce-i răspunzi cînd îți spune că te iubeşte?

– O, dar Gabriel nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte! El nu-şi dă seama, înțelegi, cel puțin nu încă. În cele din urmă, va recunoaşte adevărul, dar mă îndoiesc că mi-o va spune vreodată.

Făcu o pauză, rîzînd din nou.

– Soțul meu nu seamănă deloc cu baronii din Anglia, şi-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Bărbații pe care i-am cunoscut acolo le cîntau balade suave domnişoarelor pe care le curtau. Îi angajau pe alții ca să le scrie vorbe poetice de iubire, şi să le recite. Țineau discursuri pline de

înfloriturí, dintre care cele mai multe erau doar niște simple neghiobii, desigur, și complet fățarnice, dar baronii se credeau mari cavaleri.

Clarei i se trezise curiozitatea, și o mai întrebă pe Johanna cîteva lucruri despre bărbații din Anglia. Stătură astfel de vorbă o oră, pînă cînd Johanna insistă în sfîrșit să se odihnească.

– Acum, că te-a văzut tatăl tău, las-o pe Glynis să-ți îndrepte șărul.

Clare acceptă, iar Johanna se ridică să plece.

– Ai să-i spui soțului meu adevărul despre mine? o întrebă Clare.

– Da. Într-un tîrziu, se grăbi Johanna să adauge. Trebuie să aleg momentul potrivit.

– Ce-o să facă?

Înainte de a-i răspunde, Johanna deschise ușa.

– O să bombăne, cred, ceva de speriat, iar apoi mă va ajuta să găsesc o ieșire.

Hilda tocmai venea pe culoar, aducînd o tavă cu de-ale gurii pentru pacientă. Johanna îi făcu loc să treacă.

– Boierul MacKay a plecat, anunță Hilda. Te va lăsa să stai aici pînă te întremezi îndeajuns ca să pleci acasă cu el, fătuco. Lady Johanna, toți te așteaptă cu cina. Oamenii mor de foame. Mai bine grăbește-te.

Johanna se întoarse să plece, apoi se opri din nou, pe neașteptate:

– Dacă auziți zgomot de jos, să nu vă speriați. Am pregătit o mică surpriză, înțelegeți, și s-ar putea ca unii ostași să se cam supere.

Și, fără să le mai dea alte explicații, intră în camera ei și-și puse pledul pe care-l ascunsese sub pat. Alex intră tocmai cînd Johanna își potrivea îndoiturile pledului sub cingătoare.

– Intră mai repede și închide ușa! îi spuse ea

– De ce?

Băiețelul nu părea să fi observat nimic ieșit din comun la pledul ei. Alergă spre pat, ridică salteaua și scoase o spadă lungă de lemn.

– Auggie o să mă-nvețe cum să mă duelez! anunță el.

– Ai mîncat de cină?

– Da, cu Auggie, răspunse Alex, repezindu-se spre ușă.

– O clipă, te rog.

Băiatul se opri.

– Vino să mă săruți de rămas-bun, îi ceru Johanna.

– Dar nu vreau să pleci! aproape că strigă el, îngrijorat. Johanna se grăbi să-l liniștească:

– Nu plec nicăieri.

Alex nu părea prea convins. Se aruncă în braţele ei, cuprinzînd-o strîns.

– Nu vreau să pleci, repetă el.

Dumnezeule, ce făcuse?

– Alex, acum că sînt mama ta, vreau să mă săruţi de fiecare dată cînd unul dintre noi se duce undeva, înţelegi? Mi-ai spus că pleci să înveţi cu Auggie, şi de-asta ţi-am cerut un sărut la despărţire.

Într-un tîrziu, reuşi să-l convingă, mîngîindu-l pe spate pînă cînd Alex fu gata să-i dea drumul.

– Nu plec nicăieri, spuse el apoi. Mă duc doar pînă afară.

– Asta tot plecare se cheamă, replică Johanna, aşa că-ţi cer să mă săruţi.

După ce Alex fugi, uitînd să închidă uşa în urma lui, Johanna îşi termină de potrivit pledul, trase adînc aer în piept şi porni spre scară.

Megan tocmai urca treptele s-o cheme. Fu cît pe ce să cadă peste balustradă, cînd observă ce purta pe ea.

– Nu se poate să-ţi fie aşa de frig încît să ai nevoie de două pleduri, my lady. Aici e cald ca într-un cuptor.

– Nu sînt două pleduri, îi explică Johanna. Port numai unul.

Femeia mai urcă cîțiva pași, ca să vadă mai bine.

– Dumnezeule mare, ai făcut un pled nou! Boierul nostru știe?

- Încă nu.

Megan își făcu semnul crucii.

– Sînt sigură că soțul meu îmi va da dreptate. Părerile mele sînt importante pentru el.

Din nou, femeia se închină. Se vedea clar că nu era deloc convinsă.

Pe Johanna începea s-o ajungă exasperarea.

– O să fie bine, promise ea.

– Încă nu te-a văzut nimeni, bîigui Megan. Mai ai timp să-ți schimbi pledul.

– Prostii, replică Johanna, încercînd să-și păstreze expresia senină. Unde te duci? întrebă ea, cînd Megan porni pe coridor, spre partea din spate a fortului.

– Să aduc cîteva castroane în plus, my lady. Cred că vei avea nevoie de cel puțin cinci.

Și dispăru după colț, tocmai cînd din direcția opusă apăru părintele MacKechnie. Cînd dădu cu ochii de Johanna, rămase cu gura căscată.

– Ia te uită... șopti el. Ia te uită și te uită...

– Bună seara, părinte, îl salută Johanna, zîmbind.

Preotul nu-i răspunse la salut. Părea năucit. Reacţia lui făcu s-o cuprindă teama.

- Crezi că soţul meu şi ostaşii lui se vor supăra din cale-afară pe mine?

- Vom merge să aflăm împreună, încercă el să zîmbească. Voi fi onorat să te escortez la el.

Ostaşii aşteptau în picioare, în jurul meselor. Gabriel stătea de vorbă cu Calum şi Keith, lîngă cămară. O văzu înaintea tuturor celorlalţi.

Miji pleoapele spre ea, apoi închise ochii, după care se uită încă o dată. Zîmbind, Johanna îşi continuă drumul spre locul ei din capul mesei.

Keith şi Calum se întoarseră în acelaşi timp.

Dumnezeule, ce-a făcut cu pledul notru? mugi Calum.

- Văd oare ce mi se pare mie că văd? strigă şi Keith, în acelaşi timp.

Toţi se întoarseră spre Johanna. O rumoare generală umplu sala.

Johanna se prefăcu a nu observa expresiile îngrozite de pe chipurile oamenilor.

- Ţi-am spus eu că o să fie în regulă, se lăudă ea, în şoaptă, către părintele MacKechnie.

Gabriel se rezemă de perete, continuînd să se uite la ea cu ochi mari.

- MacBain, mai bine fă ceva pînă nu-ncepe tărăboiul, îl sfătui Calum.

Boierul său clătină din cap.

– Prea tîrziu. Şi era şi timpul ca unul dintre noi să facă ceva.

Chipul lui Keith se făcuse roşu ca racul.

– Lady Johanna, ce-ai făcut?

– Am încercat să vă fac o plăcere, Keith.

– Crezi că-mi place să văd că ai cusut pledul MacBainilor de al nostru? Cum ai putut... cum ai putut să crezi că...

Se bîlbîia. Johanna se rugă ca pricina să fie uimirea, nu indignarea.

– Ştii că nu reuşesc să ţin minte zilele. Mi-ai observat cusurul ăsta, nu?

– Cusur...?

– Memoria mea slabă. Vino lîngă mine, şi-am să-ţi explic. Calum, treci tu în locul lui Keith, la cealaltă masă. Gabriel, eşti gata să stăm jos?

– Ai uitat ce zi era, şi de-asta ţi-ai pus ambele pleduri? vru să ştie Lindsay.

– E doar unul singur, răspunse Johanna. Le-am tăiat pe mijloc şi am cusut cîte o jumătate din fiecare, ca să-l fac pe ăsta. Culorile se combină foarte frumos.

Ajunse la scaunul ei şi se întoarse spre Gabriel. Acesta continua s-o privească, rezemat de perete.

Tăcerea lui o neliniştea din ce în ce mai mult.

– Gabriel?

Nu-i răsunse. Johanna nu mai suporta aşteptarea.

– Te rog, spune-mi ce părere ai despre schimbarea asta.

Dintr-o dată, Gabriel se desprinse de perete. Pe un ton aspru şi furios, îi răspunse:

– Sînt foarte nemulţumit.

Se auziră cîteva mormăieli aprobatoare. Johanna nu ridică privirea să vadă cine-i dădea dreptate.

Apropiindu-se de ea, Gabriel îi ridică bărbia, apoi îi puse mîinile pe umeri.

– Ideea asta ar fi trebuit să-mi vină mie, Johanna.

Johanna avu nevoie de un minut încheiat, ca să-şi dea seama că o lăuda.

– Eşti mult mai isteaţă decît mine, recunoscu el.

Încercă să-i mulţumească, dar nu reuşi. Izbucni în lacrimi.

Gabriel îi porunci să stea jos, apoi trecu în spatele ei. Îi puse o mînă pe umăr şi se întoarse spre soldaţi.

– Cînd am văzut-o pe soţia mea îmbrăcată cu ambele pleduri, mi s-au deschis ochii. Abia acum mi-am dat seama ce eforturi a făcut Johanna ca să

vă mulţumească pe toţi. V-a dăruit tuturor devotamentul şi loialitatea ei. Cum am încercat şi eu...

Glasul îi deveni mai furios, încordat.

– Am încercat să am răbdare cu voi, dar mi-e îngrozitor de greu, căci de fapt nu sînt deloc un om răbdător. M-am săturat de tot acest conflict. Din acest moment începînd, sîntem uniţi într-un singur clan. M-aţi acceptat ca boier ai vostru, acum vă veţi accepta şi între voi, unii pe alţii. Cei care nu vor să facă asta, au îngăduinţa să plece la primul cîntat al cocoşilor.

Cîteva clipe donmi tăcerea, apoi Lindsay făcu un pas înainte:

– Boier MacBain, ce pled vom purta?

Gabriel întoarse capul spre el.

– Mi-ai jurat credinţă, iar eu sînt un MacBain. Vei purta culorile mele.

– Îţi sînt supus credincios, boierule, izbucni Lindsay, dar mă întreb ce vom face cu pledurile clanului Maclaurin.

Gabriel i-ar fi propus să le dea foc, dar se răzgîndi.

– Acele pleduri fac parte din istoria voastră, declară el. Le veţi da mai departe copiilor voştri, cînd le veţi povesti întîmplări din trecut. Pledul MacBainilor pe care-l veţi purta începînd de

mîine reprezintă viitorul. Uniți, vom deveni de neînvins.

Ultimele lui cuvinte risipiră tensiunea, şi de peste tot izbucniră urale.

– Ăsta-i un motiv de sărbătorire, anunță părintele MacKechnie.

– Să ciocnim cupele, fu Gabriel de acord.

– Dar fără să vărsați berea! izbucni Johanna.

Oamenii nu-i mai dădeau nici o atenție. Îl auzi pe Keith şoptind că starea ei delicată o făcea să fie atît de emotivă, iar Calum dădu din cap a încuviințare.

Ridicînd privirea, Johanna o văzu pe Leila lîngă intrare. Imediat, se ridică şi-i făcu semn să se apropie.

Leila părea să şovăie. Johanna ocoli masa şi o întîmpină în mijlocul sălii.

– Ai auzit...

– Da, my lady, am auzit, o întrerupse Leila. Soțul dumitale a cuvîntat foarte frumos.

– Vino să stai la masă lîngă mine, Leila.

– Dar sînt o Maclaurin, şopti fata. Sau, cel puțin, asta eram... pînă adineaori.

După ce rosti aceste cuvinte se înroşi la față. Johanna îi zîmbi.

– Încă mai eşti o Maclaurin, dar acum eşti şi o MacBain. Calum nu mai are nici o scuză să nu te curteze, adăugă ea într-o şoaptă scăzută.

Leila se înroşi şi mai tare. Luînd-o de mînă, Johanna o trase după ea.

– Aş dori să fac cîteva schimbări cu locurile de la mese, începu ea.

– Ne place unde stăm, my lady, răspunse Michael.

Johanna nu-l luă în seamă.

– Se cuvine ca ambele căpetenii de oşti să stea cu boierul lor. Keith va sta în stînga boierului, iar Calum, la dreapta lui.

Gabriel clătină din cap.

– De ce nu? întrebă ea.

– Lîngă mine ai să stai tu.

Nu părea pe cale să se înduplece, aşa că Johanna se învoi.

– Prea bine. Atunci, Calum, tu vei sta lîngă mine. Leila, vino încoace. Poţi sta lîngă Calum.

Şi încă nu terminase cu schimbările. Cînd sfîrşi, la fiecare masă stătea cîte un Maclaurin lîngă un MacBain, şi aşa mai departe.

Calum şi Leila începură prin a fi ţepeni ca două scînduri, dar spre sfîrşitul cinei îşi vorbeau în şoaptă. Johanna încerca să audă ce-şi spuneau, cînd Gabriel o trase spre el.

– În curînd vom avea de făcut o nuntă, remarcă el, arătînd cu capul spre Calum.

Johanna zîmbi.

– Într-adevăr, şopti ea.

– Datorită ţie au început Maclaurini să coopereze. Ai devenit graţia lor salvatoare.

Johanna îşi spuse că era cel mai frumos lucru pe care-l auzise vreodată de la Gabriel. Ochii i se umplură de lacrimi. Dar nu credea că avea să izbucnească în plîns. Nu era atît de indisciplinată.

În clipa următoare, Gabriel o făcu să dea uitării orice mîndrie şi demnitate.

– Şi a mea, Johanna. Eşti şi graţia mea salvatoare.

Capitolul 18

Nicholas sosi în după-amiaza următoare. Gabriel stătea pe treptele din faţa fortului, aşteptîndu-şi cumnatul să descalece. Calum, care stătea alături, observă expresia nemulţumită de pe chipul boierului său.

– De data asta ai să-l omori? întrebă el.

Gabriel clătină din cap.

– Nu pot, replică el cu o oarecare amărăciune. Soţia mea s-ar necăji - dar, pe toţi sfinţii, ăsta-i singurul motiv pentru care frate-său mai respiră.

Calum îşi ascunse zîmbetul. Ştia că furia boierului său era prefăcută. Se întoarse spre vizitator.

– Ceva nu e în regulă, MacBain. Baronul nu mai are pe buze zîmbetul ăla nătîng din toate zilele.

Fratele Johannei venise singur. Era grăbit să ajungă la MacBain, căci îşi aruncă piciorul peste şa şi sări la pămînt încă înainte ca armăsarul să i

se fi oprit. Calul avea spume la gură, semn că alergase din răsputeri.

Era ceva în neregulă, ba bine că nu. Nicholas nu era genul de om care să-şi chinuiască armăsarul.

– Vezi de cal, îi porunci Gabriel lui Calum, coborînd scara să-şi întîmpine cumnatul.

Nici unul dintre ei nu pierdu vremea cu salutările. Nicholas vorbi primul.

– E de rău, MacBain.

Gabriel nu-l întrebă nimic, aşteptînd să continue.

– Unde-i Johanna?

– E sus, îl pregăteşte pe Alex de culcare.

– Aş bea ceva.

Încercînd să-şi stăpînească nerăbdarea, Gabriel îl urmă în casă şi aşteptă pînă-şi turnă de băut.

– Mai bine stai jos ca s-auzi vestea asta, îi propuse Nicholas. E încurcată a dracului, iar Johanna a nimerit la mijloc.

Johanna tocmai coborîse scara, cînd auzi glasul fratelui ei. Se opri brusc, căci furia din tonul lui, laolaltă cu acele cuvinte îngrijorătoare, o îndemnară să aştepte.

– Zi odată, Nicholas, îl zori Gabriel.

– Baronul Raulf s-a întors din morți. Și-și vrea nevasta înapoi.

Johanna nu auzi reacția soțului ei. Era prea uluită ca să mai audă ceva. Avea senzația că tocmai o lovise trăsnetul.

În clipa următoare, o luă la fugă. Nu știa unde voia să ajungă. Avea doar nevoie de un loc unde să stea singură pînă reușea să-și stăpînească frica și panica.

Abia cînd ajunse la ușa din spatele fortului își dădu seama ce făcea. Se așeză pe banca de alături, rezemîndu-se de perete, și trase de cîteva ori aer în piept, adînc, ca să se calmeze.

Își duse mîna la pîntec, cu un gest protector. Ochii i se umplură de lacrimi, dar erau lacrimi de bucurie, nu de teamă, în timp ce se gîndea la miracolul care creștea în trupul ei.

Demonii se întorceau uneori din infern, dar orice demon putea fi zdrobit de un arhanghel.

Oftă. Era gata să se lase încurajată de soțul ei. Își adună fustele și porni spre el.

Nicholas o întîmpină în mijlocul sălii, ridicînd-o în brațe și învîrtind-o.

– O, Nicholas, mă bucur atît de mult că te văd! exclamă ea.

– Las-o jos, fir-ai al dracului! mugi Gabriel. Şi ia-ţi mîinile de pe ea. Nevastă-mea nu-i într-o stare în care s-o arunci de colo-colo.

Amîndoi îi ignorară poruncile. Johanna îşi sărută fratele, îmbrăţişîndu-l strîns.

– Sora mea pare delicată, MacBain, dar trebuie să fi observat pînă acum că de fapt e zdravănă ca un bou.

– Am observat că încă nu i-ai dat drumul, se răsti Gabriel. Johanna, vino aici. Se cuvine să stai lîngă soţul tău.

Părea ursuz, dar lucirea din ochii lui arăta că era mulţumit de bucuria ei. Johanna veni lîngă el, iar Gabriel o cuprinse de umeri, strîngînd-o alături.

– De ce n-ai adus-o şi pe mama cu tine, Nicholas? întrebă ea. Oricum voia să ne facă o vizită.

– Într-adevăr, Nicholas, dădu şi Gabriel din cap. De ce n-ai adus-o?

– Încă nu era gata să părăsească Anglia, replică Nicholas. Şi-apoi, s-a mai ivit un mic necaz, Johanna...

Gabriel nu-l lăsă să termine.

– Mama ta o să vină luna viitoare.

– Despre ce necaz vorbeaţi? întrebă Johanna.

Amîndoi o priviră cu prudență, fără să răspundă. După ce-i îmboldi cîteva momente, Johanna își dădu seama că nici unul nu voia să-i spună despre Raulf.

La cină, Nicholas se așeză în fața ei, lîngă Gabriel. Keith se așeză lîngă el. iar peste cîteva clipe apăru și Clare, ca să-și ocupe locul lîngă Johanna.

Nicholas și Gabriel se ridicară la vederea ei, iar Johanna le făcu semn celorlalți ostași să se ridice și ei.

Nicholas rămase captivat de frumusețea femeii care se apropia de masă. Gabriel îl observa atent, în așteptarea unui semn de recunoaștere.

– O știi pe femeia asta, Nicholas? îl întrebă.

Tonul său îl revoltă pe Nicholas.

– De unde naiba s-o știu? Încă nu i-am fost prezentat.

Johanna se grăbi să facă prezentările. Clare răspunse cu o reverență, dar fără să zîmbească, întrucît văzuse expresia încruntată a lui Nicholas.

– Vrei să spui că n-ai mai întîlnit-o niciodată pe Clare MacKay? întrebă Gabriel.

– Întocmai asta ți-am și spus, răspunse tărăgănat Nicholas.

– Pe naiba.

– Gabriel, ce-i cu tine? întrebă Johanna. Clare, vino şi stai jos lîngă mine, te rog.

– Credeam că fratele tău era răspunzător pentru situaţia Clarei, replică Gabriel.

– Cum ai putut crede una ca asta? strigă soţia lui. Nicholas n-ar abandona niciodată...

– Era o concluzie logică... se apără el.

– Era o concluzie păcătoasă!

Nicholas încerca să urmărească discuţia.

– De ce anume mă crezi vinovat? întrebă el.

– Nu-i treaba ta, Nicholas, i-o reteză Johanna.

– Cum să nu fie treaba lui? interveni Gabriel. Dacă el e tatăl...

– Nu e! se repezi ea.

Gabriel se încruntă, cu o expresie înfiorătoare.

– Înţeleg... murmură el.

Se aşeză, îi făcu semn lui Nicholas să ia loc şi el, apoi se întoarse iar spre Johanna.

– Înseamnă că ştii cine e adevăratul făptaş, nu-i aşa, nevastă?

Johanna dădu din cap. Era hotărîtă să-i explice totul, dar numai după ce rămîneau singuri.

– Avem musafiri, şopti ea.

Gabriel nu se lăsă înduplecat.

– Ai să-mi spui cum îl cheamă, îi porunci el.

Johanna oftă. Clare privise cu înverşunare tăblia mesei, ţinîndu-şi capul plecat şi pumnii strînşi în poală. Cînd soţul Johannei insistă să i se răspundă, ridică privirea spre el, trase adînc aer în piept şi spuse:

- Nu e nici un bărbat la mijloc, Boier MacBain.

Gabriel nu era pregătit pentru un asemenea răspuns. Se rezemă de spătar, privind-o lung, înainte de a se întoarce spre soţia lui.

Johanna dădu şi ea din cap.

- Într-adevăr, nu e nimeni, confirmă ea.

Gabriel clătină din cap, nedumerit.

- E o veste minunată, Gabriel, insistă Johanna.

Soţul ei se făcuse roşu la faţă, semn că vestea nu i se părea deloc minunată. Clare o strîngea pe Johanna de mînă, pradă unei spaime vizibile.

- N-ai nici un motiv de teamă, o linişti Johanna. Soţul meu nu ţi-ar face nici un rău. A avut doar o surpriză, atîta tot. O să-i treacă de îndată.

- Îmi explică şi mie ceva ce mama trăznetului se întîmplă? ceru Nicholas.

- Nu! strigară într-un glas Gabriel, Johanna şi Clare.

Johanna își dădu seama cea dintîi ce nepoliticoși erau cu fratele ei.

– Gabriel, putem discuta mai tîrziu despre asta, spuse ea. Te rog...?

În sfîrșit, soțul ei dădu din cap.

– La masa de seară e bine să vorbim numai lucruri plăcute, continuă Johanna. Nu-i așa, Clare?

– Într-adevăr.

Clare îi eliberă mîna și se îndreptă pe scaun.

– I-ai dat fratelui tău vestea cea bună?

– I-a dat-o soțul meu.

– Ba nu i-am dat-o, replică Gabriel.

Încă mai părea iritat, dar Johanna nu se supără.

– De ce nu i-ai spus?

– Credeam că preferi să-i spui tu.

Johanna zîmbi. Între timp, desigur, lui Nicholas i se trezise curiozitatea.

– Despre ce veste e vorba?

– Vreau să i-o spui tu, insistă Johanna.

– Ce să-mi spună?

– Fratele tău e un om foarte nerăbdător, observă Clare. Dar la o adică, toți englezii sînt așa, nu?

– Ba nu sînt, răspunse repezit Nicholas. Johanna, zi-mi care-i vestea.

Tonul lui aspru o surprinse pe Clare. Umerii îi deveniră puţin mai ţepeni, şi se încruntă.

– Nu e stearpă, anunţă Gabriel, zîmbind.

Toţi ostaşii din jur dădură imediat din capete, a încuviinţare.

– Ăsta-i adevărul adevărat, remarcă şi Keith, nu-i nicidecum stearpă.

Chiar atunci intrară Calum şi Leila, ţinîndu-se de mînă. Johanna zîmbi la vederea lor, întorcîndu-se apoi iar spre fratele ei.

- Voi avea un copil, Nicholas.

– Cum se poate una ca asta?

Johanna începu să roşească, iar Gabriel izbucni în rîs.

– S-a măritat cu un om-de-sus, îi spuse el lui Nicholas. Aşa s-a putut una ca asta.

Nicholas rîse şi el. Îl bătu pe umăr, felicitîndu-l, apoi se întoarse spre sora lui.

– E o veste minunată, spuse el, cu glasul tremurîndu-i de emoţie. Mama va fi în culmea fericirii.

Ochii Johannei se umplură de lacrimi. Îşi scoase batista din mînecă.

– Da, va fi foarte fericită, spuse ea, ştergîndu-se la ochi. Neapărat să-i spui cînd te întorci în

Anglia, Nicholas. Va dori să înceapă să coasă hăinuțe pentru copil.

– Acum înțelegi de ce nu vreau ca soția mea să fie tulburată de veşti neplăcute? întrebă Gabriel.

– Înțeleg, răspune Nicholas.

– Tu cînd ai de gînd să te însori? îl întrebă Johanna.

Fratele ei nu fusese pregătit pentru o întrebare atît de directă, şi rîse.

– Amîn cît pot de mult, recunoscu el.

– De ce?

– Am alte treburi, mai importante, la care să mă gîndesc.

– Dar te gîndeşti la cineva anume, pentru vremea cînd vei voi să te căsătoreşti?

Nicholas clătină din cap.

– Nici nu m-am prea gîndit. Cînd voi fi gata, am să mă-nsor. Iar acum, gata cu vorbele astea.

Numai că Johanna încă nu terminase de discutat subiectul.

– Va fi important să aibă o zestre mare, cînd ai s-o alegi?

Fratele ei oftă.

– Nu, răspunse el, n-am nevoie de o zestre mare.

Johanna zîmbi. Apoi se întoarse spre Clare.

– N-are nevoie de zestre mare, repetă ea.

Clare se încruntă nedumerită, dar numai cîteva clipe. Apoi îşi dădu seama ce ticluia Johanna.

Făcu ochii mari şi dădu din cap cu înverşunare.

– Doar nu poţi crede că m-am gîndit vreodată să mă mărit cu un englez, şopti ea.

Johanna încercă s-o liniştească.

– Nu ţi-am cerut să te gîndeşti la nimic.

– Tatăl meu ar muri!

– Şi-ar reveni pe urmă.

– Cum îşi poate reveni cineva care-a murit? vru să ştie Gabriel.

Johanna nu-i luă în seamă întrebarea.

– Nimeni nu te va sili să faci ceva împotriva voinţei tale, îi spuse ea Clarei.

Apoi se întoarse spre soţul ei.

– Nu-i aşa, Gabriel?

– Ce să fie? Johanna, habar n-am despre ce vorbeşti.

Iritarea lui n-o deranjă.

– Cînd se-ntoarce aici tatăl Clarei?

– Mîine sau poimîine.

Nicholas începuse s-o privească lung pe Clare. Expresia de pe faţa ei îl tulbura îngrozitor. Cînd auzi că venea tatăl ei, ochii i se umplură de lacrimi. Nicholas nu-şi înţelegea nici propria lui reacţie. Abia o cunoscuse, şi nici n-o plăcea prea mult, dar acum se simţea dator să încerce să îndrepte lucrurile.

– Nu vrei să-ţi vezi tatăl? o întrebă el.

– Sigur că vreau să-l văd! răspunse Clare.

– Clare nu va fi pregătită să plece acasă nici mîine, şi nici poimîine, îi spuse Johanna soţului ei. Încă nu s-a înzdrăvenit întru totul.

– Johanna... începu Gabriel pe un ton prevenitor.

– Mie mi se pare destul de întremată, remarcă Nicholas, întrebîndu-se despre ce mama dracului vorbeau. Ai fost bolnavă? se interesă el.

Clare clătină din cap negativ.

Johanna dădu din cap afirmativ.

Nicholas scutură din cap exasperat.

– Clare a fost foarte grav bolnavă, explică Johanna. Are nevoie de timp ca să-şi refacă puterile.

– Deci, de-asta e tunsă ca un băiat, remarcă Nicholas. A avut febră, nu-i aşa?

– Ba n-a avut febră, replică Johanna. Gabriel, insist să-i spui Boierului MacKay că fiica lui încă nu-i în stare să pornească la drum.

– Nu cred că pot să-l mai amîn, răspunse Gabriel, întorcîndu-se încruntat spre Nicholas. Mare păcat că nu eşti tu tatăl copilului ei, mormăi el. Asta ne-ar fi rezolvat toate problemele.

Nicholas deschise gura să spună ceva, dar era prea uluit ca să-i treacă vreun răspuns potrivit prin minte.

– Nu pot să cred nici acum că fratele meu s-ar purta atît de neonorabil, spuse Johanna.

– Era logic, fir-ar să fie! ripostă soţul ei.

– Şi cum ne-ar fi rezolvat problema? se interesă ea.

– E aici, replică Gabriel. Preotul i-ar căsători. M-ai auzit cînd i-am promis lui MacKay că va avea loc o nuntă, nu?

– Mi-ar fi cu neputinţă să mă mărit cu el, declară Clare cu tărie, arătînd spre Nicholas.

– Ba bine că nu! răspunse el răstit. Aş mai putea să adaug şi că nu te-am cerut în căsătorie.

Clare sări în picioare.

– Pe mine vă rog să mă scuzaţi, izbucni ea. Simt nevoia să iau puţin aer.

Gabriel dădu din cap, iar Clare ieşi de îndată. Nicholas o urmări cu privirea cum pleca, apoi se întoarse spre sora lui, care se uita la el încruntată.

– Îmi spune şi mie unul dintre voi ce mama trăznetului se întîmplă aici?

– Ai necăjit-o pe Clare, Nicholas. Fă bine şi du-te după ea de-ţi cere iertare.

– Cum am necăjit-o?

– N-ai vrut s-o iei de nevastă, îi explică Johanna. Nu-i aşa, Gabriel?

Soţul ei se distra de minune la vederea zăpăcelii de pe chipul lui Nicholas.

– N-a vrut, dară, îi dădu el dreptate Johannei, doar ca să-l zădărască.

– Explicaţi-mi odată! strigă Nicholas.

– Nu că s-ar cădea să vorbim despre problema Clarei, răspunse Johanna. O să-ţi spună chiar ea, Nicholas, cînd va fi pregătită. De ce-ai venit aici?

Schimbarea de subiect îl luă pe nepregătite, şi nu putu găsi imediat o scuză, aşa că se întoarse spre Gabriel, cerîndu-i din priviri ajutorul.

Noroc că tocmai atunci intră grăbit în sala cea mare părintele MacKechnie.

– Keith mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti, my lady! anunţă el. E bine acum, sau ai prefera să revin mai tîrziu?

Gabriel şi Nicholas se repeziră imediat să profite de ocazie pentru a-i distrage Johannei atenţia.

– Vino şi stai cu noi la masă, părinte! strigă Gabriel.

– Mă bucur că te revăd! declară în acelaşi timp Nicholas.

– Am auzit că te-ai întors, Nicholas, răspunse părintele MacKechnie. Ai venit să vezi ce mai face sora ta? Vezi bine că e fericită.

– De-asta ai făcut atîta drum? întrebă Johanna.

Gabriel veni în apărarea lui Nicholas.

– Ai mîncat de cină, părinte? Johanna, unde ţi-s bunele maniere? Cere-le servitorilor să-i dea omului ceva de mîncare.

– Am mîncat, anunţă preotul.

Se aşeză lîngă Johanna, refuză cupa oferită şi începu să povestească în amănunţime despre ultima băutură distilată de Auggie.

– E tare, ba bine că nu, declară el. O duşcă dacă iei, şi zbori cît colo.

Johanna rîse.

– O să ne încălzească în nopţile lungi şi... continuă preotul, apoi se grăbi să se întrerupă, adăugînd: dacă mai rămîne ceva pînă atunci.

– Care nopţi lungi? se interesă Johanna.

– Nopţile lungi... şi calde... de iarnă, mormăi părintele MacKechnie, uitîndu-se încruntat spre Nicholas.

Nicholas, care se mira că toţi continuau să-i ascundă surorii lui adevărul, fu cît pe ce să izbucnească în rîs, dar se opri la timp.

– Nicholas, ştii că de cînd am venit aici vremea a devenit foarte schimbătoare? spuse ea. În unele nopţi, e frig de-a binelea.

– Ba, fătucă, nu-i frig niciodată, replică Gabriel.

– Ştii, Johanna... începu Nicholas.

– Ai de gînd să-mi spui de ce-ai venit aici? insistă ea. Văd limpede că s-a întîmplat ceva, altfel ai fi aşteptat să vii cu mama.

– Chiar aşa, fiule, de ce-ai venit? vru să ştie şi părintele MacKechnie.

Nicholas trebuia neapărat să găsească un răspuns.

– Din cauza vremii, declară el, după un moment de gîndire. Mă mustra conştiinţa că te-am minţit, Johanna. Am venit să-ţi spun adevărul.

Johanna izbucni în rîs, semn că nu-l credea. Totuşi, o dată ce începuse cu scornelile, Nicholas nici gînd să se mai oprească.

– Te-am minţit. Poftim, am spus ce-am avut de spus.

– Vrei să spui că m-ai minţit în legătură cu vremea?

Nicholas zîmbi. Rîsul Johannei era molipsitor, iar viclenia ei de asemenea. Dintr-o dată, îşi dădu seama că ştiuse dintotdeauna că o minţise.

Se aplecă înainte, îndreptîndu-şi spre ea degetul arătător.

– Ai ştiut... tot timpul, nu?

Johanna dădu din cap.

– Port un pled de lînă, Nicholas. Sigur că am ştiut.

– Va să zică, de fiecare dată cînd cîte unul dintre noi minţea şi-ţi spunea că vremea era neobişnuit de rece, tu ştiai adevărul, fătucă?

Preotul părea copleşit. Johanna dădu din cap.

– Aţi fost foarte buni că aţi continuat cu minciuna fratelui meu, căci n-aţi vrut decît să mă simt bine, părinte.

– Sucit haz mai ai, nevastă, remarcă Gabriel.

– E sucită şi răsucită toată, ca o pavăză lăsată prea mult în ploaie, fu Nicholas de acord.

Johanna rîse, dîndu-le de înţeles că vorbele lor n-o supărau cu nimic. Apoi căscă şi imediat îşi prezentă scuzele. Gabriel îi ceru să se ducă la culcare.

– Mai întîi, aş dori să vorbesc ceva cu voi, toţi, anunţă Johanna. Apoi, am să mă culc.

– Şi despre ce vrei să vorbim? se interesă Nicholas.

– Eu am să te ajut cu tot ce pot, îi promise şi părintele MacKechnie.

– Am o problemă, începu Johanna.

– Spune-ne despre ce este vorba, fătucă, insistă preotul.

Privindu-şi lung soţul, Johanna răspunse:

– Se pare că am doi bărbaţi.

Capitolul 19

– Ai numai un soţ, Johanna.

Tonul lui Gabriel îi sugera să nu-l contrazică. Johanna îl luă de mînă, dînd din cap.

– Ai ascultat în timp ce-i spuneam bărbatului tău despre Raulf, nu-i aşa, Johanna? întrebă Nicholas.

– Da, recunoscu ea.

– Nu se cuvine una ca asta, fătucă, decretă soţul ei.

Johanna clătină din cap.

– Nu s-a cuvenit nici ca voi doi să-mi ascundeţi o veste atît de importantă.

– Staţi, că încerc să mă lămuresc, interveni preotul. Vreţi să spuneţi că Baronul Raulf e în viaţă?

– Da, răspunse Nicholas.

– Sfinte Dumnezeule din ceruri! mormăi părintele MacKechnie. Şi unde-a fost în tot timpul ăsta?

– Închis într-o hrubă, dincolo de ocean, răspunse Nicholas. A fost trimis ca sol al Regelui John, să tîrguiască o înțelegere negustorească. Raulf a părăsit Anglia înainte ca John să fi început cearta cu biserica. Acum, regelui puțin îi mai pasă să-l împace pe papă.

Terminînd cu această explicație, Nicholas se întoarse spre sora lui.

– Cît de mult ai auzit?

– Totul, minți ea.

– La dracu'...!

Johanna nu-i luă în seamă blasfemia.

– Te rog să-i explici părintelui în ce încurcătură am intrat.

Nicholas își luă cupa și o goli dintr-o sorbitură.

– Baronul Raulf a căzut în mare de pe o faleză și toți au crezut că murise.

– Eu eram în Anglia cînd a sosit vestea, îi reaminti părintele MacKechnie.

– Ei bine, și n-a murit, mormăi Nicholas. S-a întors în Anglia și-i negru de furie că a rămas fără nevastă și pămînturi. Regele vrea să-l împace, deși numai Dumnezeu o fi știind de ce. John a poruncit ca Johanna să se întoarcă la Raulf și, ca să-l împăciuiască pe MacBain și să evite un război, a încuviințat să-l lase să păstreze moșia.

Părintele MacKechnie mormăi ceva printre dinți.

– Puțin contează ce vrea regele vostru, fiule. Căsătoria Johannei a fost anulată, și cu asta, basta. Papa însuși a semnat edictul. Nu așa mi-ai spus, fătucă?

Johanna dădu din cap.

– Așa este. N-am știut că aveam nevoie cu adevărat de o anulare, și am cerut-o numai pentru ca regele să nu mă poată mărita imediat cu altul.

– John a hotărît să se facă papă. De cînd a început lupta cu biserica, a rupt orice legături cu Sfîntul Părinte. Preoții au fugit deja în Lowlands, în așteptarea interdicției. John va fi excomunicat cu siguranță.

– Va să zică, regele vostru crede că poate schimba soții unei femei ca și cum ar pocni din degete? își întrebă Gabriel cumnatul.

– Într-adevăr, răspunse Nicholas. N-o să asculte de glasul rațiunii. Am încercat să vorbesc cu el, dar se încăpățînează să-l mulțumească pe Raulf. Tare-aș mai vrea să înțeleg și eu de ce.

– Și ce-o să se întîmple cînd boierul nostru va refuza să i-o dea înapoi pe Johanna? întrebă părintele MacKechnie.

– John îi va da lui Raulf trupe.

– Pentru ce?

– Pentru război.

Nicholas şi Gabriel dăduseră răspunsul în acelaşi timp.

– Nu pot îngădui să se întîmple una da asta, şopti Johanna. Abia am reclădit fortul, Gabriel. Nu pot lăsa să fie distrus din nou.

– Nu cred că poţi face ceva în legătură cu asta, Johanna, replică fratele ei.

– L-ai văzut pe Raulf? îl întrebă Johanna.

– Dacă-l vedeam, l-aş fi ucis pentru ceea ce ţi-a făcut. Nu, nu l-am văzut.

Johanna clătină din cap.

– Nu-l poţi omorî. Mînia regelui s-ar întoarce asupra ta.

– Ascult-o, fiule, îl sfătui preotul, oftînd. Avem o mare problemă pe cap.

– Cît timp are Gabriel pînă să se hotărască?

– Johanna, doar nu poţi crede că m-aş gîndi să renunţ la tine, mormăi soţul ei.

– Mîine sau poimîine vor ajunge aici doi mesageri escortaţi de patru soldaţi, ca să-i transmită soţului tău poruncile Regelui John.

– Iar Raulf unde e? întrebă Johanna.

– Am obţinut făgăduiala regelui că Raulf va rămîne la curte pînă se lămureşte totul.

Johanna se rezemă de soţul ei. De îndată, Gabriel îşi trase scaunul mai înapoi şi o luă pe genunchi.

– Asta nu ne lasă prea mult timp ca să ne facem un plan de acţiune, remarcă părintele MacKechnie.

– Ba da, îl contrazise Gabriel. Va trebui ca mesagerii să se întoarcă în Anglia cu ştirea că am refuzat cererea. Aşa, vom cîştiga timp destul.

– Ca să ce? întrebă Johanna.

– Ca să ne pregătim, îi răspunse Nicholas.

– Despre Arthur ce-ai mai auzit? se interesă ea, schimbînd subiectul. Nouă ni s-a spus că nepotul regelui a fost omorît. Altceva mai ştii?

Nicholas se încruntă, nedumerit, dar îşi spuse că sora lui era obosită şi încerca să vorbească despre un subiect mai puţin tulburător.

– S-au primit mai multe ştiri contradictorii, răspunse el. Baronul Goode a jurat să afle ce i s-a întîmplat lui Arthur. Acum caută de nu mai lasă piatră pe piatră. Tot mai mulţi bănuiesc că Arthur a fost omorît. Era candidat la tron, îi explică el părintelui MacKechnie, şi reprezenta un real pericol pentru John. Goode n-a fost singurul care l-a susţinut. Arthur avea alături de el o adevărată armată.

– Şi regele ce spune despre misterul ăsta? vru să ştie Johanna.

– Jură că n-are habar despre felul cum a murit nepotul lui, răspunse Nicholas. Cei mai mulţi cred că sprijinitorii prea zeloşi ai Regelui John l-au capturat pe Arthur şi l-au ameninţat că-l castrează, aşa că a murit de frică.

– Asta le-ar pune capac la toate, mormăi Gabriel.

– Umblă tot felul de zvonuri, continuă Nicholas. Eu un lucru vă spun: dacă oricare dintre baroni găseşte vreo dovadă că John a fost implicat în moartea nepotului său, va începe o rebeliune. Baronii l-ar spînzura pe John de... picioare, se grăbi el să se corecteze în ultimul moment, pentru a nu spune ceva ce-ar fi ofensat-o pe Johanna.

– După cum vedeţi, spuse ea, căscînd, de-asta vrea Regele John ca Raulf să fie mulţumit.

Nu fu nevoie să mai adauge nimic. Gabriel ghicise deja. Totul se potrivea. Johanna ştia nu numai că Arthur fusese ucis, ci şi cine anume o făcuse.

– Johanna, explică-ne ce-ai vrut să spui cu asta, îi ceru Nicholas. Ştii cumva de ce vrea John să-l împace pe Raulf?

Tomai se pregătea să-i răspundă fratelui ei la întrebare, cînd Gabriel o strînse uşor de mînă.

– E unul dintre baronii lui favoriţi, spuse ea în schimb.

– John nu vrea ca Raulf să fie împăcat, preciză Gabriel. Are prefera să-l ştie mort. Tocmai de-asta, înţelegeţi, îl va trimite în cele din urmă la mine.

Discuţia se înfierbîntă din nou, dar Johanna era prea istovită ca să mai stea în sală.

Se trezi din somn în toiul nopţii. O apăsa o greutate pe picior. Imediat ce o simţi mişcîndu-se, Gabriel se ridică în capul oaselor. Îşi văzu fiul culcat la picioarele patului şi-i porunci imediat să se ducă în patul lui.

– Nu-l trezi, şopti Johanna. E aici de peste o oră. Numai dă-l la o parte de pe piciorul meu, te rog.

Soţul ei scoase un oftat destul de sonor ca să trezească şi morţii din morminte. Alex, însă, nu se mişcă. Rămase adormit în tot timpul cît îl mută dintr-un pat în altul.

– Are destule pături? întrebă încet Johanna. E cam frig aici.

– Este fiul meu, răspunse Gabriel; luînd-o în braţe. Nu simte frigul.

Îi plăcu felul cum se cuibări Johanna la pieptul lui. La naiba, toate-i plăceau la ea, își spuse el zîmbind.

– Gabriel?

– Ce este?

– Aș dori să-ți spun ceva, șopti ea în întuneric. Știu de ce vrea Regele John să scape de Raulf.

– Acum odihnește-te, Johanna. Vom vorbi mîine despre asta.

– Eu vreau să vorbim acum.

Gabriel cedă.

– Bine, se învoi el. Dar dacă începi să te tulburi, va trebui să lași la o parte orice griji, pînă mîine.

Johanna nu-i luă în seamă avertismentul.

– Voiam să-ți spun încă mai dinainte, începu ea.

– Și lui Nicholas voiai să-i spui, nu-i așa?

– Da. De ce m-ai oprit?

– Pentru că Nicholas nu e numai fratele tău, ci este și baron englez. Dacă află vreo veste neliniștitoare despre purtarea suveranului său, ar putea fi nevoit să acționeze. Nimeni n-o să-l detroneze pe John acum; iar dacă Nicholas încearcă, ar putea fi ucis.

Johanna nu se gîndise la această posibilitate, şi se simţi recunoscătoare.

- Cum ai ghicit...

N-o lăsă să termine.

- O singură întrebare am să-ţi pun, Johanna. Iar răspunsul tău va rămîne între aceşti patru pereţi.

- Am să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

- Cine l-a ucis pe Arthur, John, sau Raulf?

Îi răspunse fără şovăire.

- Cred că Raulf, dar porunca a venit de la Regele John.

- Eşti sigură?

- A, da, şopti ea. Sînt cît se poate de sigură.

Era atît de uşurată că se despovărase, încît ochii i se umplură de lacrimi.

- Şi cum ai aflat asta?

- L-am auzit pe solul regelui cînd a dat citire poruncii, îi explică ea. Raulf nu ştia că ascultam, dar mesagerul m-a zărit în uşă. Nu ştiu dacă i-a spus soţului meu sau nu, dar regelui sînt sigură că i-a spus. Raulf a plecat la scurt timp înainte de Paşti. N-a mai venit acasă pînă-n miezul verii. O lună mai tîrziu, am auzit zvonul că Arthur dispăruse. După ce am fost înştiinţată despre moartea lui Raulf, m-au chemat la Londra şi m-au

închis. Regele a venit la mine de cîteva ori, şi de fiecare dată aducea anume vorba de Arthur.

– Voia să afle ce ştiai, presupuse Gabriel.

Johanna dădu din cap.

– M-am prefăcut că nu ştiam nimic, desigur.

– Şi cine era acel mesager pe care-l trimisese regele la Raulf cu porunca de a-l ucide pe Arthur?

– Baronul Williams. În nici un caz nu s-ar fi încrezut într-o ştafetă de la curte. Williams şi Raulf erau cei mai apropiaţi confidenţi ai regelui. Dar cu toate astea, nu aveau încredere unul în celălalt.

– Mare noroc ai avut că regele nu te-a omorît. A riscat mult, lăsîndu-te în viaţă.

– Nu era sigur că ştiam, susţinu ea. Şi-apoi, nu puteam să depun mărturie împotriva lui. Femeile n-au voie să aducă acuzaţii la judecată decît contra propriilor lor soţi, şi numai pentru foarte puţine lucruri.

– Baronul Goode crede că ştii ceva, nu? De-asta a tot încerca să te vadă.

– Da. Toţi baronii ştiau despre relaţiile dintre John şi cei doi favoriţi ai lui, Raulf şi Williams. Cum ştim acum, Raulf a plecat din Anglia chiar înainte ca Arthur să dispară. Goode bănuieşte că s-ar putea să fi existat o legătură. Probabil vrea să

mă întrebe despre datele cînd s-au întîmplat toate. N-are de unde să ştie că am auzit ceva.

– Ascultă-mă cu atenţie, îi ceru Gabriel. Să nu spui nimănui ce-ai auzit, nici chiar fratelui tău. Făgăduieşte-mi, Johanna.

– Dar există un om căruia chiar trebuie să-i vorbesc, şopti ea.

– Cine?

– Regele John.

Gabriel abia se stăpîni să nu strige.

– Nici nu intră în discuţie.

– Cred că-l pot face să asculte de glasul raţiunii. E singura cale, bărbate. Nu vreau să înceapă un război.

– Tocmai mi-ai spus că nu poţi depune mărturie împotriva regelui. Dacă-ţi închipui că-l poţi ameninţa că le vei spune baronilor ce ştii, ca să porneşti o revoltă contra coroanei, John nu va face decît să-ţi închidă gura înainte de a-ţi putea duce planul la îndeplinire.

Cîteva clipe domni tăcerea.

– Nu la asta m-am gîndit, şopti Johanna.

– Atunci, ce Dumnezeu aveai de gînd? Credeai că poţi cîştiga înţelegerea lui John?

Johanna clătină din cap.

– Nu. Mă gîndeam doar să-i menţionez mesajul pe care i l-a trimis lui Raulf.

– Şi la ce-ar fi folosit asta?

– I-a trimis porunca într-un hrisov, Gabriel, scris de mîna lui. Raulf trebuia să-l ardă.

Gabriel se încordă, agitat.

– Şi n-a făcut-o?

– După ce Williams i-a citit hrisovul, l-a pus pe masă şi a plecat. Atunci m-a văzut pe mine în uşă. Eu l-am salutat şi mi-am continuat drumul spre intrarea din faţă, iar el a mers mai departe, pe coridorul din dos. Voiam ca Williams să creadă că abia sosisem, înţelegi.

– Şi pe urmă? o îndemnă Gabriel, nerăbdător.

– Raulf l-a condus pînă afară. Cînd s-a întors în cameră, a luat pergamentul şi l-a aruncat în foc, privindu-l pînă s-a făcut scrum.

Pe chipul lui Gabriel se ivi un zîmbet. Dumnezeule, deşteaptă femeie îşi mai luase de nevastă!

– Şi ce-a ars de fapt?

– Una dintre importantele predici ale Episcopului Hallwick despre inferioritatea femeilor.

– Raulf nu ştia că învăţaseşi să citeşti, nu-i aşa?

– A, nu, sigur că nu ştia. M-ar fi bătut, dacă afla că-i dovedisem intenţionat greşeala, căci mereu îmi spunea că eram prea neştiutoare ca să pot învăţa. Desigur, mă bătea şi pentru că mă socotea neştiutoare, aşa că nu cred...

Era pentru prima oară cînd vorbea deschis despre bătăile pe care le primise. Deşi ştia de mult timp adevărul, Gabriel era totuşi şocat s-o audă.

– Ce nu crezi? întrebă el, cu glasul îngroşat de emoţie.

Johanna se cuibări mai strîns la pieptul lui înainte de a-i răspunde:

– Nu cred că a avut vreodată nevoie de un motiv ca să mă bată, şopti ea.

– N-o să se mai atingă niciodată de tine, îi promise Gabriel.

Furia din glasul lui era înfiorătoare.

– Ştiam eu c-ai să mă aperi, spuse Johanna.

– Pe viaţa mea c-am s-o fac. Oricum, ai riscat enorm cînd ai înlocuit hrisoavele. Dacă Raulf voia să mai citească o dată porunca regelui?

M-am gîndit că merita riscul. Era un pergament important. Are iscălitura şi sigiliul lui John.

– A fost un neghiob, să-şi scrie numele...

– Se crede invincibil, îl întrerupse Johanna. Şi probabil ştia că Raulf nu l-ar fi crezut pe Williams fără un ordin scris.

– Unde-i acum pergamentul?

– L-am înfăşurat în cîrpe moi de bumbac şi l-am ascuns în altarul capelei pe care Raulf tocmai o construise pentru episcop, între două lespezi de marmură.

Gabriel o simţi înfiorîndu-se şi o strînse şi mai tare.

– Ştii că eram cît pe ce să-l distrug înainte de a afla că Raulf murise? Pe urmă, m-am răzgîndit.

– De ce?

- Voiam să-l găsească cineva, în viitor, şi să afle adevărul.

– Mă interesează mai mult să te ştiu în siguranţă, Johanna. Nu te voi lăsa să vorbeşti cu Regele John.

– Nu vreau război, şopti ea.

Părea în pragul lacrimilor. Gabriel o sărută pe frunte, cerîndu-i să nu-şi mai facă griji.

– Îl voi convinge pe regele Angliei să ne lase în pace.

– Doar nu te gîndeşti să pleci în Anglia?

Nu-i răspunse.

– E tîrziu, Johanna, şi a venit timpul să mai şi dormi.

O biruia oboseala, aşa că se gîndi să aştepte pînă a doua zi pentru a-l convinge. Numai de un singur lucru era sigură. N-avea de gînd să-l lase să se confrunte cu Regele John sau cu Raulf fără un plan bine pus la cale.

Dimineaţa, însă, Johanna constată că era prea tîrziu pentru a-i cere soţului ei să fie rezonabil. Cînd se îmbrăcă şi coborî să-l caute, Nicholas o anunţă că Gabriel plecase deja de pe moşie.

Nu-şi pierdu cumpătul, dar fu nevoită să facă mari eforturi pentru a se stăpîni. Îşi petrecu toată ziua frămîntîndu-se îngrijorată. Pe la vremea cinei, ajunsese la capătul răbdării.

– Nicholas, de ce l-ai lăsat să plece? îi reproşă ea din nou fratelui ei, după ce tăvile fură strînse de pe masă.

– De ce l-am lăsat? Johanna, am încercat să-i explic, dar e prea încăpăţînat ca să asculte.

– Trebuia să te duci şi tu cu el, Nicholas, interveni Clare. Eşti baron. Regele te-ar fi ascultat.

Nicholas se întoarse spre femeia cea frumoasă care se încrunta la el atît de indignată.

– Asta am şi încercat să-i explic.

Johanna clătină din cap.

– Numai Gabriel îl poate face pe rege să asculte de glasul raţiunii, spuse ea.

–De ce, Johanna? întrebă Nicholas.

– Fiindcă e soţul meu. Şi-n plus, aseară ai spus că încercaseşi deja să vorbeşti cu John, dar n-a vrut să te asculte.

– Trebuia totuşi să mă duc cu el.

– Şi de ce n-ai făcut-o? întrebă Clare. Cum îndrăzneşti s-o critici pe Johanna? Îşi iubeşte soţul, e îngrijorată pentru el, şi-n nici un caz n-are nevoie de tine ca s-o faci să se simtă vinovată sau ruşinată!

Clare sărise în picioare, strigînd la el încruntată, cu braţele încrucişate pe piept.

– Cum de i-ai devenit atît de loială surorii mele într-un timp aşa de scurt? o întrebă Nicholas cu blîndeţe.

– Mi-a salvat viaţa.

–Singură ţi-ai salvat-o, Clare, spuse Johanna.

– Ai ajutat-o şi tu, interveni părintele MacKechnie.

În uşă apăru Alex, sărind de pe un picior pe altul, într-o încercare de a le atrage atenţia.

– Trebuie să-l duc la culcare, explică Johanna.

– Te mai întorci? o întrebă Clare.

–Sînt foarte obosită în seara asta. Cred c-am să mă culc.

– Atunci, vin şi eu, anunţă Clare.

Se ridică, făcu o plecăciune spre preot, apoi îi spuse lui Nicholas:

– N-am vrut să strig la tine.

Nicholas se ridicase o dată cu sora lui. Era atît de înalt, încît Clare trebuia să-şi lase capul pe spate pentru a-l privi în ochi. Avea nişte ochi foarte frumoşi... pentru un englez, îşi spuse ea.

– Mi-am cerut iertare, baroane. N-ai nimic de spus?

– Şi să m-aleg iar cu-o predică? Orice-aş spune pare să te ofenseze, Clare MacKay.

– Nu-i adevărat! se apără ea.

Nicholas zîmbi. Părintele MacKechnie pufni şi el în rîs.

– Ţi-a făcut-o, fătucă. Tocmai i-ai dovedit că are dreptate.

Clare nu ştia dacă Nicholas glumea sau nu, dar îşi spuse că pierduse destul timp încercînd să-l înţeleagă pe englezul acela ciudat. Îi ură noapte bună preotului, mormăi două vorbe de salut şi spre Nicholas, şi plecă, mergînd cu pas măsurat, ca o doamnă.

Nu zîmbi decît cînd ajunse la uşă şi de-acolo, zîmbi tot drumul pînă sus. Şi oftă. Baronul Nicholas era un om cu totul nesuferit... şi începea să-i placă.

Nicholas o urmărise cu privirea pînă la ieşirea din sală.

– Clare mă intrigă, recunoscu el.

– Sigur că da, fu părintele MacKechnie de acord. E o fătucă vitează, nu-i aşa?

Baronul dădu din cap.

– Atîta vreme cît se află aici, răspund şi pentru siguranţa ei, părinte.

– Aşa e, dară.

– MacBain mi-a spus că mîine sau poimîine va veni tatăl ei s-o ia acasă.

– N-am auzit, răspunse preotul. Ce-ai să faci? O vei lăsa să plece?

– Trebuie să-mi spui ce i s-a întîmplat, altfel nu pot lua nici o hotărîre.

Părintele MacKechnie oftă.

– Da, e mai bine să ştii ce-a păţit biata fătucă. A ajuns aici aşa de zdrobită şi plină de sînge, că parcă o sfîşiaseră lupii. Mare minune că nu i-a rămas nici un semn pe faţă. Şi mai mare minune că mai trăieşte. I-am dat ultima împărtăşanie, adăugă el, pentru ca Nicholas să înţeleagă că nu exagera.

Apoi trase o duşcă prelungă din cupa cu bere şi-i povesti toată tărăşenia.

Fu mulţumit de reacţia baronului. Nicholas era indignat de-a binelea.

–Deci, e grea cu un MacBain? întrebă el.

– Ba, fiule, nu-i grea. Ea a scornit totul, înţelegi, şi abia aseară i-a mărturisit boierului nostru adevărul.

– De ce-a făcut-o?

– Ca să scape de cei din clanul MacInnes. Boierul MacKay e singurul care încă nu ştie tot adevărul. Vrea să-l cunoască pe tatăl copilului şi să hotărască data nunţii.

Nicholas înţelese abia acum convorbirea ciudată pe care o auzise la cină.

– Fir-aş al...

Se întrerupse înainte de a sudui în faţa preotului.

– Şi ce-o să facă tatăl ei cînd va afla că a minţit?

– N-am de unde să ştiu, răspunse preotul. Desigur, dacă-şi pierde cumpătul, voi încerca să intervin. Drept îţi spun, mi-e teamă pentru ea. Boierul MacKay e un om aspru. Îşi iubeşte fiica, dar dacă va afla că a minţit, s-ar putea s-o mărite cu primul bărbat neînsurat care-i iese-n cale. O aşteaptă un viitor greu.

Nicholas stătu cîteva momente pe gînduri.

– Eu n-am putut-o salva pe Johanna, spuse el în şoaptă, ca la spovedanie.

Părintele MacKechnie îşi puse cupa pe masă şi se întoarse spre baron.

– Nu te poţi învinui singur pentru ceea ce i s-a întîmplat Johannei. Mi-a spus că ţi-a ascuns adevărul, fiindcă-i era ruşine.

– Ar fi trebuit să ştiu ce se întîmpla, mormăi Nicholas. Raulf o ţinea ascunsă, şi trebuia să-mi dau seama din ce motive. Nu voia să-i văd vînătăile, desigur. Dumnezeule mare, cît aş mai vrea să-l omor cu mîinile mele.

– Mai bine gîndeşte-te ce faci cînd va ajunge aici Boierul MacKay. Johanna nu vrea s-o lase pe Clare să plece. Te previn, fiule. Va trebui să-i faci faţă şi surorii tale, şi tatălui Clarei. Şi va mai veni şi ştafeta regelui, cu porunca de a o trimite pe Johanna înapoi în Anglia.

– John m-a asigurat că va trimite numai solii şi patru ostaşi. Am să le dau răspunsul lui Gabriel şi-i voi trimite acasă.

- Boierul meu crede că-l va putea face pe rege să se răzgîndească, nu?

- Într-adevăr.

Mă întreb cum vrea să încerce, murmură părintele MacKechnie.

Nicholas clătină din cap.

– Era plin de încredere în sine că-l va convinge pe rege să nu-l mai sprijine pe Baronul Raulf, dar n-a vrut să-mi spună ce planuri avea.

– Iar tu, fiule, ai nimerit la mijloc, nu-i aşa? Nu-ţi poţi chema vasalii să lupte alături de tine, căci acum te afli în Highlands şi se prea poate ca bătălia să se întoarcă împotriva propriului tău rege.

– Trăim vremuri grele, remarcă Nicholas. E de negîndit ca un vasal să-şi piardă încrederea şi loialitatea faţă de seniorul său. Şi totuşi, cei mai mulţi baroni din Anglia s-au săturat de caraghioslîcurile lui John. Toată lumea vorbeşte încontinuu despre o revoltă.

– Îmi dau seama, remarcă preotul. Regele vostru şi-a făcut mai mulţi duşmani decît aliaţi.

– Într-adevăr. Pînă şi pe sfîntul papă l-a făcut să se întoarcă împotriva lui. Schimbarea pluteşte în aer, părinte, iar dacă John nu se îndreaptă, pînă la urmă va trebui să predea puterea doar ca să rămînă rege.

– Un rege fără putere? Cum se poate aşa ceva?

– John va fi silit să le acorde baronilor anumite drepturi, îi explică Nicholas.

Preotul nu mai auzise niciodată una ca asta - dar nici nu văzuse, în toți anii lui îndelungați de viață, un cîrmuitor mai jalnic decît John.

– Ai încredere în regele tău?

– Voi continua să-mi slujesc seniorul pînă rupe legămîntul. Sînt vasalul lui.

– Dar ai încredere în el?

Tăcerea fu singurul răspuns al lui Nicholas.

Capitolul 20

A doua zi, se dezlănțui iadul pe pământ.

Furtuna fu un preludiu al dezastrului. La scurt timp înaintea zorilor, începură tunetele și fulgerele. Trăsnetul doborî doi brazi uriași. Unul căzu peste casa tăbăcarului, iar altul aproape că distruse acoperișul bucătăriei.

Alex se agăță de Johanna, speriat; la fiecare nou tunet, încerca să se ascundă sub ea.

Cînd furtuna trecu, amîndoi erau frînți de oboseală, și adormiră din nou.

Spre prînz, pe Johanna o trezi din somn Clare.

– Te rog, Johanna, scoală-te. Tata a apărut pe culmea colinei. Ce-am să-i spun? O să se înfurie. Nici nu știu ce să fac. O, Alex, te rog, nu plînge. N-am vrut să te sperii.

Johanna se îmbrăcă în grabă, îl trimise pe Alex la Auggie, apoi coborî în sală.

Nicholas nu era acolo. Clare o chemă la ușă.

– A sosit tata, șopti ea. Nicholas îl așteaptă.

– Stai în casă, îi ordonă Johanna. Încerc să-l fac pe fratele meu să...

– Vin şi eu cu tine, anunţă Clare.

N-o mai contrazise. Clare deschise larg uşa şi o urmă pe Johanna afară.

Vremea era rece şi umedă. Pe cer se îngrămădeau nori plumburii, iar prin văzduh plutea o ceaţă uşoară.

Boierul MacKay îşi văzu de îndată fiica şi dădu scurt din cap spre ea în semn de salut. Era călare şi avea cu el cel puţin douăzeci de ostaşi.

– Unde-i MacBain? strigă el.

Nicholas îl aşteptă să descalece, înainte de a-i răspunde.

– A avut o treabă importantă şi a plecat, ieri dimineaţă. Îţi propun să revii peste două, trei săptămîni. Ar trebui să se întoarcă pînă atunci.

Boierul MacKay se încruntă furios.

– Clare MacKay! strigă el.

– Da, tată?

– Te-ai măritat?

Clare coborî treptele şi porni prin curte. Cu teamă în voce, răspunse:

– Nu, tată.

– Atunci, război să fie! mugi Boierul MacKay.

Nicholas clătină din cap.

– MacBain n-are timp să vă războiți, declară el. Îl așteaptă altă bătălie, mult mai importantă.

MacKay nu știu dacă să se simtă insultat sau nu.

– Cu cine se războiește? întrebă el. Cu clanul Gillevrey? Sau cu O'Donnellii? Mari parșivi mai sînt și ăia. Nici nu contează care clan este, că și-unii și-alții-s neinstruiți și pot fi bătuți în mai puțin de-o zi.

– Boierul MacBain a plecat la război contra Angliei, tată! minți Clare.

Cuvintele ei atraseră atenția boierului.

– A, așa mai înțeleg!

– Boier MacKay, ești ud leoarcă. Nu vrei să vii în casă, și să te încălzești la foc? încercă Johanna s-o facă pe gazda primitoare. Mai cred și că ți-e foame, după atîta drum, adăugă ea, coborînd treptele.

– Nu mi-i foame și nici nu-mi închipui de ce-aș avea nevoie să mă-ncălzesc.

– Tată, te rog, vino în casă.

Boierul MacKay clătină din cap.

– Nu mă mișc de-aici pînă nu aflu numele netrebnicului care te-a necinstit, Clare. Vreau să știu cine-i ginere-meu. Care MacBain te-a făcut de ocară, fato?

– Nici un MacBain, răspunse ea, cu voce tremurîndă.

Johanna încercă s-o oprească, dar Clare clătină din cap, şoptind:

– Trebuie să ştie adevărul.

– Ce-ai spus? întrebă tatăl ei. N-a fost un MacBain?

– Tată, te rog, ascultă-mă, îl imploră Clare. Vreau să-ţi explic tot ce s-a-ntîmplat.

În tot timpul discuţiei, Nicholas nu scosese o vorbă. Părea complet nepăsător. Totuşi, cînd Clare trecu pe lîngă el, în drum spre tatăl ei, o luă de braţ, oprind-o.

– Nicholas? şopti Johanna.

– La dracu', mormăi el.

Clare era complet nedumerită.

– Te rog să-mi dai drumul, îi ceru ea. Situaţia asta nu te priveşte.

– A, ba mă priveşte, replică Nicholas. Răspund pentru tine, Clare MacKay, şi dai socoteală în faţa mea. Nu ţi-am îngăduit să te duci nicăieri. Treci în spatele meu şi să nu te mai mişti de-acolo, încheie el, pe un ton aspru, poruncitor.

Clare fu prea uimită ca să mai protesteze. Se întoarse spre Johanna, aşteptîndu-i ajutorul. Sora lui Nicholas ridică din umeri. Părea la fel de nedumerită ca ea.

– Fă ce spune.

Fără să se mai gîndească, fata se supuse.

Boierul MacKay făcu un pas înainte, fălos.

– MacBain mi-a promis o nuntă, declară el. Şi ştiu că e un om de cuvînt.

– Într-adevăr, îi dădu dreptate Nicholas. Iar nunta va avea loc curînd.

Boierul păru mai îmbunat. Dădu scurt din cap, cu un mîrîit.

– Tată, nu e...

– Taci, fătucă, să mă deslşuesc. i-o reteză el, privindu-l pe Nicholas. Şi cine-i viitorul meu ginere?

– Eu sînt.

MacKay rămase cu gura căscată, în timp ce ochii-i păreau gata să sară din orbite. Clătină din cap şi făcu un pas înapoi, ca pentru a se îndepărta de englez.

– Nu! răcni el.

– Ba da! insistă cu îndîrjire Nicholas.

Clare îl apucă de tunică, încercînd să-l tragă înapoi.

– Ai înnebunit? întrebă ea.

Johanna i se alătură imediat, pentru a-i cere în şoaptă să mai aştepte cu obiecţiile.

- Deci, e un vicleşug? întrebă încet Clare.

- S-ar putea, răspunse Johanna, deşi ştia foarte bine că fratele ei vorbea întotdeauna serios.

– Eşti englez! strigă Boierul MacKay.

Nicholas nu părea deloc impresionat. Cu zîmbetul pe buze, spuse:

– N-am să cer o zestre mare.

–Fata mea, se tîngui boierul, mai bine luai un jungher şi i-l înfigeai tatălui tău în inimă.

– Dar, tată...

– Taci! i-o reteză scurt Nicholas.

– Un baron englez să se însoare cu fiica mea? Mai curînd am să mor!

– Un baron englez foarte bogat! precizã Johanna.

Boierul MacKay o privi încruntat.

– Nu averea ne interesează aici, mormăi el. Cît de bogat e?

Nunta avu loc o oră mai tîrziu.

Părintele MacKechnie abia avusese timp să-i binecuvînteze pe tinerii căsătoriți, cînd Michael năvăli în marea sală, uitîndu-se după Keith sau Nicholas.

– Unul dintre străjerii de la hotar a dat de veste! anunță el. Pe pămînturi noastre au venit ostaşi englezi. E o armată întreagă, baroane, şi-i doar la un ceas depărtare de fort.

– Cîţi a văzut? întrebă Keith.

– Prea mulţi ca să-i numere.

Nicholas scoase un răcnet atît de furios, încît sigur se auzi pînă-n Lowlands.

Regele lui îl trădase. Legămîntul dintre vasal şi senior era încălcat. John îşi minţise baronul, căci nu trimisese un mesager cu escortă, ci o armată.

În mai puţin de o oră, fortul urma să fie luat cu asalt. Keith începu imediat să posteze gărzi pe ziduri, iar Nicholas luă comanda unui detaşament care să-i atace pe soldaţii englezi din flanc, de pe creastă.

Boierului MacKay i se spuse să plece acasă înainte de a începe lupta. Refuză, încălecînd ca să-şi însoţească ginerele.

Clare nu se putea hotărî dacă să plîngă isteric pentru că se măritase cu un englez, sau să ajute în lupta contra năvălitorilor. Cînd Nicholas se întoarse să plece, îşi ridică poalele şi alergă după el.

– Să nu-ndrăzneşti să mă laşi văduvă, baroane! îi ceru ea. Vreau o anulare, nu o-nmormîntare!

Nicholas luă în mînă frîul armăsarului şi se întoarse spre mireasa lui.

– N-o să capeţi nici una, nici alta.

Clare nu mai ştiu ce să-i răspundă, aşa că se aruncă în braţele lui.

Nicholas, în schimb, ştiu ce să facă. Dădu drumul căpăstrului, îşi îmbrăţişă mireasa şi-i dărui un sărut plin de promisiuni, jurăminte şi destul de multă patimă.

– Arăţi ca un băiat, cu părul tuns aşa de scurt, da' de sărutat, sigur săruţi ca o femeie, Clare MacKay.

Clare uitase să mai respire. Nu-şi reveni în toate minţile decît după ce soţul ei porni călare.

– Să ai grijă de el, tată! strigă ea.

– O să am, fătucă. Acum du-te-n casă şi acolo să stai!

Johanna o luase la fugă spre casa lui Auggie. Imediat ce o văzu, Alex începu să se tînguiască. Îl luă în braţe şi-l strînse cu putere.

Auggie, du-l pe Alex în camera mea. Răspunzi de el. Să nu i se întîmple nimic. Promite-mi.

– Îţi făgăduiesc, răspunse bătrînul. Şi-n timpul ăsta, tu unde-ai să fii?

– N-am timp să-ţi explic. Regele John a trimis o armată de patru ori mai mare ca a noastră.

– Am mai scăpat noi şi-altă dată, fătucă. O să scăpăm şi de data asta.

– Regele l-a trădat pe fratele meu. S-a folosit de viclenie, Auggie, aşa că eu voi folosi adevărul ca să opresc nenorocirea asta pînă nu va fi prea tîrziu.

Îl sărută pe Alex, apoi i-l dădu în primirea lui Auggie.

– Duceţi-vă, şopti e. Vreau să ştiu că amîndoi sînteţi în siguranţă.

– Dacă devine prea primejdios, am să duc băiatul într-o ascunzătoare, şi vin cu el înapoi cînd se termină totul.

– Cum o să treci de ziduri?

– Am eu căile mele, se lăudă Auggie. Nu mai plînge, băiete. Ne-aşteaptă o aventură. Ia hai să luăm noi spada ta de lemn şi să fim gata de luptă!

Johanna mai rămase cîteva momente în casa lui Auggie, rugîndu-se să nu-i piară curajului.

În sfîrşit, îşi făcu semnul crucii şi se ridică. Din uşă o priveau Clare şi Keith.

– Roiesc pe toate colinele, my lady, anunţă Keith. Trebuie să găsim o cale să te scoatem de-aici. Sînt prea mulţi ca să ne apărăm.

Clare abia îşi stăpînea plînsul.

– Tata şi Nicholas vor muri amîndoi. În viaţa mea n-am mai văzut atîţia soldaţi, Johanna. Nu ştiu ce-o să ne facem.

– Am un plan, anunţă Johanna. Dacă aveam timp să ne pregătim, ce-aţi fi făcut?

– Ne-am fi chemat aliaţii, răspunse Keith. Chiar acum se duce vestea prin Highlands, dar cei mai mulţi dintre aliaţii noştri sînt la miazănoapte, şi probabil abia află. Au să vină.

– Însă va fi prea tîrziu, nu-i aşa?

– Niciodată nu-i prea tîrziu ca să nădăjduim, my lady.

– Planul meu e şi mai bun, replică ea. Dacă mă predau de bunăvoie englezilor, au să se retragă.

– Te vor duce înapoi în Anglia! strigă Clare.

– Da, dacă nu se poate pregăti la timp un atac. În cît timp poţi aduna destui oameni, Keith?

– Într-o zi. Cu toţi aliaţii noştri la un loc, vom fi mai numeroşi decît duşmanii.

– Gabriel încă n-a ajuns în Anglia. Trebuie să fi auzit. Pune-l şi pe el la socoteală.

Keith, încă, nici gînd să-i accepte planul, insistînd tot timpul că avea să-şi dea şi viaţa ca s-o apere. În cele din urmă, Johanna fu nevoită să recurgă şi ea la un şiretlic.

Se prefăcu convinsă. Keith îi spuse să se ducă în sala cea mare, ca să aştepte acolo cu Clare pînă trimitea el nişte oameni care să le scoată pe amîndouă din fort.

După cîţiva paşi, cele două femei se întoarseră şi porniră spre grajduri. Nu peste mult, Johanna părăsea călare fortul, coborînd panta abruptă.

Se întorcea în iad. Şi totuşi, cînd îl văzu pe Raulf călărind spre ea, inima nu i se opri în piept, nici stomacul nu-i fu încleştat în ghearele panicii.

Nu mai era speriată, ci hotărîtă. Avea un plan de nădejde.

Îl avea pe Gabriel.

Raulf era îmbrăcat de luptă, dar pe cap avea un coif conic de modă veche, deschis. Îl prefera în locul căştilor mai noi, cu mască de protecţie, spunînd că acum vedea mai bine. Johanna bănui că de fapt o făcea din îngîmfare.

Îi era greu să-l privească. Nu se schimbase prea mult la înfăţişare. Avea ochii la fel de verzi, iar pe obraji îi apăruseră doar cîteva riduri. Abia cînd îşi scoase casca, Johanna descoperi cea mai dramatică schimbare. Ultima oară cînd îl văzuse, avusese părul de culoarea grîului. Acum îl avea alb ca zăpada.

– Mergem acasă, Johanna, şi vom lăsa totul în urmă.

– Da, se învoi ea pe dată.

Răspunsul ei îl mulţumi pe Raulf, care-şi apropie capul de ea, încercînd s-o atingă pe faţă.

– Te-ai făcut şi mai frumoasă, remarcă el. Mi-ai lipsit, dragostea mea.

Johanna nu-l privi, ca să nu i se citească sila în ochi. Îşi lăsă capul în piept, rugîndu-se să pară supusă.

O duseră la fortul clanului Gillevrey. Boierul şi treizeci dintre oamenii lui erau întemniţaţi în beciul de sub sala cea mare. Ceilalţi ostaşi fuseseră închişi în cazarmă.

Johanna primi a treia cameră de la etaj. Uşa dădea în mijlocul balconului.

– Pot să intru, my lady?

În uşă ezita o servitoare bătrînă, cu o tavă în mîini, aşteptîndu-i permisiunea.

– Intră, o chemă Johanna.

Femeia înaintă grăbită, închizînd uşa în urma ei, cu piciorul.

– Baronul Raulf mi-a poruncit să te servesc, spuse ea, apropiindu-se.

– Eşti o Gillevrey, înţelese Johanna, la vederea pledului ei colorat.

– Într-adevăr. Iar dumneata eşti nevasta Boierului MacBain, nu-i aşa?

– Da. Ia spune-mi, sînt străjeri în faţa uşii?

– Unul, răspunse femeia.

– Dar jos, în sală, cîţi sînt?

– Prea mulţi ca să-i numere cineva. Boierul meu e închis în beci, my lady. Se poartă cu el de parc-ar fi un hoţ de rînd. Ţi-a trimis un mesaj important. În dimineaţa asta, am avut voie să-i duc de mîncare, şi mi-a şoptit ce să-ţi spun.

– Ce mesaj?

– Că Boierul MacBain va răzbuna grozăvia asta.

Johanna zîmbi. Servitoarea o privea cu o expresie plină de speranţă.

– Boierul tău aşteaptă un răspuns?

– Da.

– Atunci spune-i că da, într-adevăr, Boierul MacBain va răzbuna negreşit această grozăvie.

Femeia dădu scurt din cap.

– Aşa va fi, şopti ea.

Vorbea ca şi cum s-ar fi rugat.

– Cum te numeşti? o întrebă Johanna.

– Lucy.

Ţinîndu-şi pledul cu o mînă, Johanna i-o întinse femeii pe cealaltă.

– Eşti o femeie bună şi curajoasă, Lucy, murmură ea. Acum, am să-ţi cer o favoare.

– Fac orice ca să te ajut, my lady. Sînt bătrînă şi slabă, dar voi încerca să te slujesc cu sîrguinţă.

– Trebuie să găsesc o cale de a rămîne în camera asta cît mai mult timp cu putinţă. Ştii să minţi?

– Cînd e nevoie, răspunse Lucy.

– Atunci, anunţă-l pe baron că dorm adînc. Spune-i că ai lăsat tava aici, dar nu m-ai deranjat.

– Aşa voi face, promise Lucy. Baronul nu pare prea grăbit să te cheme jos, my lady. E foarte nerăbdător, dar numai fiindcă omul după care a trimis încă n-a sosit.

– Care om?

– N-am prins numele, dar am auzit că e episcop, şi locuieşte pe undeva pe lîngă Lowlands.

– Episcopul Hallwick?

– My lady, te rog, vorbeşte mai încet. O să te-audă straja. N-am auzit numele episcopului.

Inima Johannei începu să bată mai repede.

– Numai Hallwick poate să fie, mormăi ea.

– O să te-ajute, my lady?

– Nu, Lucy. E un om rău. Ar ajuta pe oricine, şi pe Lucifer, numai dac-ar fi aur la mijloc. Spune-mi, te rog, cum ai aflat că Baronul Raulf a trimis după el?

– Nimeni nu mă ia în seamă fiindcă-s bătrînă. Pot să fac şi pe proasta, cînd îmi pun mintea.

Stăteam în colțul sălii, cînd au venit ostașii să ia în stăpînire casa boierului nostru. Baronul n-a pierdut vremea. A trimis șase oameni călări în Lowlands, cu poruncă să-l aducă pe episcop aici.

Johanna îi mulțumi, apoi se culcă, în așteptarea chemării.

Avu liniște pînă în după-amiaza următoare. Își petrecu mult timp privind pe fereastră. Colinele de-afară erau acoperite cu ostași englezi. Păreau să înconjoare fortul pe toate părțile.

Cum avea să ajungă Gabriel la ea?

Chemarea sosi pe seară. Lucy își frîngea mîinile cînd repetă porunca. Johanna era cît se putea de calmă. Știa că nu putea să mai amîne confruntarea.

Se rugă la Dumnezeu să-l ajute pe Gabriel să ajungă la timp, își vîrî pumnalul la cingătoare și-l acoperi cu un fald al pledului, apoi coborî la parter.

Capitolul 21

O lăsară să aştepte aproape un sfert de oră înainte de a o primi în sală. Raulf şi Williams stăteau în picioare lîngă o masă rotundă, discutînd despre o hîrtie pe care Williams o ţinea în mînă.

Cei doi baroni se deosebeau ca înfăţişare, dar aveau temperamente asemenea. Se răsteau unul la altul ca doi cîini întărîtaţi, unul cu claia lui de păr alb, celălalt cu buclele încîlcite şi negre cum îi era şi sufletul. Pentru Johanna, amîndoi arătau hidos.

Episcopul Hallwick era şi el în sală. Stătea într-un jilţ cu spătar înalt din mijloc. În mîini avea un sul de pergament şi părea să-l citească adîncit în gînduri, clătinînd din cap cu aparentă nedumerire.

Episcopul îmbătrînise mult în ultimii cîţiva ani. Arăta bolnăvicios, cu pielea îngălbenită. Probabil Lucifer ţopăia de de nerăbdare, îşi spuse Johanna. Hallwick era bătrîn şi sfrijit, şi nu mai

avea mult pînă să-i ureze bun-venit necuratul însuşi.

Johanna observă o mişcare, undeva sus. Ridică privirea şi o văzu pe Lucy înaintînd pe balcon. Servitoarea se oprea la uşa fiecărei camere pentru a o deschide, înainte de a merge mai departe. Johanna presupuse că i se spusese să aerisească odăile.

– Dar voi considera că această căsnicie e doar o formalitate, o reînnoire a jurămintelor, anunţă Raulf, atît de tare şi furios încît Johanna îl auzi.

Williams dădu din cap.

– Da, confirmă el, o reînnoire. Cînd papa şi regele nostru se vor împăca, vom trimite explicaţiile astea la Roma. Oricum, mă îndoiesc că Inocenţiu se va implica într-o problemă personală.

În clipa aceea, Raulf se întoarse şi o văzu pe Johanna în uşă. Se încruntă cînd văzu că încă mai purta pledul.

Williams îi porunci să se apropie. Johanna porni, dar nu merse decît pînă la cîţiva paşi în faţa Episcopului Hallwick.

Acesta o salută cu o înclinare a capului. Nu-l băgă în seamă. Williams, însă, observă.

– Ai uitat că trebuie să îngenunchezi în faţa unui om al lui Dumnezeu, Lady Johanna?

Disprețul din glasul lui o dezgustă nespus.

– Nu văd nici un om al lui Dumnezeu în camera asta, răspunse ea. Văd doar un bufon jalnic, îmbrăcat în sutană neagră.

Amîndoi baronii o priviră uimiți. Williams își reveni primul și făcu un pas înainte.

– Cum îndrăznești să-i vorbești atît de necuviincios Episcopului Hallwick?!

Raulf dădu și el din cap. Furia din ochii lui era înfiorătoare la vedere.

– După ce sfîntul episcop îți va auzi spovedania și-mi va spune ce canon ai de făcut, îți vei regreta nesocotința, Johanna.

Hallwick dădu și el din cap. Johanna observă cu coada ochiului, căci încă mai refuza să-l privească, uitîndu-se numai la Raulf.

– Hallwick nu e sfînt, declară ea. Și niciodată n-am să îngenunchez în fața lui, nici nu mă voi spovedi. Nu mai are nici o putere asupra mea, Raulf. Propovăduiește blasfemii împotriva femeilor. E un despot și un răufăcător. Nici moartă nu voi îngenunchea în fața lui.

– Ai să plătești pentru păcatele tale, femeie.

Glasul scîrșnit al episcopului era plin de răutate. În sfîrșit, Johanna întoarse capul spre el.

– Iar tu ai să plătești pentru pedepsele îngrozitoare pe care le-ai aruncat asupra tuturor

acelor femei cinstite care ţi-au cerut sfatul, neavînd altă vină decît că te crezuseră trimisul lui Dumnezeu pe pămînt. Nu-şi dăduseră seama ce monstru eşti. Mă întreb, Hallwick, dacă nu ţi-e frică să adormi noaptea. Ar fi cazul, să ştii. Eşti bătrîn şi bolnav. Ai să mori curînd, şi-atunci, pe tot ce-i sfînt, vei da socoteală pentru toate chinurile pe care le-ai pricinuit.

Clătinat, episcopul se ridică în picioare.

– Vorbeşti erezii! ţipă el.

– Vorbesc adevărul, replică Johanna.

– Diseară vei învăţa că-i mai cuminte să-ţi ţii părerile pentru tine, o ameninţă Raulf.

Dădu din cap către Williams, apoi făcu cîţiva paşi spre ea.

Johanna nu se intimidă.

– Eşti un nătărău, Raulf. N-am să-ţi fac jocul, prefăcîndu-mă că mă recăsătoresc cu tine. Am deja un soţ. Se pare că ai uitat acest lucru.

– Nu poate dori să rămînă cu barbarul ăla, afirmă Williams. Şi-a pierdut minţile, Raulf. Vorbesc demonii prin gura ei.

Raulf se opri.

– Eşti posedată de un duh rău?

Episcopul profită imediat de prilej ca să dea din cap cu înverşunare.

– Va trebui să fie purificată înainte de a-şi rosti din nou legămintele, declară el. Merg să aduc apa sfinţită şi bătul, baroane. Va trebui să alungi tu demonii din ea cu bătaia, căci pe mine nu mă mai ţin puterile.

Cînd termină de vorbit, episcopul abia mai sufla. Îşi continuă drumul, gîfîind subţire, spre uşa laterală, pe care o păzea Williams.

Johanna nu avu nici o reacţie faţă de ameninţarea lui. Încerca să-şi păstreze expresia cît mai senină.

Raulf o privea cu băgare de seamă.

– Nu pari prea înspăimîntată de cea ce-o să ţi se întîmple, remarcă el.

Johanna îl privi din nou. Arăta pe cît de furios, pe-atît de nedumerit.

– Tu eşti posedat de demoni, Raulf, dacă-ţi închipui că te-aş prefera în locul boierului meu, rîse ea.

– E cu neputinţă să-l iubeşti pe sălbaticul ăla! izbucni Williams.

Fără să-şi ia privirea de la Raulf, Johanna răspunse, cu o voce plină de convingere:

– Ba e cu putinţă, şi mai e şi adevărat.

– Vei fi pedepsită pentru cuvintele astea trădătoare şi necredincioase! o ameninţă Raulf.

Johanna îşi înclină capul, privindu-l pe omul de care în trecut se temuse atît de mult. Acum arăta jalnic, şi dintr-o dată o cuprinse o asemenea silă, încît abia mai suporta să-l vadă în ochi.

Niciodată n-avea s-o poată distruge. Niciodată.

– Chiar crezi că tu şi Williams sînteţi mai presus decît un om din Highlands? Atunci chiar sînteţi nişte nătîngi, spuse ea, clătinînd din cap.

– Sîntem cei mai apropiaţi sfătuitori ai Regelui John! strigă Williams.

– A, da, ai Regelui John... pufni Johanna. V-aţi şi găsit, toţi trei la un loc.

Sarcasmul ei îl lovi pe Raulf ca o palmă. Începu să tremure de furie.

– Ce ţi s-a întîmplat? o întrebă el, într-o şoaptă aspră. Pînă acum, nu mi-ai fi vorbit niciodată atît de nerespectuos. Te simţi în siguranţă fiindcă eşti în Scoţia? Sau mă crezi atît de copleşit de bucurie că te-am luat înapoi încît îţi voi trece cu vederea defăimările? Fă bine şi aminteşte-ţi ce-ai păţit în trecut!

Cuvintele lui n-o intimidau, însă, iar Raulf era tot mai nedumerit. Nu-i citea în ochi teama, ci sfidarea.

– La noapte am să-ţi arăt ce i se întîmplă unei soţii care a uitat cum să se poarte! o ameninţă el.

Îşi dădu seama că nici cu aceste cuvinte n-o speriase, cînd Johanna nu făcu decît să clatine din cap, nepăsătoare.

– Ce ţi s-a întîmplat? repetă Raulf.

– Eşti prea prost ca să înţelegi vreodată ce-a putut să mi se întîmple.

– Oamenii din Highlands i-au făcut asta! strigă Williams.

Raulf dădu din cap.

– Nu e nici o asemănare între noi şi lepădăturile din Scoţia.

– În sfîrşit, spui un lucru adevărat, replică Johanna. Între tine şi Gabriel nu există nici o asemănare, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Mi-ai jurat iubire de-o mie de ori în trecut, iar apoi ţi-ai folosit pumnii ca să-mi arăţi cît de mult mă iubeai. Gabriel nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte, dar n-ar ridica în veci mîna asupra mea, nici împotriva altei femei. E un om onorabil şi curajos, şi are o inimă şi un suflet curate ca ale unui arhanghel. A, nu, nu vă asemănaţi nici pe departe!

– Cum cutezi să rosteşti asemenea blasfemii!? răcni Raulf, cu venele de pe gît umflîndu-i-se de încordare.

– Arată-mi cu cine te însoţeşti, şi-am să-ţi spun cine eşti, replică Johanna. De la mama mea

am învățat lecția asta, dar mă îndoiesc că oricare dintre voi ar înțelege-o. Întîmplător, am însoțitori de soi ales. Clanul meu e familia mea, și oricare dintre noi și-ar da și viața pentru ceilalți. Cu toții sînt bărbați și femei onorabili. Pe cînd tu, Raulf, ești un demon, iar Gabriel e arhanghelul meu, cum îl arată și numele. O să te zdrobească sub călcîi.

Furia lui Raulf deveni de nestăpînit, iar răgetul lui își împrăștie ecourile prin toată sala. Johanna se pregăti pentru atac, ducîndu-și mîna la jungher.

Raulf se repezi spre ea. Ajunsese la doi pași, cînd ridică pumnul pentru a-i da prima lovitură.

O săgeată îl opri ca trăsnit, străbătîndu-i dintr-o parte în alta mîna. Mugetul de furie al lui Raulf se transformă într-un zbieret de durere. Se clătină pe picioare, căutîndu-l din privire pe cel care-l atacase.

Nu era unul, ci mai mulți și forfoteau pretutindeni.

Balconul era plin de războinici îmbrăcați cu pledul clanului MacBain. Înconjurau sala cea mare din toate părțile. Toți aveau săgețile în arcuri, și-l luaseră în cătare pe Baronul Raulf.

În ochii lui Raulf se zări o clipă luciditatea, în timp ce se uita la uriașul aflat chiar deasupra

Johannei. Gabriel îl sfredelea cu privirea. Încet, duse mîna la spate şi mai scoase o săgeată din tolbă.

Moartea întipări pe vecie expresia îngrozită a lui Raulf. Următoarea săgeată i se înfipse în mijlocul frunții. Apoi încă o săgeată, şi încă una, şi altele, şuierară prin sală. Forța tuturor lovindu-l în acelaşi timp îl azvîrli înapoi, pînă se prăbuşi la podea, cu peste cincizeci de săgeți înfipte în trup.

Lucifer îi luase sufletul în primire.

Johanna se întoarse şi ridică privirea. Gabriel stătea deasupra, cu Nicholas alături. Amîndoi le dădură arcurile şi tolbele ostaşilor din spatele lor, apoi porniră spre scară. Toți ceilalți războinici îşi pregătiseră noi săgeți. Îl țînteau pe Baronul Williams, care se ghemuise într-un colț al sălii.

Gabriel îl înhăță de umeri, silindu-l să se ridice, apoi îi trînti un pumn în față.

- Ai să trăieşti doar cu un singur scop, anunță el. Îi vei duce regelui tău un mesaj, ca să mă scuteşti pe mine de un drum. Am stat destul de mult timp despărțit de nevastă, şi nu suport gîndul de a trebui să-l văd în ochi pe Regele John.

Nasul zdrobit al Baronului Williams şiroia de sînge.

- Da, da... bîigui el. Îi duc orice mesaj doreşti.

Gabriel îl trase după el la masă şi-l trînti pe un scaun.

Vorbea prea încet pentru ca Johanna să-l audă. Nicholas ar fi vrut şi el să ştie, dar soldaţii lui Gabriel nu-i lăsară să se apropie.

– Iar după ce-i transmiţi mesajul, încheie Gabriel, vorbind din nou mai tare, îţi propun să mai faci doar un singur lucru care-o să mă mulţumească.

– Orice! făgădui Williams. Fac orice.

– Să te ascunzi.

Războinicii englezi se împrăştiaseră ca şoarecii, sub privirile atente ale aliaţilor lui Gabriel veniţi din nord. Oamenii-de-sus erau de trei ori mai numeroşi, şi-şi făceau simţită prezenţa. Baronul Williams ar fi fost un prost dacă se gîndea să contraatace. Totuşi, Gabriel nu vru să rişte, şi postă de două ori mai mulţi sterăjeri în jurul cetăţii, insistînd ca aliaţii lui să rămînă pe poziţii atîta vreme cît soţia sa se afla în fort.

Johanna dormi douăsprezece ore în şir. A doua zi dimineaţa, îşi revenise pe deplin din tot calvarul şi ardea de nerăbdare să plece acasă. Totuşi, chiar înainte de a pleca, insistă să se întoarcă în sala cea mare. Gabriel nu voia s-o

scape din vedere. O urmă înăuntru şi rămase de gardă la intrare.

Soţia lui o luă de mînă pe una dintre servitoare şi o aduse mai în faţă.

– Nu pot pleca înainte de a-ţi spune ce femeie curajoasă şi de ispravă e Lucy, începu ea. Nimeni nu ţi-e mai credincios decît această servitoare.

Cînd Johanna termină cu laudele, Gabriel se ridică în picioare şi-i zîmbi lui Lucy.

– Vei fi răsplătită cu prisosinţă, anunţă el.

Johanna era bucuroasă că-şi făcuse datoria. Se înclină în faţa boierului, îi mulţumi încă o dată lui Lucy pentru ajutor şi încurajări, apoi se întoarse să plece. Dintr-o dată, însă, se opri din nou.

Îl văzuse pe Episcopul Hallwick. Acesta stătea într-o uşă din partea cealaltă a sălii, privind-o lung. Johanna nu-i privi faţa decît o clipă, dar atîta fu îndeajuns pentru a-i distinge expreaia de silă şi dispreţ.

Purta roba roşie de cardinal. Johanna se întrebă dacă se hotărîse să urce în rang peste noapte. Avea traistele la picioare, iar în spatele lui stăteau doi ostaşi din clanul Gillevrey, probabil ca să-l escorteze înapoi acasă.

Vederea lui îi făcea carnea să se zgîrcească pe trup. Ar fi ieşit din sală fără să-l mai bage în seamă - dar, cînd se întoarse, observă varga lungă

care ieşea dintr-un sac şi ştiu că nu putea pleca fără să se achite de o ultimă datorie importantă.

Încet, cu pas măsurat, porni spre episcop, fără să scape din ochi obiectul care-i provocase furia. Înainte ca Hallwick s-o poată opri, Johanna smulse bățul şi făcu un pas înapoi, rămînînd în faţa episcopului.

Hallwick făcu un pas înapoi. Vru să fugă, dar cei doi ostaşi ai clanului Gillevrey blocau ieşirea.

Johanna ridică încet bățul în faţa ochilor lui. Furia de pe chipul bătrînului se transformă în spaimă.

În sală se lăsase tăcerea. Mulţi ar fi crezut că voia să-l lovească pe episcop, dar Gabriel o cunoştea mai bine. O urmase pînă în faţa bătrînului, iar acum stătea la un pas înapoia ei.

Dintr-o dată, Johanna apucă fiecare capăt al bățului în cîte o mînă, după care îl ridică din nou. Începu să-l îndoaie din răsputeri, cu gîndul de a-l frînge în două.

Lemnul era prea gros, prea verde. Johanna, însă, nu se lăsă păgubaşă. Braţele îi tremurau de efort, şi era hotărîtă să-l rupă chiar şi de s-ar fi chinuit cu el toată ziua.

Şi deodată, simţi că i se înzeceau puterile. Mîinile lui Gabriel i se întinseseră peste umeri,

prinzîndu-le pe ale ei. Îi aşteptă permisiunea. Johanna dădu din cap.

Varga de pedeapsă se rupse în două, cu un trosnet ca un bubuit de tunet ce reverberă în tăcerea din sală. Johanna mai ţinu bucăţile o clipă, apoi le aruncă la picioarele episcopului. Se întoarse, îşi luă soţul de mînă şi porni împreună cu el spre ieşirea din sală.

Nu se mai uită în urmă.

Seara era momentul zilei care lui Gabriel îi plăcea cel mai mult. Stătea la masă după cină, discutînd despre cele întîmplate peste zi şi făcînd planuri noi cu oamenii lui. Niciodată nu le asculta sfaturile, deşi se prefăcea că le dădea atenţie - dar tot timpul o privea numai pe Johanna.

Nicholas şi Clare plecaseră în Anglia de trei luni şi mai bine. Clare nu voise să părăsească Highlandsurile, iar Nicholas avusese nevoie de timp şi răbdare ca s-o convingă.

O rudă plecase, dar venea o alta. Mama Johanna urma să sosească a doua zi, iar Gabriel trimisese o escortă s-o aştepte la hotarul moşiei.

Peste două săptămîni, urma să se ducă la sfatul cu ceilalţi boieri. Nu plănuia să întîrzie prea mult pe-acolo, căci Johanna urma să nască într-o lună.

În fiecare seară, Johanna stătea lîngă foc şi cosea la tapiseria ei. Dumfries o aştepta să se aşeze, apoi i se culca la picioare. Alex se înghesuia lîngă ea şi adormea ascultîndu-i poveştile despre războinici viteji şi fecioare frumoase. Toate poveştile Johannei aveau o întorsătură aparte, căci nici una dintre eroine nu avea nevoie să fie salvată de cavalerii în armuri lucitoare. Cel mai adesea, fecioarele îi salvau pe cavaleri.

Gabriel nu se supăra. Soţia lui îi spunea lui Alex adevărul. Drept era că uneori fecioarele îi puteau salva pe cavalerii viteji şi îngîmfaţi. Fără îndoială, lui aşa i se întîmplase: Johanna îl salvase de-o viaţă întunecoasă şi rece. Îi dăruise o familie şi un cămin. Era iubirea lui, bucuria lui, prietena şi soţia lui.

Era graţia lui mîntuitoare.

Epilog

Anglia, 1210

Încăperea era plină de aer stătut şi mucegit, cu duhoare de carne bătrînă, în agonie. Se adunaseră acolo preoţi şi învăţăcei care înconjurau patul din toate părţile. Ţineau în mîini lumînări şi se rugau pentru stimabilul lui episcop.

Hallwick era pe moarte. Respira neregulat şi subţire. Nu mai avea destulă putere ca să deschidă ochii. Lîngă perete se afla o masă rotundă acoperită cu monedele pe care preoţii le adunaseră de la enoriaşi ca să plătească indulgenţele pentru episcop. Credeau că astfel îi puteau cumpăra intrarea în paradis, iar aurul urma să-i fie dat bisericii ca asigurare că orice păcate pe care clericul poate le săvîrşise fără voie în trecut aveau să fie iertate.

Hallwick nu încercase niciodată să-şi ascundă ura şi dezgustul faţă de femei. Totuşi, preoţii pe

care-i instruise nu considerau că aceste păreri erau păcătoase. Acceptau fără tăgadă orice edict al episcopului şi erau hotărîţi să le predice şi propriilor lor ucenici credinţele lui, pentru ca învăţătura Episcopului Hallwick să fie transmisă din generaţie în generaţie.

Şi totuşi, în ultima clipă, episcopul se contrazise.

Muri chemîndu-şi mama.

- Sfîrşit -

„Această minunată poveste de dragoste a autoarei de bestseller-uri Julie Garwood e plină de umorul, dulceața și senzualitatea care au făcut din ea un nume de referință în literatura romantică..."

Publishers Weekly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 18,00

9 789731 789040

JULIE GARWOOD

Lady Johanna

Lady Johanna, una indómita inglesa, está resuelta a luchar por su libertad en la Inglaterra del 1200, un mundo dominado por hombres. Al enviudar a los dieciséis años de edad, lady Johanna se prometió que jamás volvería a casarse.

El rey Juan tenía sus propios motivos para desear que la joven se casara nuevamente con el novio que él había escogido. Pero el barón Nicholas, hermano adoptivo de la joven, encontró una salida para Johanna: que contrajera matrimonio con Gabriel MacBain, el poderoso guerrero que administraba las propiedades escocesas de ella. Sin otra salida, la joven acepta este matrimonio, y la ternura y la paciencia del apuesto MacBain van haciendo que florezca un amor como el que nunca había soñado.

ZETA

www.zetabolsillo.com

PVP C

ISBN 978-84-9872-190-4

9 788498 721904 50080547